XXX. ÉVFOLYAM, 35. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1974. AUGUSZTUS 29.

Vasvári Anna rajza.

A TANÉV KEZDETÉN

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

A XII. kerületi György Aladár utca egyes szakaszokon járhatatlan. Az utca végromlásáról, szánandó állapotáról, keserves sirám jelent meg januárban a Ludasban. Kisvártatva jött a jó hír a ke-

rületi tanácstól: az utca javítását már január 2-án megrendelték a saját Létesítménykarbantartó Üzeműknél.

Amikor a hír a környékre beszökött, György Aladár útja beleremegett, és feszült izgalommal kezdte várni az úthengereket, a szurokfőző üstöket, a Létesítménykarbantartókat.

Azóta is várja, nyolc hónapja immár. A kis naiv. Hiszen abban a levélben nem azt írták, hogy megcsinálják. Csak azt, hogy megrendelték.

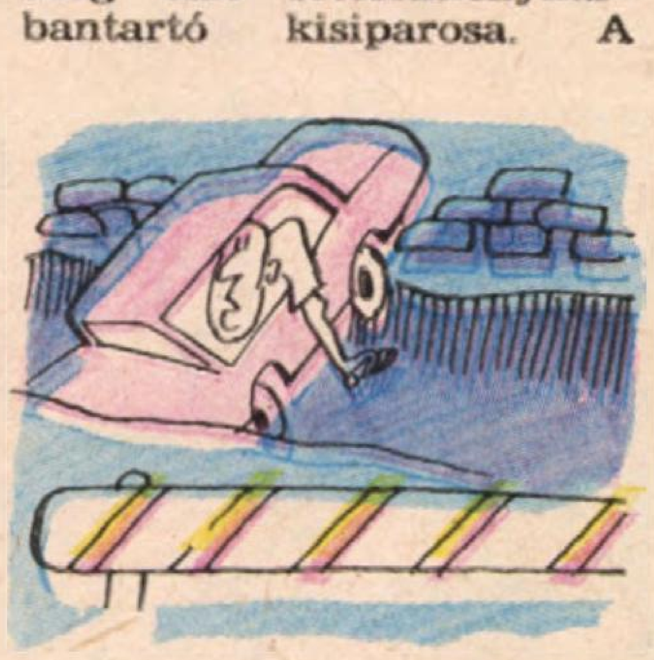
Azért jó lenne tudni végre: Létesítménykarbantartóék elfogadták-e a megrendelést? És meg is csinálják vajon? Vagy január 2-án újból meg kell majd rendelni náluk?

2

A Szakasits Árpád utcában, Kelenföldön, a kövér házaknál, két tankcsapdának beillő árkocska szeli át az úttestet.

A környék autósai már szívesen összeadnák a pénzt annak, aki maszek munkában hajlandó lenne az úttestet kijavítani. Hiszen az autókban keletkezett károk összege bőségesen fedezné az útjavítás költségeit. Csak az a baj, hogy az útjavító szakmában nincs kisiparos...

Nagy ötlet! Megalapozom a jövőmet! Kiváltom az ipart, én leszek az ország első létesítménykarbantartó kisiparosa. A

György Aladár utcán és a Szakasits Árpád útján kívül számtalan utca akad még a fővárosban, ahol kapva kapnának rajtam.

Már szövegezem is az apróhirdetést: „Hozott anyagból útjavítást vállalok. Közületek kíméljenek!"

(r)

MÉSZ

Elmentem a balatonalmádi TÜZÉP-telepre 50 kiló oltott meszet venni. A telepvezető azonban nagyon határozott hangon kijelentette:

— Uram, nem vesződünk ötven kiló mésszel, amíg kocsik állanak tízmázsás tételekért! Jöjjön máskor!

— De nekem csak ötven kiló mész kellene. És most.

— Álljon be ön is csomagolni, és ha 40—50 mázsát becsomagolt, szóljon, s akkor ön is kap ötven kilót.

Merész újítás! Ezentúl a péknél is csak úgy kapok majd egy kiló kenyeret, ha előbb kisütök egy mázsát?!

Sáfrány László
Balatonalmádi, Kazinczy u. 4

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Hetven centi roló" címmel megjelent cikkre válaszolva az alábbiakat közöljük:

Az ügyet ellenőrzési osztályunk kivizsgálta és megállapítottuk, hogy a vevő panasza jogos. Eladóink azon igyekezetét, hogy a lehetőségek határain belül méterosztályainkon minél kevesebb maradék képződjön, csak helyeselni tudjuk, mert ez népgazdasági érdek. A legmesszebbmenően elítélendő azonban az az eljárás, melyet Lottó Áruházunk méterosztályán a vevővel szemben tanúsítottak, mert — mint ellenőrzésünk során megállapítottuk —, a keresett anyagból több tekercs áru van még jelenleg is a raktárban. A hibát az osztályvezető akkor követte el, mikor a nyári foglalkoztatásra felvett tanulót küldte az áruért. Ezért őt felelősségre vontuk.

A történtekért a vevő elnézését kérjük és szeretnénk, ha személyesen meggyőződnék arról, hogy egyrészt intézkedésünk eredményes volt; másrészt arról, hogy ez a helytelen magatartás nem jellemző eladóinkra.

Kovács Jenő
kereskedelmi igazgató
Centrum Áruházak

SZEMÉTSZÁLLÍTÁS A BALATON KÖRNYÉKÉN

A múlt év novemberében a Zánka—Balatonszepezdi Közös Tanácstól felhívást kaptam, hogy miután Balatonszepezden is megszervezték a szemétszállítást, szeméttároló edény („kuka") vásárlásra fizessek be 500 forintot. Nyugdíjas lévén, ez elég nagy anyagi megterhelést jelentett, de fellelkesedve, hogy ilyen korszerűen fogunk megszabadulni a szeméttől, postafordultával befizettem az összeget és gondolatban gratuláltam a tanácsnak a remek kezdeményezéshez.

Július első napjaiban megkezdtem a nyaralást, s a szepezdi tanácsházán megkaptam a vadonatúj kukaedényt. Hazaszállíttottam (saját kezűleg), majd szállítási díjként befizettem a tanács számlájára 10 forintot. Nagyon meg voltam elégedve, hogy ilyen olcsón végeztem el a szállítást.

Mint újdonsült „kukás", az üdülő ember gondtalanságával, vidáman szemeteltünk. A felelőtlen szemetelgetésnek az lett a vége, hogy tíz nap alatt már majdnem tele lett az edény. Nyugtalanság vett erőt rajtam, mert a kukás-

kocsinak hírét sem láttam.

Bementem a tanácshoz. Nagyon kedvesen, udvariasan fogadtak, „előjegyeztek", majd megnyugtattak, hogy szombaton jön a járat és elviszi a szemetet. Strandolás helyett az egész szombati napon otthon ültem, lestem a kocsit. Az pedig nem jött! Azóta ez háromszor ismétlődött: felszólalás a tanácsnál, megnyugtató szavak, hiábavaló kocsilesés! Erre kissé ideges lettem, írtam a szállítást lebonyolító Balatonfüredi Városgazdálkodási Vállalatnak. Példás gyorsasággal válaszoltak, s elnézést kérve értesítettek, hogy utasították a szemétszállító gépkocsi vezetőjét.

A következő napon a „járat" esedékes lévén, kicipeltem a teli edényt egy kényelmes útkereszteződéshez, hogy minél jobban megkönnyítsem a szemétszállítók dolgát. Teljesen felesleges volt! Nem jöttek! De nem jöttek a következő járat idejében sem.

Azóta töprengek, hogy tulajdonképpen miért vették meg velem ez az impozáns edényt! Szeretném erről az illetékes tanács és a Balatonfüredi Városgazdálkodási Vállalat magyarázatát hallani!

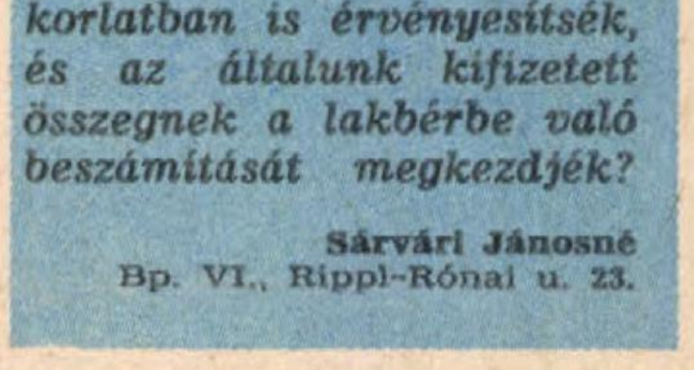
Dr. Bánhidi Árpád
Balatonszepezd,
Arany János u. 16.

PARKETTA

A házkezelőség engedélyével májusban parkettáztattam a szobánkat. A VI/10-es házkezelőség 7800 forintra értékelte a munkát és közölte, hogy ezt az összeget lelakhatom, azaz beszámítják a lakbérbe. Az összeget kevesellttem, mert ennél jóval többe került, de nem vitatkoztam, örültem ennek is. Papírjaimat továbbították a Dessewffy utca 47-be, az IKV bérbeszámítási csoportjához, ahol azzal biztattak bennünket, hogy már június 1-től kezdődően beszámítják az általunk kifizetett összeget. De az adminisztráció nagyon lassú, azóta nemcsak június, de július is elmúlt már, sőt, augusztus is múlóban van, s az IKV még mindig nem kezdte meg a beszámítást. Most azt ígérik: majd szeptember 1-től. De annyi volt már az ígéret, hogy én egyáltalán nem bízom a teljesítésében.

Miért kell nekem hónapokig várnom arra, hogy a papíron megadott lelakhatási engedélyt a gyakorlatban is érvényesítsék, és az általunk kifizetett összegnek a lakbérbe való beszámítását megkezdjék?

Sárvári Jánosné
Bp. VI., Rippl-Rónai u. 23.

MEDDIG NŐNEK A FÁK?

A főváros XI. kerületében levő Petzval utcában gyakori az áramszünet. Hogy miért? Például azért, mert a Bártfa és a Kocsis utca közötti területen található fák alaposan megnőttek, kiterebélyesedtek, széles időben az

elektromos vezeték rácsavarodik a fák ágaira és sötétségbe borul a környék. Nem ritka jelenség a kábelszakadás sem.

Ha meggondoljuk, hogy a környékbeliek villanyárammal sütnek-főznek, melegítenek vizet, és télen villanyárammal fűtenek, akkor el tudjuk képzelni kínos helyzetüket. Bejelentésükre az Elektromos Művek szerelői mindenkor a helyszínre sietnek, s mindig megállapítják, hogy a fák ágait kellene alaposan megritkítani. De ki tegye?

A magánházak tulajdonosai nem nyúlhatnak a fákhoz, mert közterületen nőttek. Egyedül a Fővárosi Kertészeti Vállalat illetékes ebben az ügyben. Az érdekelt lakók azt várják, hogy a Vállalat emberei ágnyeső szerszámaikkal végre megjelennek a helyszínen. A fák még a Petzval utcában sem nőhetnek az égig!

(f. i.)

KORSZERŰ BANK — KORSZERŰ SZOLGÁLTATÁS

Augusztus 7-én, délelőtt 11 óra 10 perckor, bementem az OTP Népköztársaság útja 23. szám alatt levő fiókjába, hogy az ott őrzött pénzemet (gépkocsinyeremény-betét) felvegyem.

A kisasszony két perc alatt átvette és továbbította a könyvecskémet, s fölszólított, hogy foglaljak helyet.

Fél óra hosszat türelmesen ücsörögtem másik 5—6 várakozóval együtt, s százszor elolvastam a asztalkán levő reklámcédulán a szöveget: „Korszerű bank — korszerű szolgáltatás".

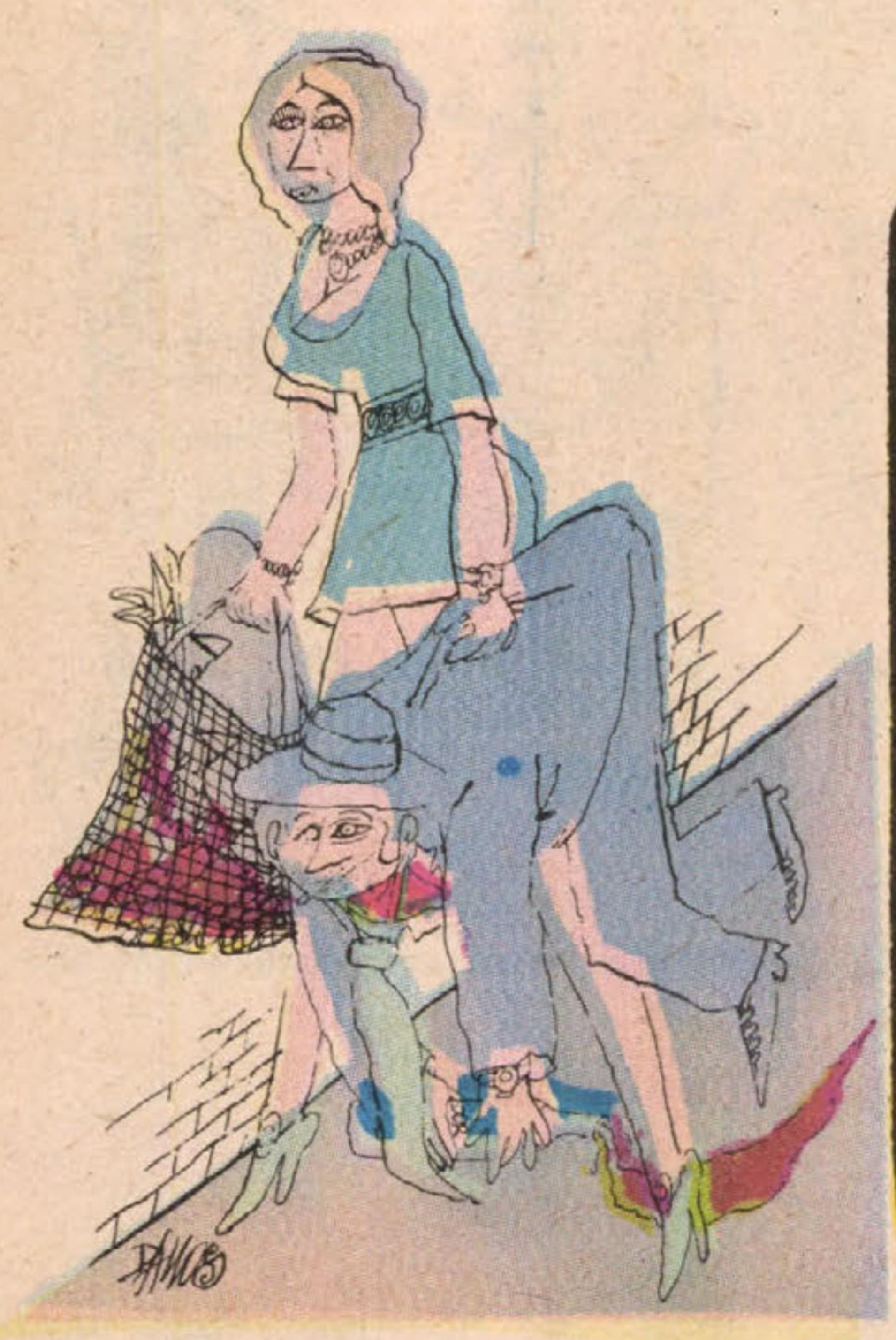
11 óra 45 perckor megkérdeztem a kisasszonyt, hogy miért tart a kifizetés ilyen sokáig. Erre ő megsürgette az ügyet, s 5 perc múlva már föl is vehettem a pénzemet.

Alig tartott a kifizetés — a sürgetés eredményeképp! — 40 percig.

Valóban korszerű bank — korszerű szolgáltatás!

S. L.

BEVÁSÁRLÁS

„FEKETE REND” – OLASZORSZÁGBAN

(„Volksstimme”, Ausztria)

SZESZMENTES TRÜKKÖK

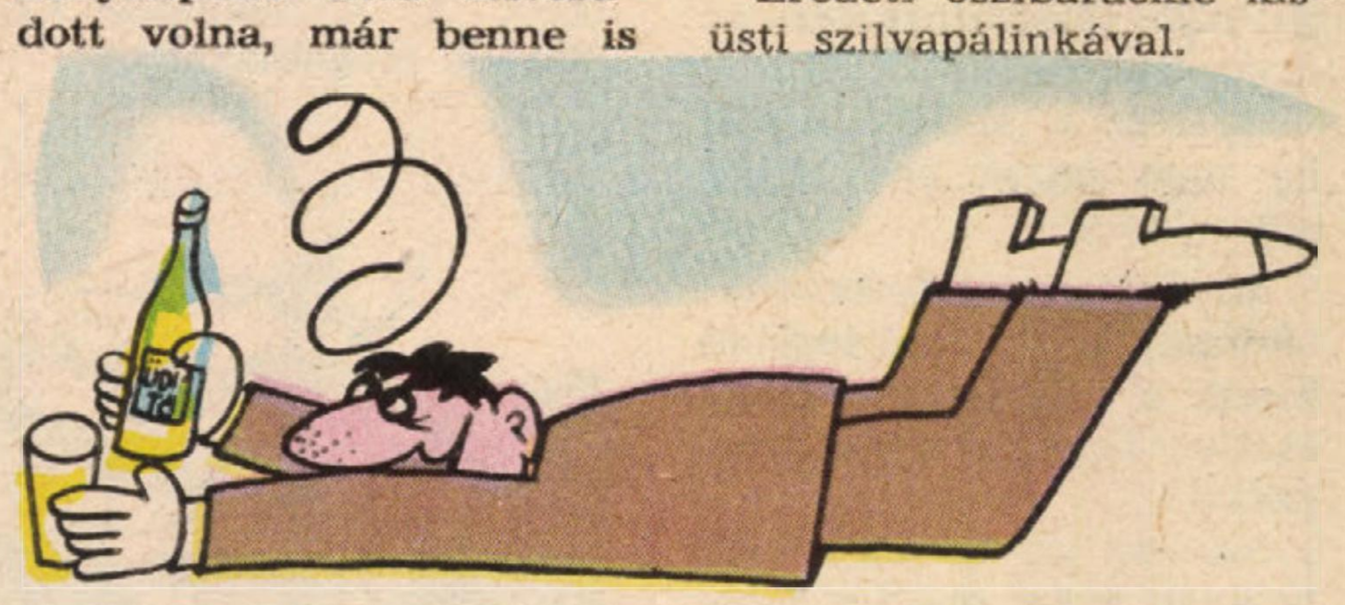
Most már nem egy, nem is két, hanem sokfelől súgják a fülembe baráti asztaltársaságban, vagy vadidegennek között, ha történetesen kólát rendelek, avagy traubiszódát:

— Te, ide hallgass pajtás, tudok egy nagyon jó receptet. Próbáld meg, hogy konyakot teszel a kólába, vagy egy fél cseresznyét a traubiba, valami fölséges!

Hát hiába, nagyeszű nép a miénk! Rajtunk ugyan nem lehet kifogni. Velünk nem lehet kikukoricázni! Kitalálták és széles e világban elterjesztették a kólát mint üdítő italt, mint a szeszfélék nagy ellenlábasát, mint a szomjuhozó, de az alkoholtól tartózkodók pótszerét és a kóla — meg szerényebb keretek között a traubiszóda — megkezdte diadalútját. Csak mentek, csak mentek, és meghódították sok országot.

Vándorlásuk közben a Kola kartárs, meg a Traubiszóda kartárs, eljutottak egy földdarabra, amelyet úgy hívnak, hogy Magyarország. Na, itt még nem jártunk, mondták őkelmék, és elbizakodottságukban úgy képzelték, itt is hasonló lesz a fogadtatás. Látszólag az is volt. Fogyott a kóla, mintha ingyen adnák és nyomában a Traubiszóda is sikert sikerre halmozott.

Ámde a derék jó magyarok megkóstolták ezt a fránya idegen italt és azt mondták: jó dolog ez a kóla, finom ital ez a Traubiszóda. Okos ember volt, aki az efféle alkoholmentes italt kitalálta, csak azt nem értjük, hol van ezekben a szesz? És mire a konyakpótló kóla felocsúdott volna, már benne is

volt a konyak, mire az ártalmatlan Traubiszóda magához tért volna, már meg is lett keresztelve, jóféle szatmári cseresznyepálinkával.

Mert minálunk, kérem szépen, nem lehet elsumákolni a dolgok lényegét, mi saját nemzeti ízlésünkhöz igazítjuk a ravaszdi külföldi pancsolatokat.

Ehun e néhány tőrőlmetszett magyar receptúra:

Eredeti őszibaracklé kisüsti szilvapálinkával.

Egy pohár tiszta víz két pohár denaturált szesszel.

Igmándi gyógyvíz abszinttal.

Diabetikus Graham-kenyér tejszínhabbal.

Félliter aludttej egri bikavérrel.

Joghurt spiritusszal.

Amolett keksz töltöttkáposztával.

Vízben főtt gyenge karfiol császárszalonnával.

Almareszelék vodkával. (Bébiétel)

Anyatej badacsonyi szürkebaráttal.

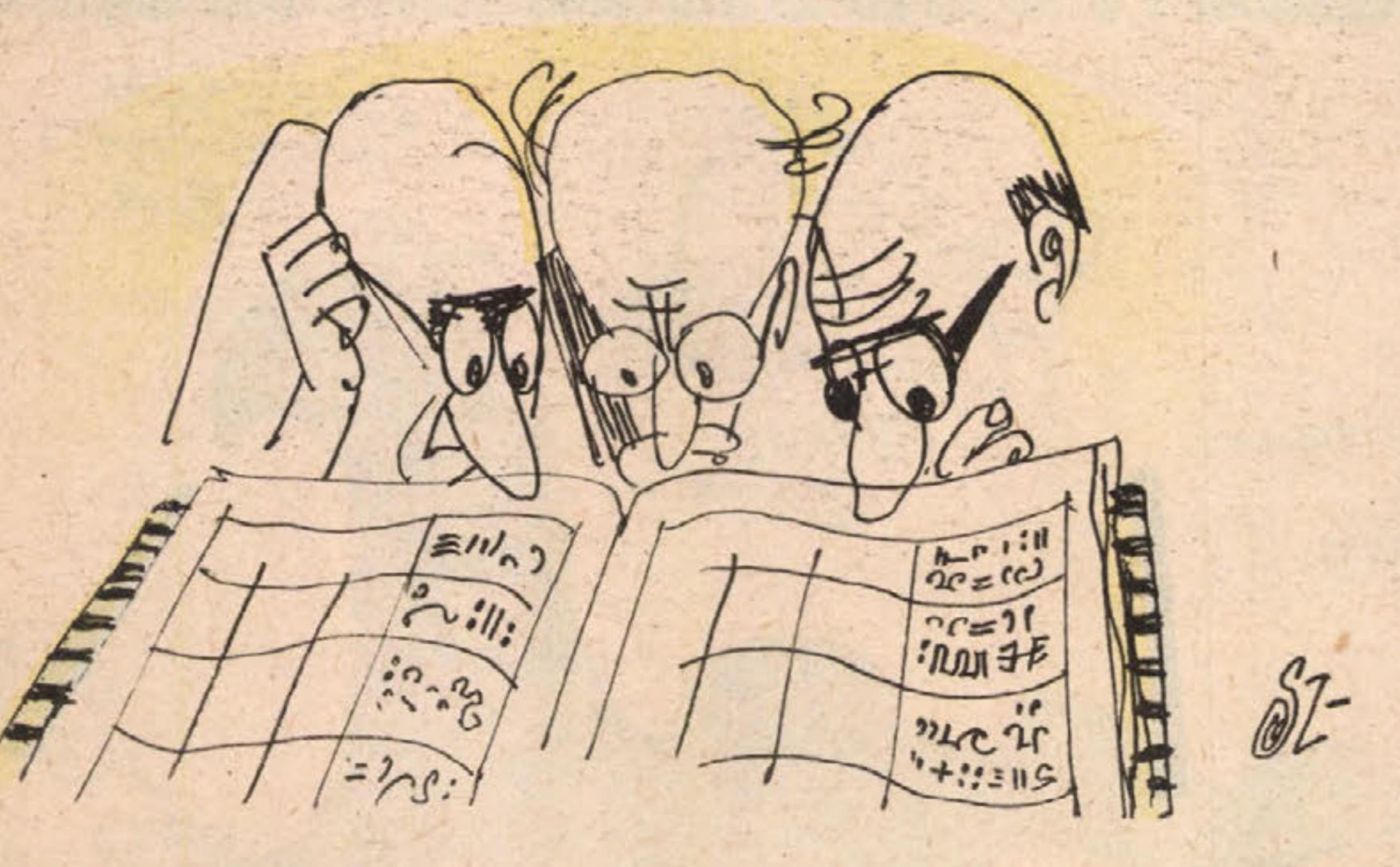
Sós vízben párolt idei kelbimbó rummal és cseresznyepálinkával.

Tiszta erdei forrásvíz törkölypálinkával (autós ital).

Tanulság: nálunk igenis sikerre számíthatnak a könnyű, kalóriaszegeny ételek, ha nem spórolják ki belőlük a csípős, mellbevágó, könnyfacsaró fűszereket és a disznó- vagy libazsírt. Továbbá: az alkoholmentes italoknak is van jövőjük nálunk, feltéve, ha nem élnek vissza a vendégjoggal, alkalmazkodnak a magyar ízléshez és szokásokhoz, vagyis kellő mennyiségű alkoholt tartalmaznak.

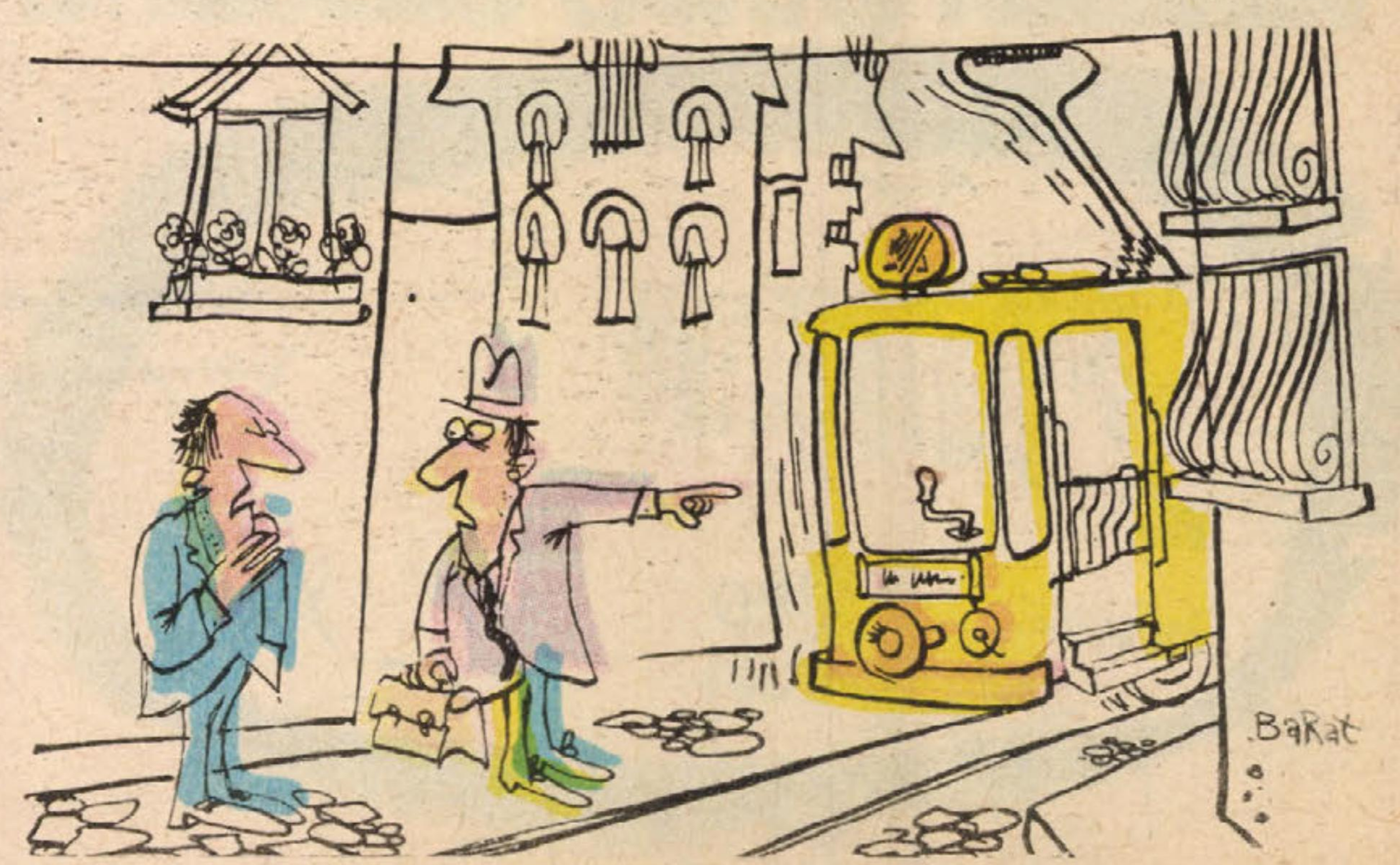
Novobáczky Sándor

PÓRULJÁRT REVIZOROK

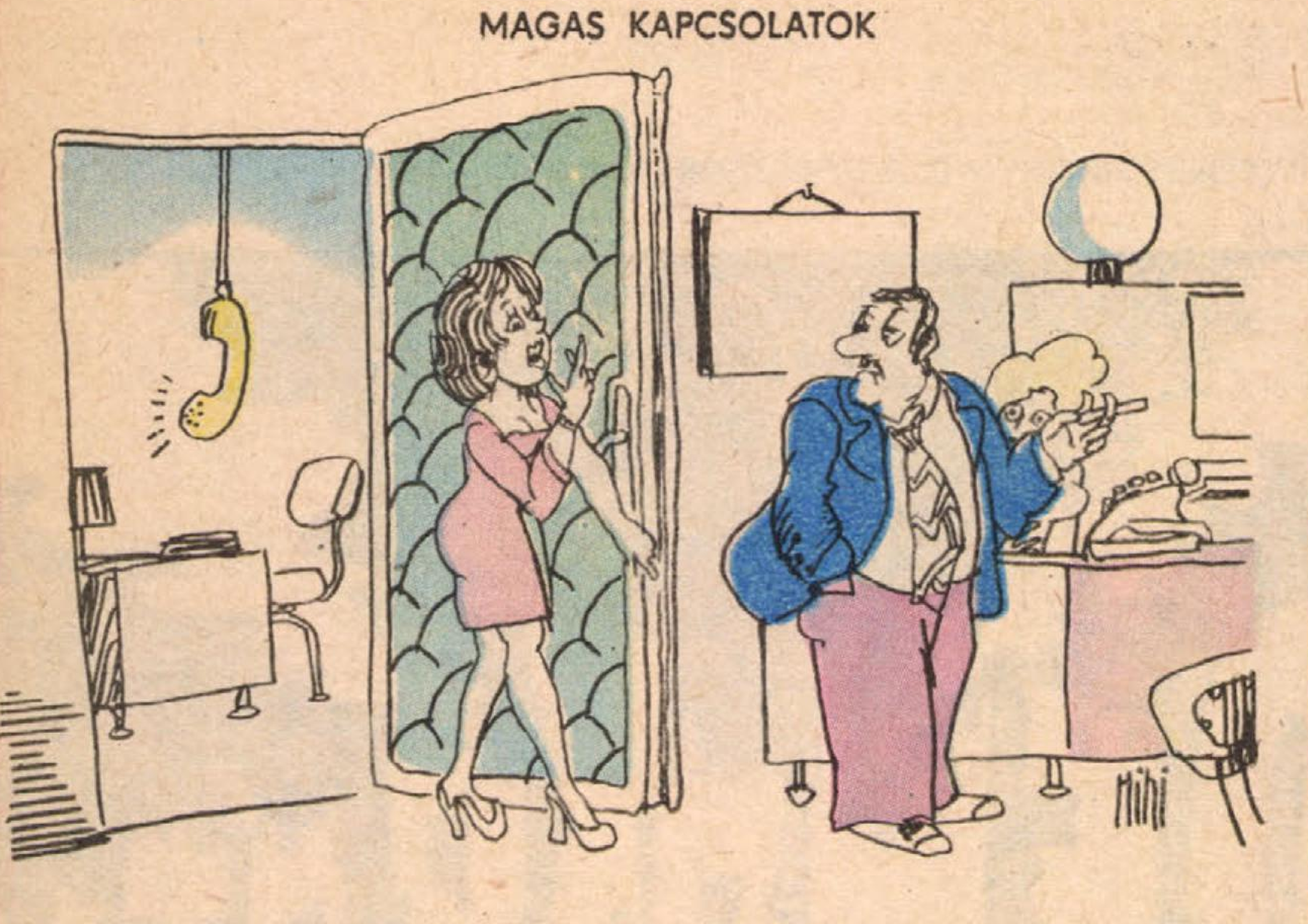
– Minden hiába, az egész pénztárkönyvet titkosírással írták!

AZ UTOLSÓ SZOMBATHELYI VILLAMOS

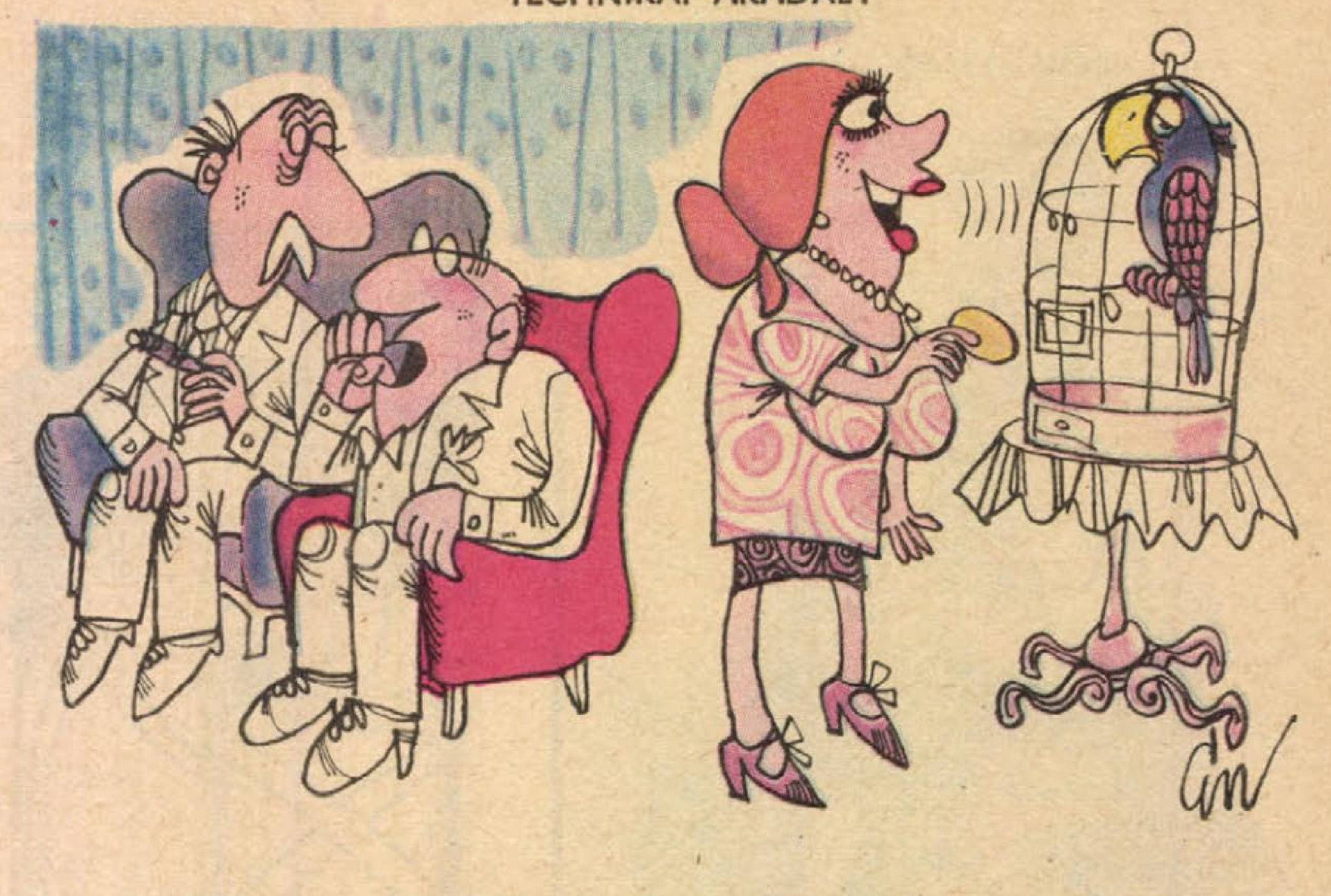
– Tessék mondani, hová megy?
– Ez kérem, a feledésbe

MAGAS KAPCSOLATOK

– Igazgató kartárs, fentről keresik!

TECHNIKAI AKADÁLY

– Állítólag beszélő papagáj, de a feleségemtől még nem tudott szóhoz jutni...

Levélváltás A GÉPKOCSIKRÓL

Kedves Szerkesztő Úr!

Tiszta lelkiismerettel mondhatom önnek, hogy világéletemben nyugodt ember voltam. Most negyvennyolc éves vagyok, a vérnyomásom korábban állandóan 140/85 volt, most pedig hol ennyi, hol annyi, ugrál le meg föl. Nagy forgalomban 210/120. Azóta ingatag a vérnyomásom, amióta autót vettem és vezetek. Mindig örülök, ha túl vagyok egy-egy orvosi vizsgán. Bizonyára nem egyedül én kerültem ilyen helyzetbe a túlzsúfolt közlekedés miatt. Higygye el, félek. Nem csak rólam van szó, hanem a partneremről is, aki a másik sávon vezet és egyre idegesebb a nagy tülekedésben. Mi lesz velem ebben az aránytalanul és hirtelen megnövekedett forgalomban?

Kedves Olvasónk!

Válaszul én is felteszek önnek néhány kérdést:

Mi lesz Budapesten, hogy ha a MERKUR minden évben továbbra is importálja Magyarországra az ő 80—100 000 kocsiját?

Mi lesz a MERKUR-ral, ha nem hozza be? Miből él?

Mi lesz a külkereskedelemmel, ha a mérlegéből kiesik a kocsiimport? Vagy esetleg csak 20 000-et importál?

Mi lesz az ellenőrzéssel? Hogyan győzi majd a Közlekedési Rendőrség? Menynyivel kell emelni a létszámát?

Mi lesz Petress Istvánnal, és műsorával, a Csúcsforgalommal?

Mi lesz, hogy ha majd minden magyar állampolgár kocsihoz akar jutni, és ha — teszem fel — elővesszük a józan eszünket és nem importálunk, akkor hányszor tízezer külföldi rokon küldi majd drága magyar hozzátartozójának a szebbnél-szebb autókat? Elképzeli ön, hogy a tömegközlekedés ügyét a személyautókkal akarják megoldani?

Mi lesz a selejt kocsik fel nem újításával? Vagy minden öreg kocsi mindig új marad, mint eddig is? Mikor és mitől fogy a létszám?

Mi lesz a rengeteg autóval megfelelő szerviz- és úthálózat nélkül? Tudunk annyit építeni, mint amennyit az autók számának korlátlan növekedése igényel?

Hallott a fantasztikus elképzelésekről? Például parkolás a pesti háztetőkön? Ehhez először át kellene alakítani, laposra nyesni a házak tetejét, és minden autóra olyan szerkentyűt szerkeszteni, hogy az helyből felemelkedjen, mint a helikopter. Elképzelhető ez?

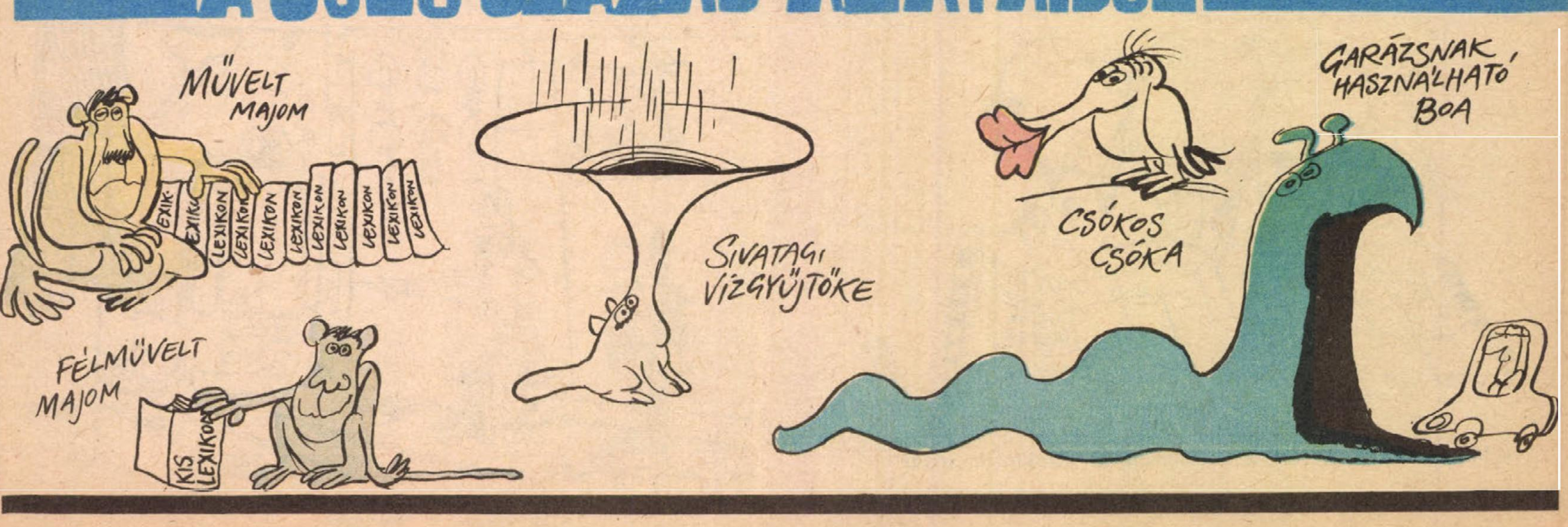
Nem hiszem, hogy felelni tudnék a rengeteg kérdésre. Egyet azonban bizonyosan tudok:

Csak annyi kocsit kellene importálnunk, hogy a közlekedés túlzsúfoltságát ne növeljük! Mert ugyan nagyon jó, ha együtt haladunk a korral, és sok az autó nálunk, de kocsi csak annyi kell, amennyit elbírnak az idegeink, az útjaink, a városaink. Azt is vegyék emberszámba, akinek nincs kocsija. A tisztelt állampolgárok ne licitálják túl egymást az autótartással, behozatali intézményeink pedig ne essenek nagyzási mániába. Kis ország vagyunk! Ne akarjuk mindenáron lepipálni a nyugati közúti balesetek statisztikáját. Nem mellékes, hogy nálunk évente, havonta, naponta és óránként mennyivel nő vagy csökken az autóbalesetek száma.

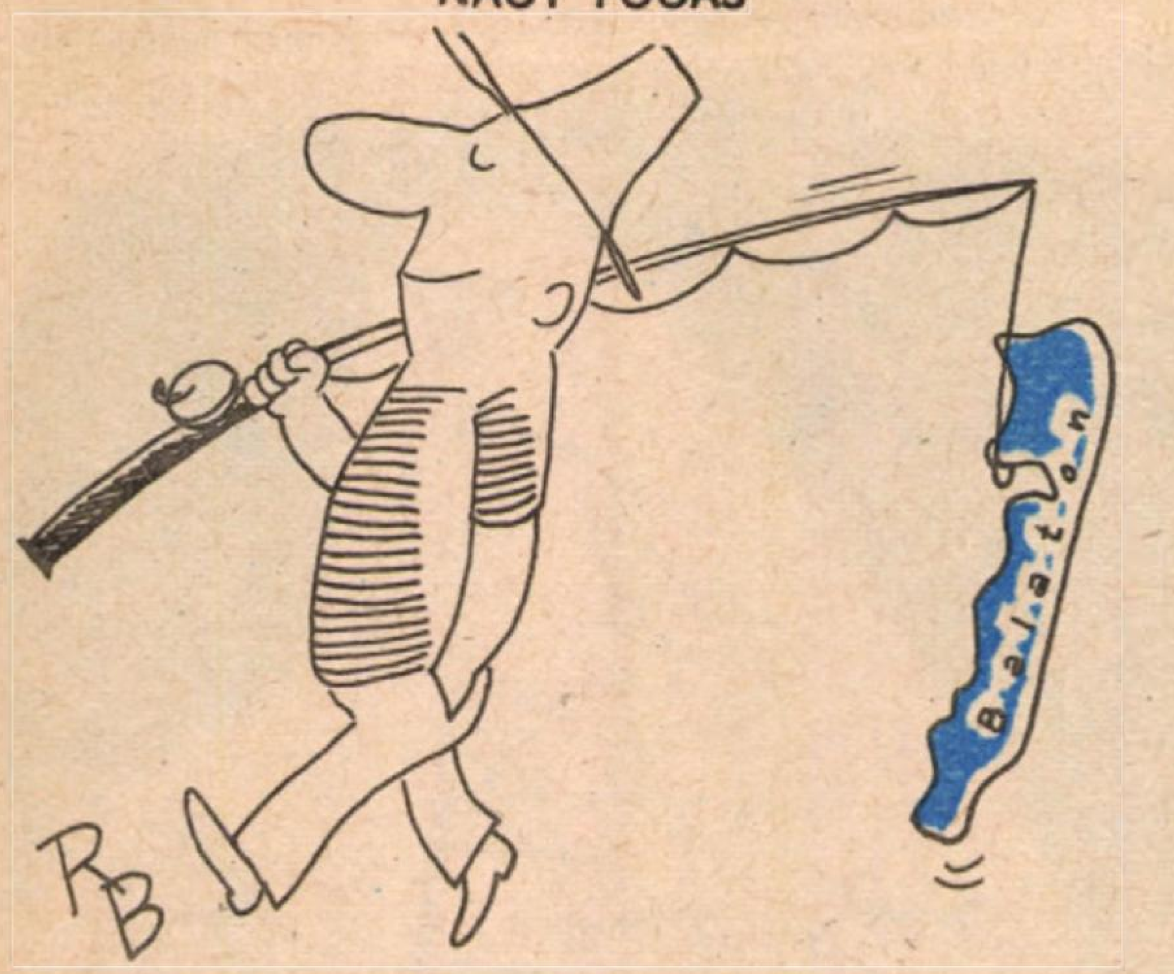
Amint látja, én itt tartok ez ügyben. Lehet, hogy egyesek elmarasztalnak érte. De mindenesetre egyetlen nagyon jó tanácsot adok önnek: sürgősen adja el a kocsiját!

Földes György

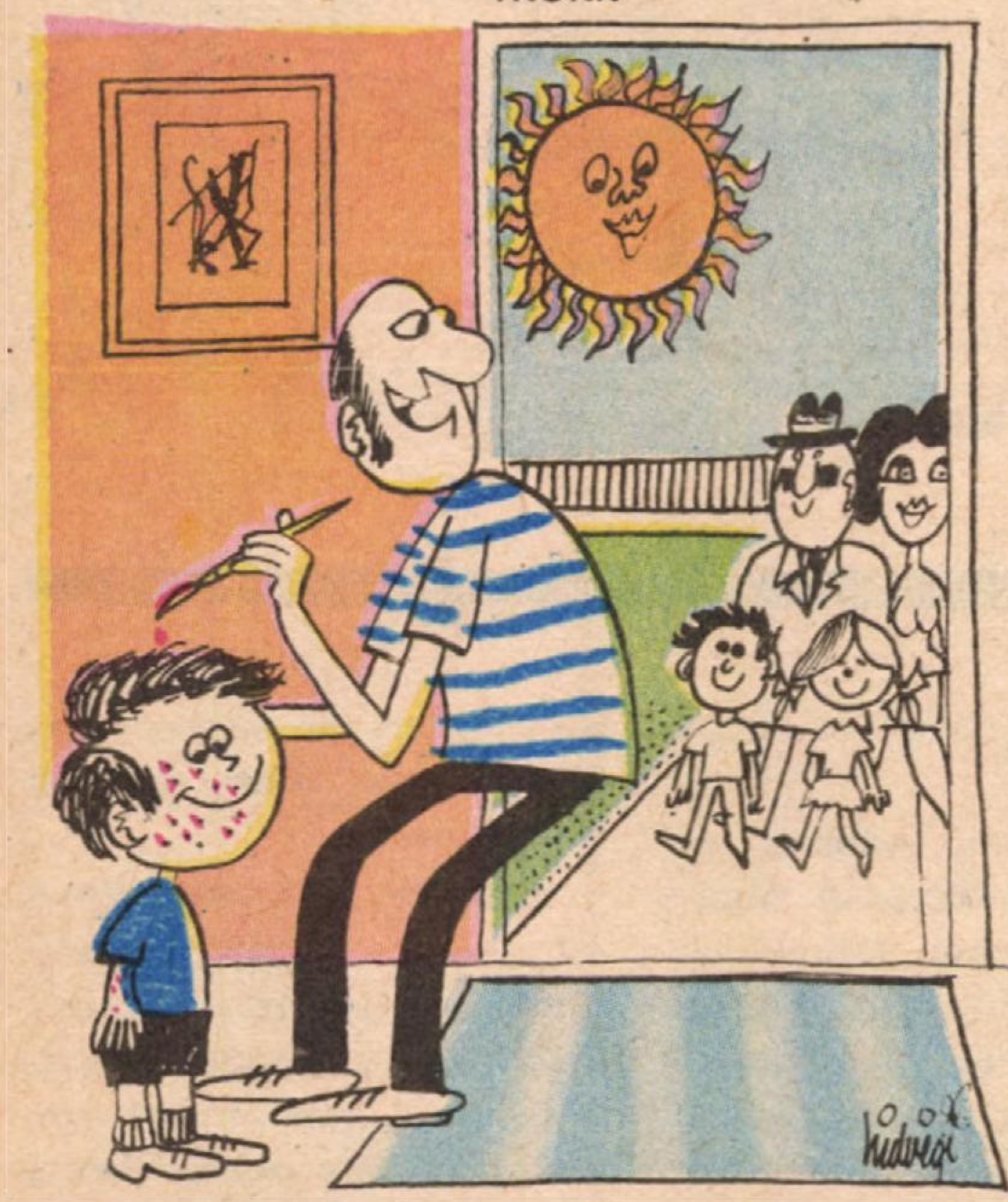
SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

NAGY FOGÁS

TRÜKK

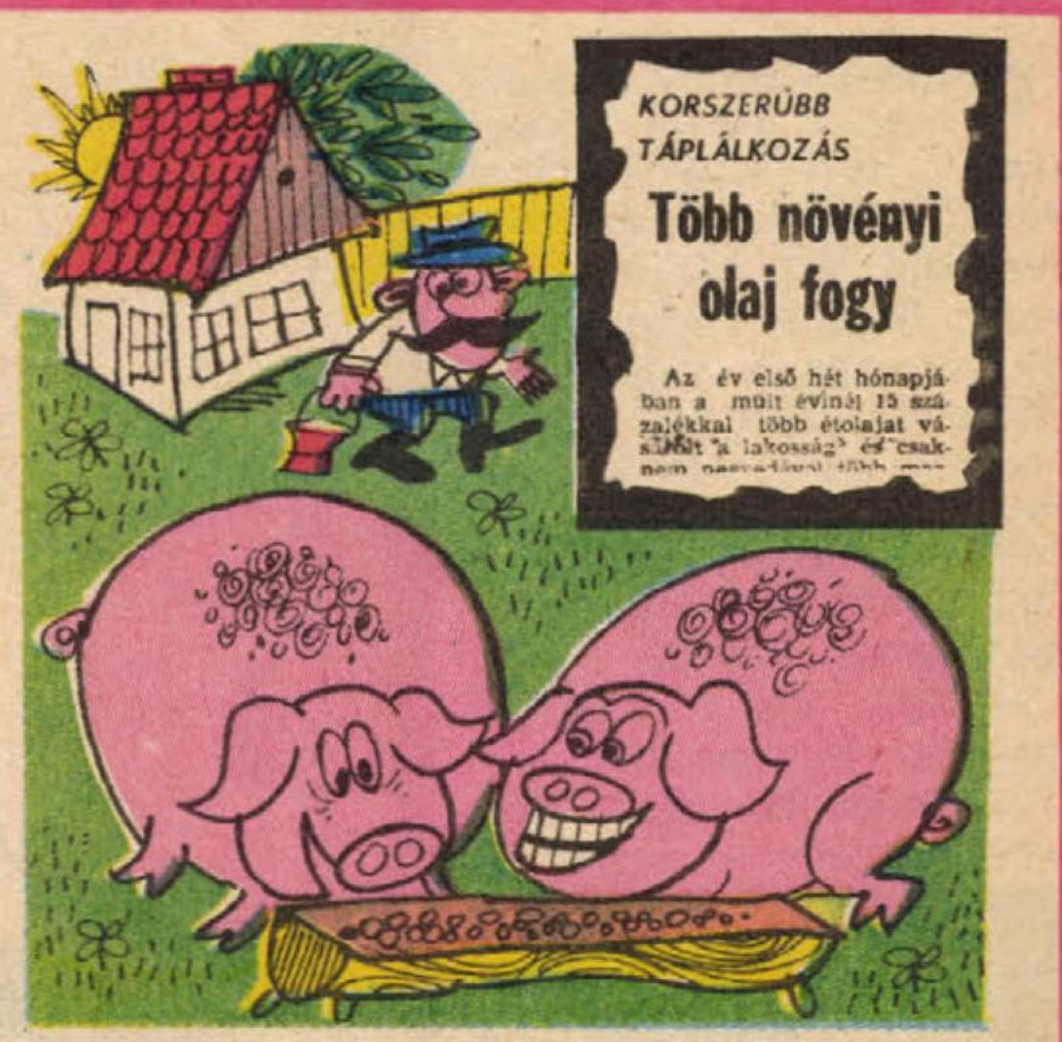
— A Kovácséknak majd azt mondom, hogy bárányhimlőd van.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

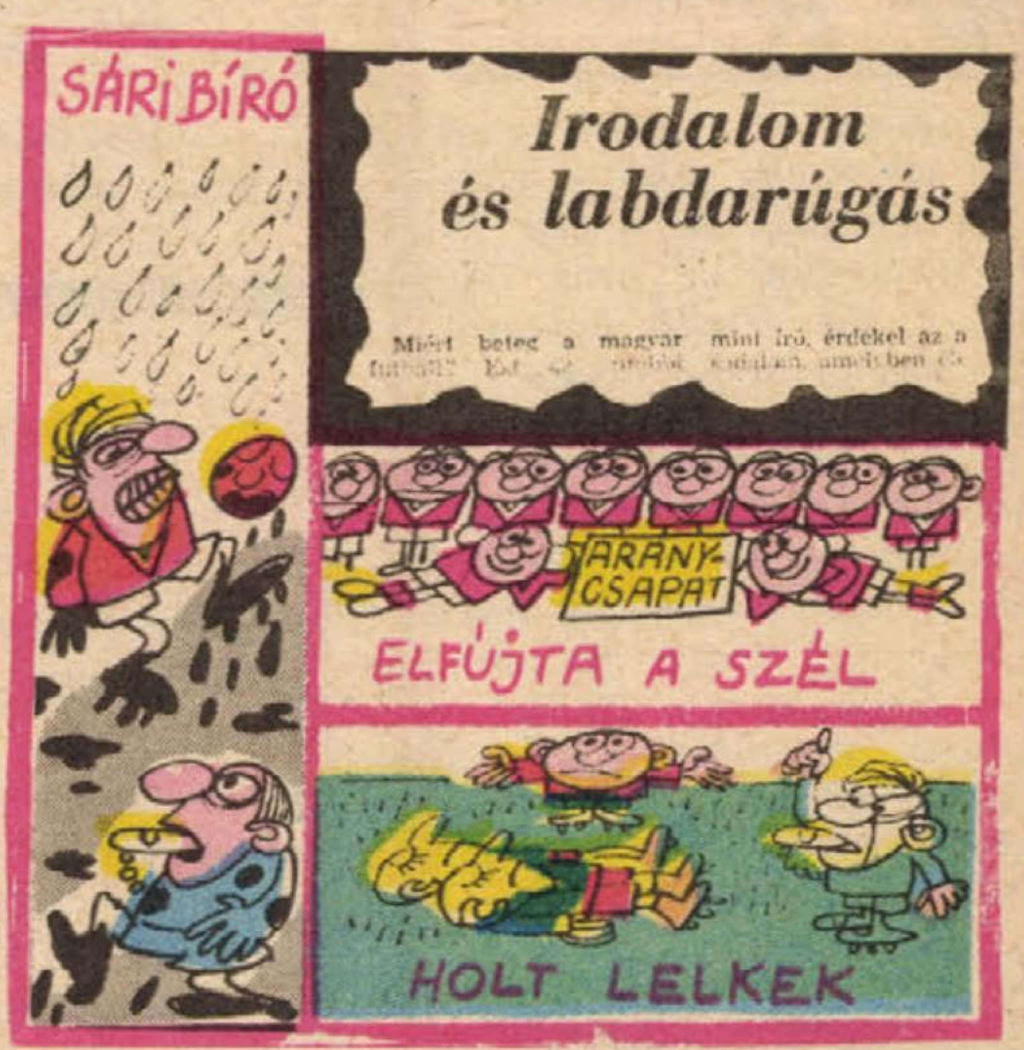
— Sajnos, nincs. Tessék talán benézni a jövő évben...

— Jól mennek a dolgok! Most már csak a növényi borjúcombot kellene feltalálni!

— Mi a hosszú élet titka?
— Lovon kell utazni, nem autóbuszon.

KÉPZELETBELI BESZÉLGETÉS

1860. Nemzeti Színház. A művészbejáró melletti kispadon egy napernyős hölgy üldögél: Jókai Mórné, született Laborfalvy Róza. Ölében szerepkönyv, fél óra múlva kezdődik a próba. A járókelők összesúgnak előtte, amikor meglátják:

— Láttad? Ez ő!

— Igen! Ez ő! Laborfalvy Róza!

A nagyasszony ügyet se vet rájuk: szerepet tanul. S közben arra gondol, hogy este vendégek jönnek, Móric barátai: mit adjon nekik vacsorára?

Egyszer csak valaki megáll a pad előtt.

— Zavarhatom egy percre, asszonyom?

Laborfalvy Róza felnéz: egy fiatalember áll előtte. A kezében papírt, ceruzát tart.

— Mit óhajt?

— Közvéleménykutató vagyok.

— Micsoda?

— Felmérést végzek. Azt szeretném megtudni, hogy milyen írókat szeret?

— Én Jókait szeretem. Senki mást...

— Gondolhattam volna...

— Ezt hogy érti, fiatalember?...

— Ne sértődjék meg, asszonyom, az nem szégyen, ha valaki szereti Jókait...

— Mi az, hogy nem szégyen?! Én büszke vagyok rá...

— A moderneket nem szereti?

— Nem értem a kérdést.

— Gyurkó Lászlót nem szereti?

— Ki az a Gyurkó László?

— Mondok egy másik nevet: Fejes Endre.

— Nem ismerem.

— Elég baj...

— Miért lenne baj?

— Ez a név: Kertész Ákos, mond önnek valamit?

— Semmit.

— Gondolhattam volna.

— Kik ezek az úriemberek?

— Nem lényeges, kérem, tehát ön csak Jókait szereti...

— Igen. S ha valaki mást mond, akkor...

— Valamikor én is szerettem Jókait...

— Maga?

— Igen, én. De azóta sokat fejlődtem. Még csak azt szeretném megkérdezni, hogy miért szereti Jókait?

— Milyen jogon merészel ilyen kérdéseket feltenni nekem?

— Ne válaszoljon, asszonyom, úgyis tudom a választ. Jókai Mór, a nagy magyar mesemondó... Jókai még tudott mesélni...

— Uram, ha tovább zaklat, hívom a konstáblert...

— Azonnal végzek, asszonyom, csak beírom ide ebbe a rubrikába, hogy a kérdezett személy Jókait szereti...

— Tőlem azt ír be, amit akar...

— Az nem úgy van, kérem, nekem azt kell beírnom, amit a felmért személy mond. Ha Jókait szereti, akkor Jókait szereti. Az is jobb a semminél...

— Nahát ez már...

— Úgy értem, hogy ön már megtette az első lépést... Jókai után majd jönnek a többi írók...

— Kik jönnek?

— Nem is gondolja, asszonyom, hogy mennyi élménytől, mennyi szépségtől fosztja meg magát azzal, hogy csak Jókait szereti... A magyar irodalom óriási virágosrét, hogy a világirodalomról ne is beszéljek... Tulajdonképpen sajnálom önt, asszonyom... Sajnálom, hogy megragadt Jókainál...

Ez volt az a pillanat, amikor Laborfalvy Róza elájult. Amikor magához tért, a felmérést végző fiatalember már nem volt sehol. A művésznő este elmesélte a férjének, hogy mi történt vele. Jókai végighallgatta a feleségét, aztán mosolyogva így szólt:

— Irigyellek, Róza, a fantáziádért...

Mikes György

TRIBÜN

Charles Lamb, a baltimore-i News American lóversenyrovatának vezetője július 29-én ritka rekordot ért el. A Delaware Park-i versenypálya tíz futamának valamennyi győztesét pontosan megtippelte. Aki Lamb tanácsai alapján fogadott, kétdolláros tétekkel 77 448 dollárt nyerhetett. És menynyit nyert Lamb?

— Egy vasat sem — mondta felháborodva. — Csak nem képzelik, hogy szerencsejátékot űzök?!

Antonio Abertondót százezres tömeg várta a célban. A szívós és kövér ember 81 órát töltött a La Plata vízében, 425 km-t úszott Rosariótól Buenos Airesig. Az ünneplésből már semmit sem hallott, úgy kellett kihalászni a hullámok közül. A kórházban tért magához, első szava ez volt:

— Legközelebb 520 kilométert akarok úszni a Mississippin.

Erre viszont a felesége ájult el.

A New York Generals együttese mindent elkövet, hogy az amerikai szurkolóknak „eladja" a labdarúgást. Három hete családi napot rendeztek: teljes famíliák vonulhattak a nézőtérre egyetlen jeggyel. Aztán a hölgyek napja következett: minden férfitársaságban érkező hölgy ingyen mehetett a tribünre. Végül trikónap jött: minden tíz éven aluli fiúlátogató megkapta az egyesület mezét.

Az eredmény? Egyelőre az ingüket is ráfizetik.

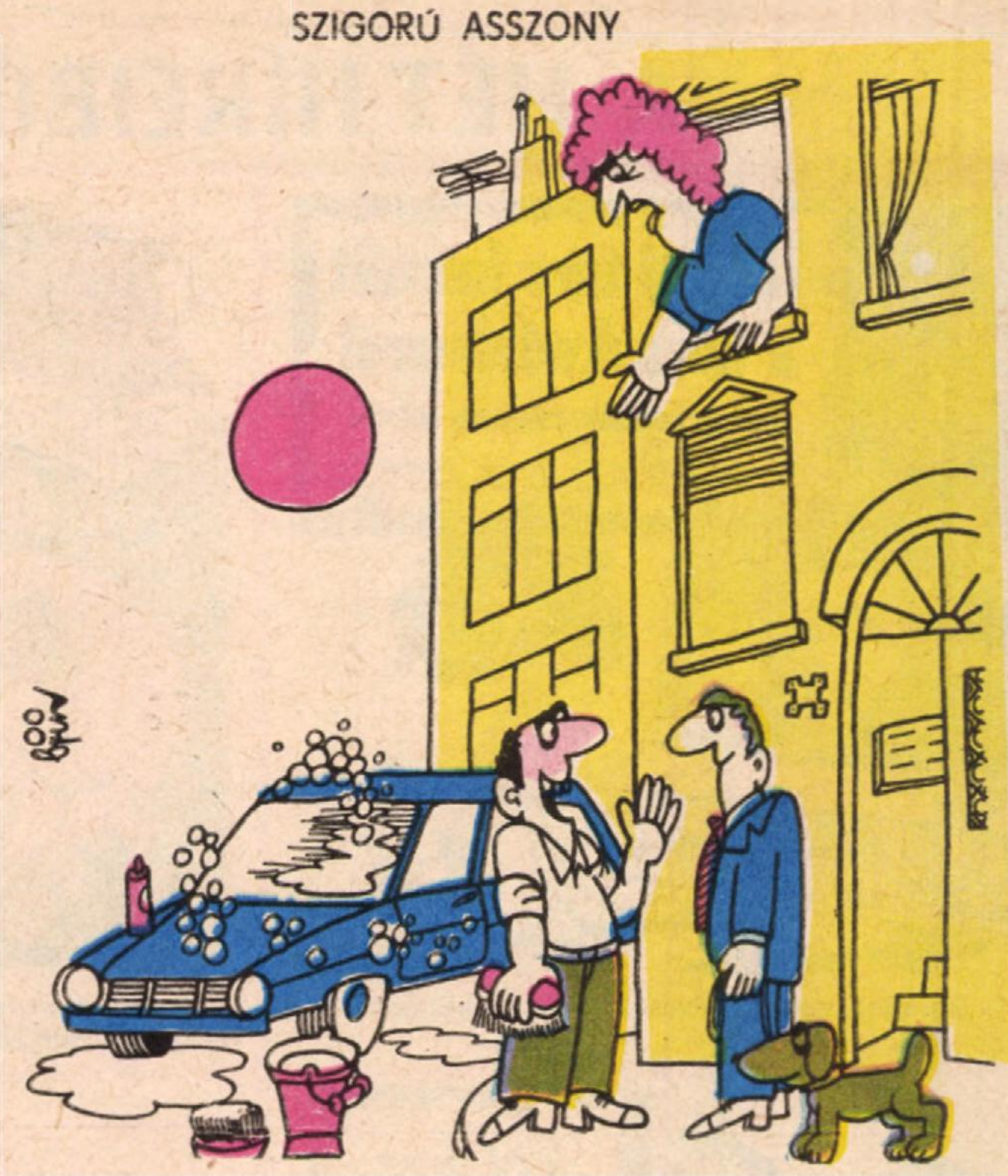
A Trentin–Morelon tendemkettős világbajnoki győzelmei óta nagyon fellendült a páros biciklik forgalma Franciaországban.

— Az emberek rájöttek — írja Jean Eskenazy —, hogy kettesben kerékpározni nemcsak jó testedzés, hanem remek szórakozás is.

Érdekes, azóta a válások száma is csökken.

(p. p.)

SZIGORÚ ASSZONY

— Fiacskám, ha autómosás közben folyton leállsz pletykálni, sohasem készülsz el!

KÖLTSÉGVETÉSI KALKULÁCIÓ

HA SZŰK A KERESZTMETSZET

Perfekt gépírónőt keresünk! — hirdette napokon át a vállalat és Mancika, aki inkább volt perfekt, mint gépírónő, a szűk keresztmetszetnek köszönhette, hogy ezernyolcszáz kezdő fizetéssel felvették a vállalathoz. Megjelenése nagy feltűnést keltett: derékövként ható piciny miniszoknyája érvényesülni engedte széprajzú combtőjét és blúzának kivágásából elővillanó formáit csak gesztenyeszín hajsátra takarta el némileg, ha az írógépre hajolt. Mindez külön-külön, de együttvéve is serkentőleg hatott a férfi munkaerők termelékenységére, — egyszóval sok kívánni való volt személyével, de gépelési és helyesírási tudásával kapcsolatban is.

Manci, a „kis pesti lány" különösen a főnökére, Kramauer kartársra volt nagy hatással, aki leveleit átszellemült arccal, az ígéretes formákat pedig sóváran fürkésző tekintettel és galambbúgáshoz hasonlítható hanggal diktálta Mancika fülébe.

— Ezt nem fonetikusan írjuk, kedves Mancika — jegyezte meg egyszer félénken Kramauer kartárs, amikor új beosztottja türkizkék körmű, rózsaszín ujjacskáival éxíjt pötyögtetett le a gépen ékszíj helyett. Kis szünet után tapintatosan megkérdezte:

— Tudja-e, hogy mi az a fonetikus?

— Hogyne tudnám, — felelte magabiztosan Mancika és enyhén kékre árnyalt hosszú szempilláit olyan sokatmondóan húnyta le, hogy végigseperte vele az írógép billentyűit. A főnök nem firtatta tovább a kérdést. Nagyot sóhajtott, s folytatta:

— Most tegyen be új papírt a gépbe és írjunk egy feljegyzést Tóth-Sarudy mérnök kartársnak...

Mancikának — úgylátszik — valóban volt némi fogalma, hogy mit és mikor **kell fonetikusan írni**, mert a tündérujjakkal lekopogtatott feljegyzésen ez állt: Tócsa Rudi mérnök kartársnak...

A főnök sok türelemmel oktatgatta az új kartársnőt, nem sajnálta a munkaidőn túli drága idejét, sőt szabad szombatjait sem, amit úgyis művelődésre, pihenésre és szórakozásra illik fordítani dolgozóinknak. S eljött a nap, amikor a második féldeci után a közeli eszpresszóban Kramauer elárulta Mancikának, hogy érzelmei messze túláradnak a kartársi érdeklődés határain. Másnap a vállalati büfében Mancika megsúgta a nagy titkot egyik együttérző gépírónő társának:

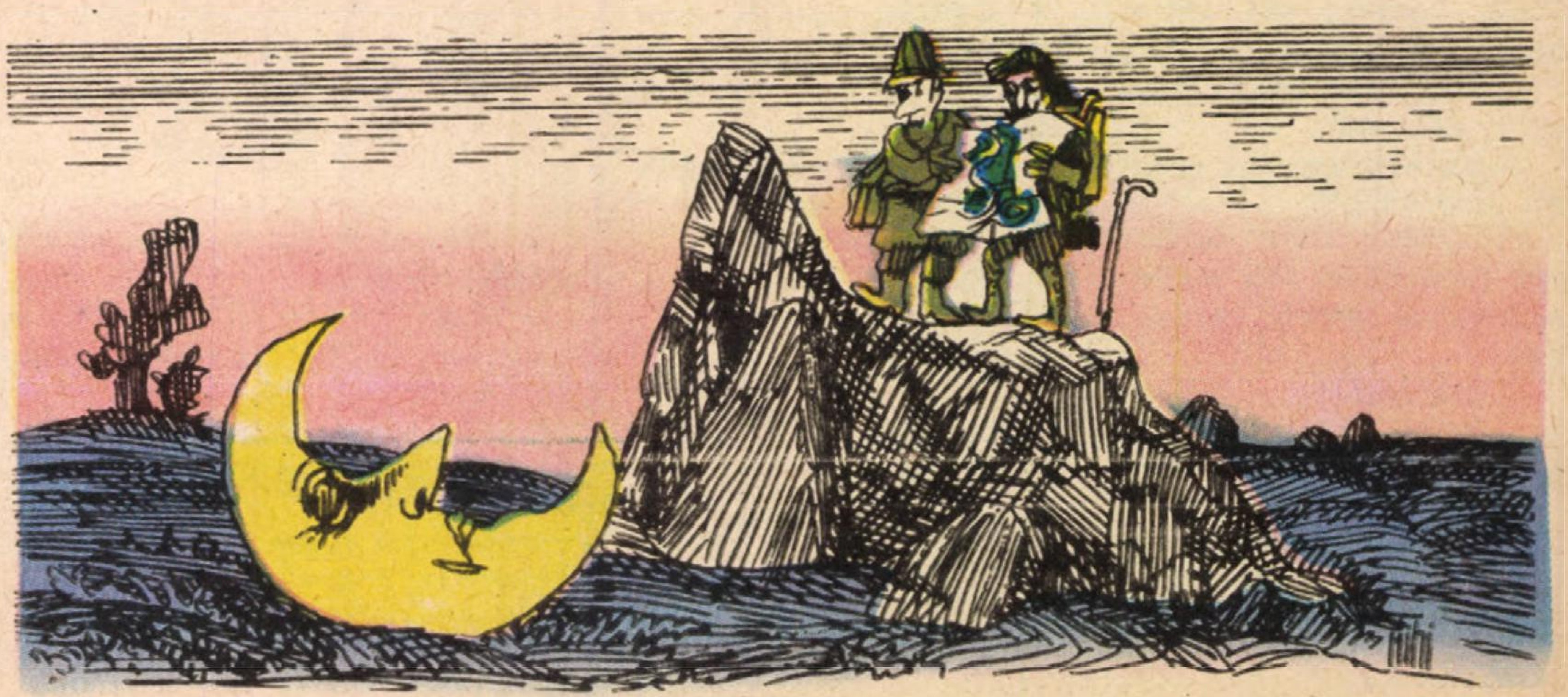
— Szeret engem... mégpedig fonetikusan!

Igaz, a főnök ezúttal fanatikust mondott, de Mancika elindult azon az úton, hogy a kezdő kis gépírónőből vállalati titkárnő legyen.

Ráthonyi János

VILÁGJÁRÓK

— Nahát, ezt megírjuk az UNESCO-nak!

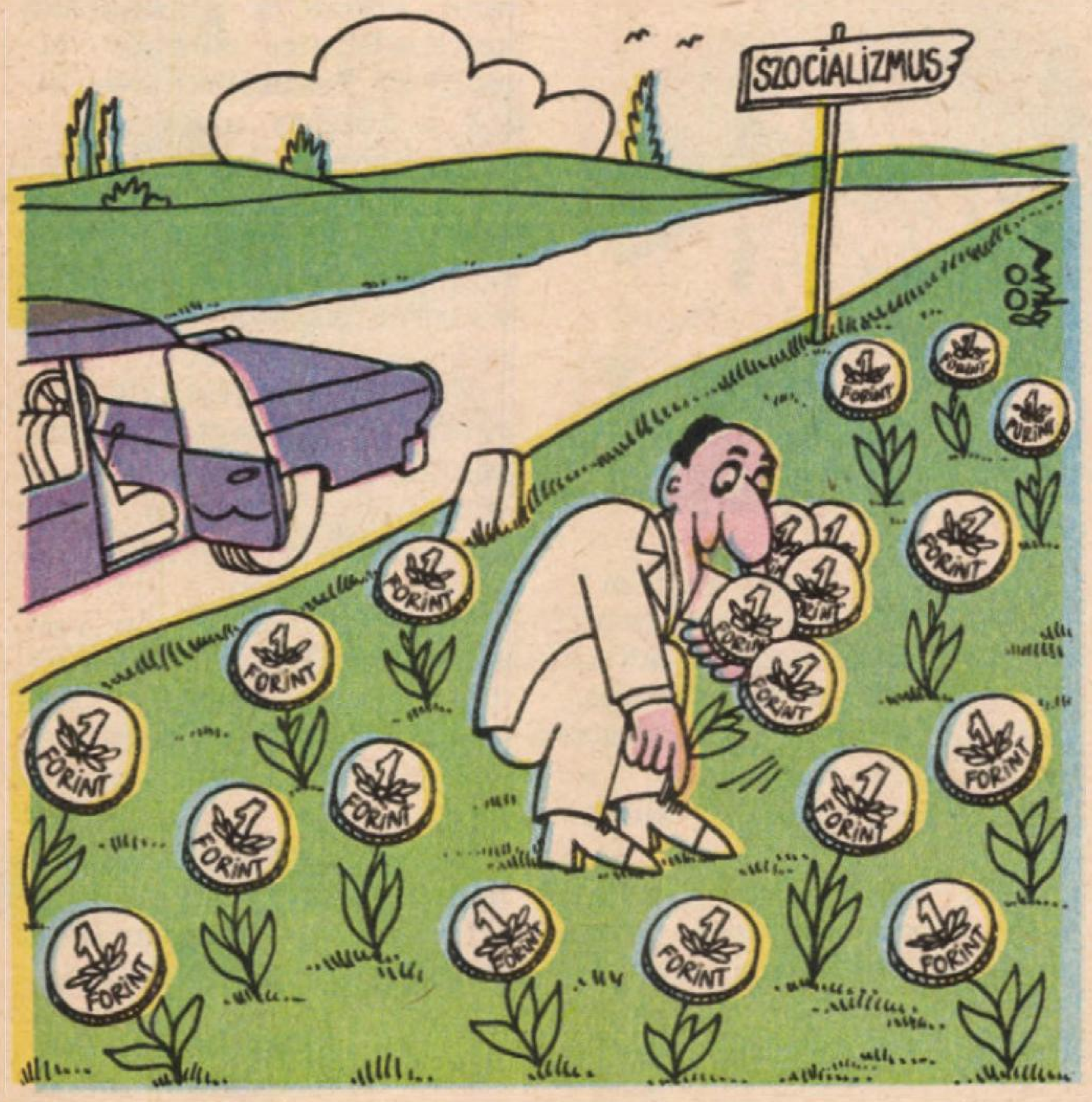

KEZDŐDIK A TANÍTÁS

— Menjünk haza, anyu! Ez a rács is azért van itt, mert nem szabad bemenni!

AKI MEGSZEDI MAGÁT...

BIZALMATLANSÁG

— Béla, te annyi prémiumot adtál haza, amennyit kaptál! Azonnal mondd meg, mi van emögött?!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Barátom, amikor ma hajnalban hazamentem a nagy ivászat után, úgy éreztem magam, mint akit összevertek. Te hogy érzed magad?

— Jól, Nekem nincs feleségem.

— Hogyan sikerült ilyen villámgyorsan megfejteni ezt a keresztrejtvényt?

— Gyakorlat teszi a mestert. Én már annyi keresztrejtvényt fejtettem életemben, hogy a bal szememmel csak függőlegesen és a jobb szememmel csak vízszintesen látok.

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA II.

„Fénylő csillag, mely feltűnt a családnak,
S csak később fejlik a szokott pimasszá!"
(Madach)

HALÁLOS

A Kígyó utca sarkán Géhauer Elemérbe botlottam. Egy lámpaoszlopnak támaszkodva álldogált és úgy festett, mint saját atyjának szelleme. Ez még hagyján, mindenkinek lehet rossz napja. Már az feltűnőbb volt, hogy tüzetes szemrevételezés ellenére sem láttam körülötte Bimf Matildot. Ez a szenzáció erejével hatott rám, hiszen ezek ketten évek óta olyanok voltak, mint a háziáldás. Hol a Géhauer, ott a Bimf, hol az Elemér, ott a Matild.

— Szia, Elemuci! — rivalltam rá tréfásan, hogy jókedvre derítsem.

— Szervusz — susogta sárgán és hervadtan, mint egy őszi lombkorona.

— Matild? — tértem egyenesen a tárgyra. Zavaros szemekkel meredt rám.

— Matild? Ki az?

— Ne marháskodj, Géhauer. Kétmillió pesti tudja, hogy a tietek halálos szerelem. Kétmillió pesti nem tévedhet egyszerre.

— Stimmel — sóhajtotta Elemér és könny szökött a szemébe. — Volt. Meg is halt.

— Matild? — ordítottam.

— A szerelem. Képzeld, elment egy heraldikussal. Hiszen tudod milyenek ezek a heraldikusok!

Nem tudtam, de ráhagytam. A fene vitatkozzék egy beteg emberrel. Inkább vígasztalni kezdtem, mert őseim szamaritánusok voltak.

— Fel a fejjel, Géhauer! Köztünk maradjon, de ezer olyan nőt találsz, mint Bimf Matild!

Rám emelte a fáradt tekintetét.

— Te teljesen megőrültél. Kinek kell olyan nő, mint Bimf Matild?

Feladtam. Bedobtam a törülközőt. Géhauer Elemér viszont lassacskán tűzbejött.

— Bimf Matild kétfelé fésülte a frizuráját. A fekete lobonc jobbról-ballról a válláig lógott. Mintha egy régi fényképész, egy Helfgott néni meredt volna rám a kendője mögül. Ettől olyan lett az a hosszúkás arca, mint egy ma született tüzérlóé. A tekintete éles volt, ha rám nézett, mintha kést döftek volna belém. Konzervdobozt lehetett nyitni azokkal a szemekkel.

Hagytam, hadd beszéljen. Most minden átok a gyógyulás útját egyengeti.

— A legszörnyűbb az volt, amikor nevetett. A tér galambjai halálra váltan röppentek fel, mert azt hitték vihar közeleg Buda felől. És, amikor huncutul rámkiáltott, hogy „nade Elemókus, nade Elemókus..." esküszöm neked, tetőtől talpig libabőr lepett el. Főnyeremény, hogy túl vagyok rajta. Boldogság! Diadalmenet!

Sarkon fordult, nekiment a lámpaoszlopnak, majd rogyadozó térdekkel elbotorkált.

Egy hétre rá ismét összefutottunk. Géhauer Elemér úgy festett, mintha felpumpálták volna. Duzzadt az erőtől, ruganyos léptekkel pattogott és egy szál piros rózsát forgatott a kezében.

— A csudát — mondtam. — Bimf Matild?

— Háháháhá — kacagott telitorokból s még a fejét is hátra vetette. — Hol van az már? Zamek Kornélia, öregem, Zamek Kornélia! Egy csoda. Egy szonett. Egy találmány. A haja fekete s az arca ovális, mint egy madonnáé. A tekintete élénk, a hangja simogató. És, ha mosolyog, mintha ezüst golyókat ejtenél arany serlegbe. Gyere, bemutatlak neki. Ezt látnod kell.

Zamek Kornélia ott ücsörgött a presszó teraszán. Egy pillanatra megtorpantam, s a térdem olyan gyenge lett, mint Géhauer Eleméré, amikor Bimf Matild elment a heraldikussal. Zamek Kornélia kétfelé fésülte a frizuráját. A fekete lobonc jobbról-balról a válláig lógott. Mintha Helfgott néni meredt volna rám a kendője mögül. A tekintetével konzervdobozt lehetett volna nyitni. Ahogy meglátta Géhauer Elemért, hirtelen felkacagott. A tér galambjai halálra váltan röppentek fel, mert azt hitték, vihar közeleg Buda felől.

Géhauer tekintetében kis ünnepi mécsek gyúltak. Kétszer lenyelte az ádámcsutkáját, aztán az asztalra tette a rózsát.

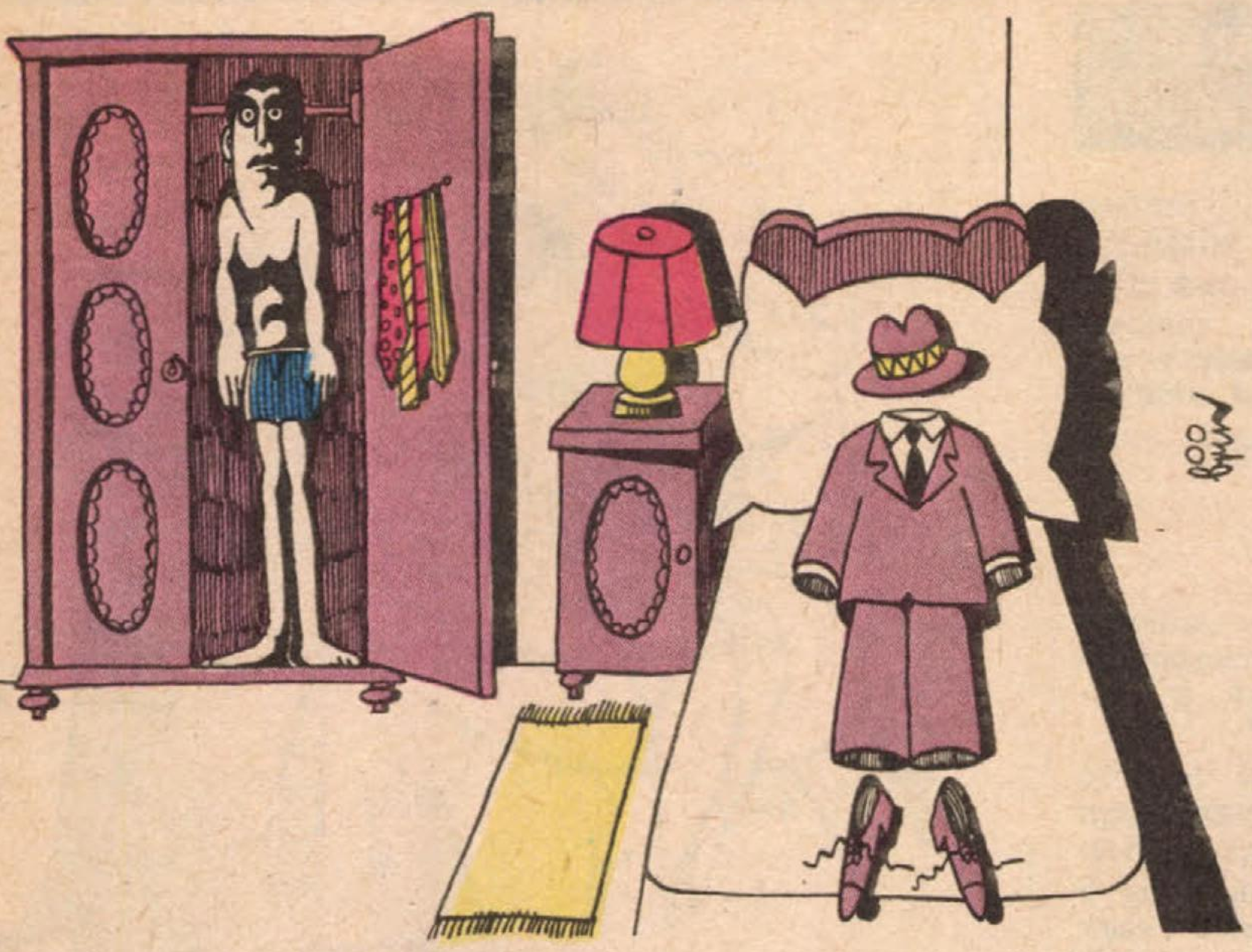
— Nade Elemókus — kiáltotta huncutul Zamek Kornélia. — Nade Elemókus!

A sors akaratában megnyugodva, derűs lélekkel távoztam.

Géhauer Elemér végre megtalálta az igazit.

Peterdi Pál

ÜLDÖZÉSI MÁNIA

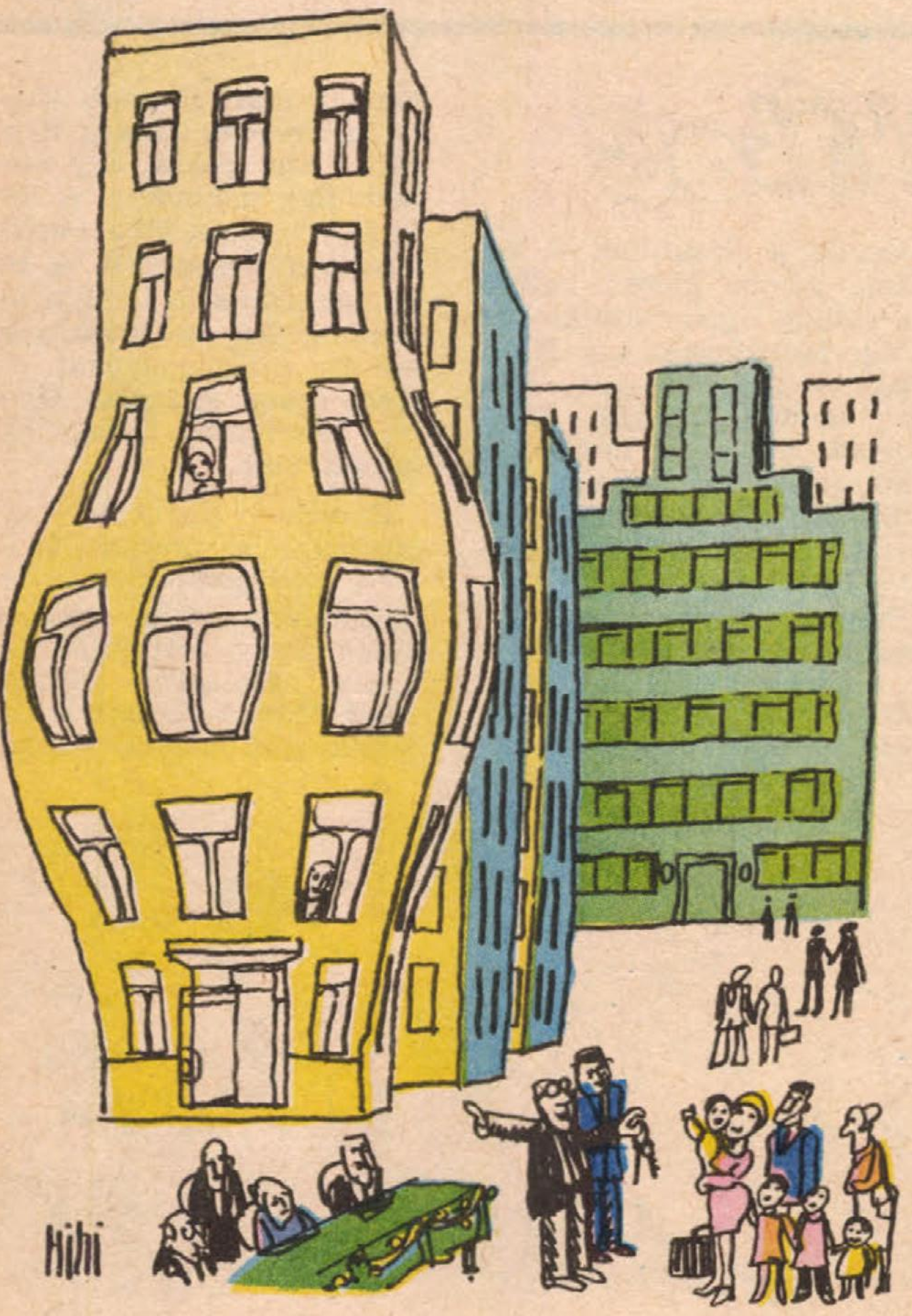

OKTATÁS

– Addig sose mosolyogj, amíg nem tudod, hogy miért jött be a vevő: vásárolni, vagy reklamálni?

NÉPES CSALÁD

– Az a második emeleti lakás lesz a maguké...

HONNAN TUDJA?

Ketten állunk a villamos peronján. A hölgy az egyik, én a másik sarokban. Hosszú megállókon keresztül kettesben vagyunk, de nem törődünk egymással. Ő jobbra bámul, én balra, mígnem... Váratlanul odabillen hozzám, és teljes súlyával (van súlya), és ormótlan cipősarkának teljes tömegével rátapos a lábam három ujjára.

Történik ez akkor, amikor a villamos simán gördül: nem fékez, nem gyorsít, nem kanyarodik, és akkor, amikor a lábamon saru van, vagyis az a praktikus lábbeli, amely nem védi a láb ujjait.

Vajon honnan tudta ez a hölgy, hogy az én lábamon saru van, amikor pillantásra sem méltatott?!

Mert valahonnan tudta. Különben miért billent volna oda épp ő, épp akkor, hiszen hónapokon keresztül tömött, kanyargó, váratlanul fékező, és hirtelen elinduló közúti járműveken soha senki sem taposta meg a lábamat, amikor — az ujjakat jól védő cipő, vagy bakancs volt rajtam.

Természetesen lehet, hogy véletlenül, de...

De vajon az is véletlen-e, hogy a múlt héten, amikor a tisztítóból hazahozott galambszürke ruhámban betértem egy kávéra, akkor...

Honnan tudta az a kávé, hogy világos és vadonat-

tiszta ruha van rajtam? Vajon miért nem csöppent egy csöppnyi cseppje soha, de sohasem a hétköznapi, patinás barna kabátom hajtókájára, amelyen a kutya sem vette volna észre?

Más. Színházba készültem. Későn mentem haza, de kiszámítottam percre, hogy lesz időm az átöltözésre. Valóban volt időm, és pontosan odaértem volna a kezdésre, ha az ingem gallérjáról a gomb...

Hát honnan tudta az a kis oktalan gomb, hogy épp akkor kell leszakadnia?

És honnan tudta a telefonom, hogy akkor este életbe vágóan fontos ügyben kell telefonálnom? Tehát elnémult.

És honnan tudta a főnyomócső, hogy félévszázados hűséges szolgálata után abban a pillanatban kell eltörnie, amikor töményen beszappanozva állok a zuhany alatt?

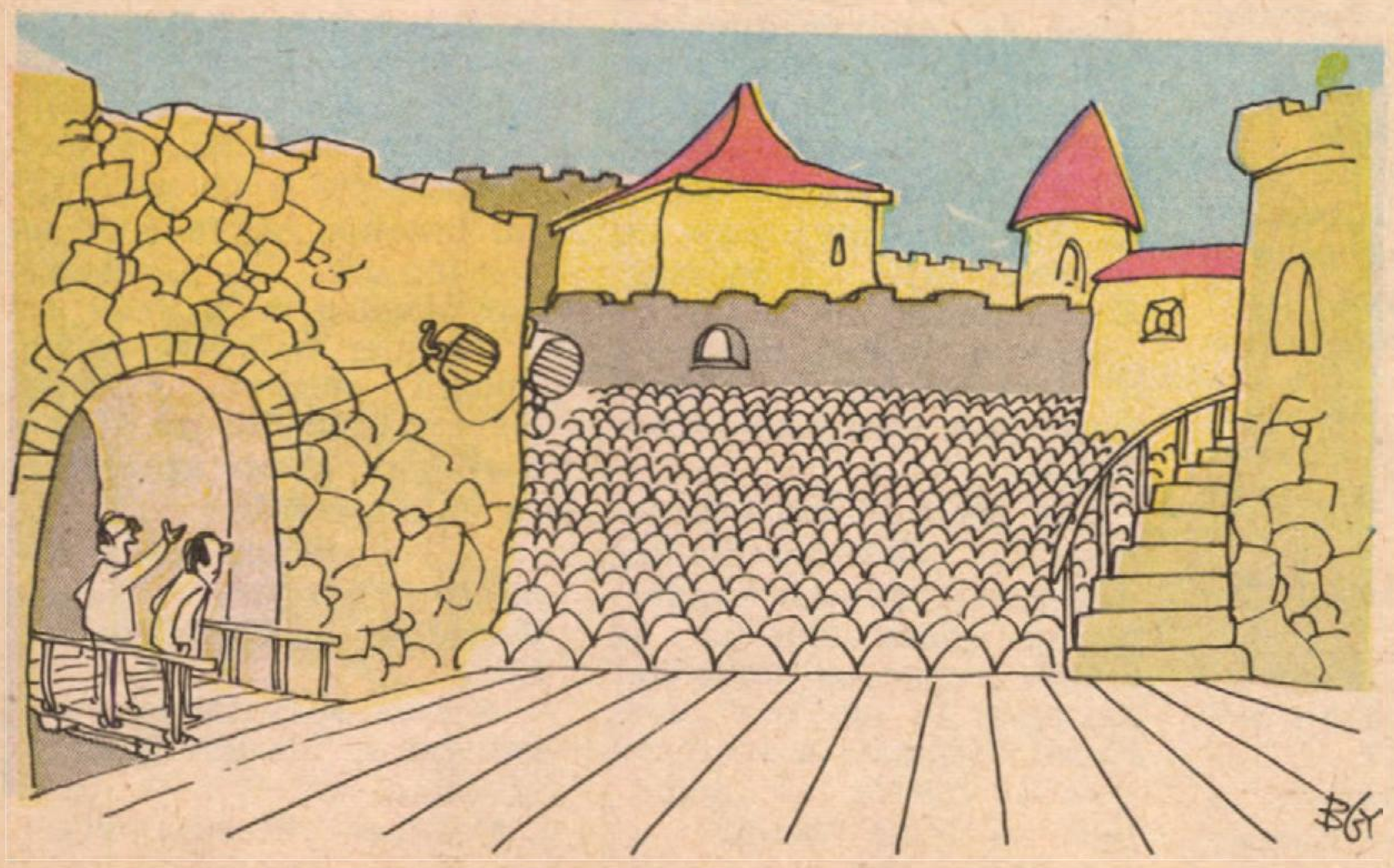
És honnan tudja az antikvárium, hogy akkor kell kiraknia a kirakatba a hónapok óta hiába hajszolt könyvet, amikor nincs elég pénz a zsebemben?

És... és folytathatnám a példákat, és megtoldhatnák példákkal mások, de — ennyiből is világos, hogy nem véletlen jelenséggel állunk szemben.

Valami összefüggés van, valami szükségszerűségnek, vagy miacsudának kell lennie. Kérem tehát a pszichológusokat, a matematikusokat, a filozófusokat és a laikusokat, valamint a téma egyéb szakértőit, hogy magyarázzák meg nekem ezt a dolgot.

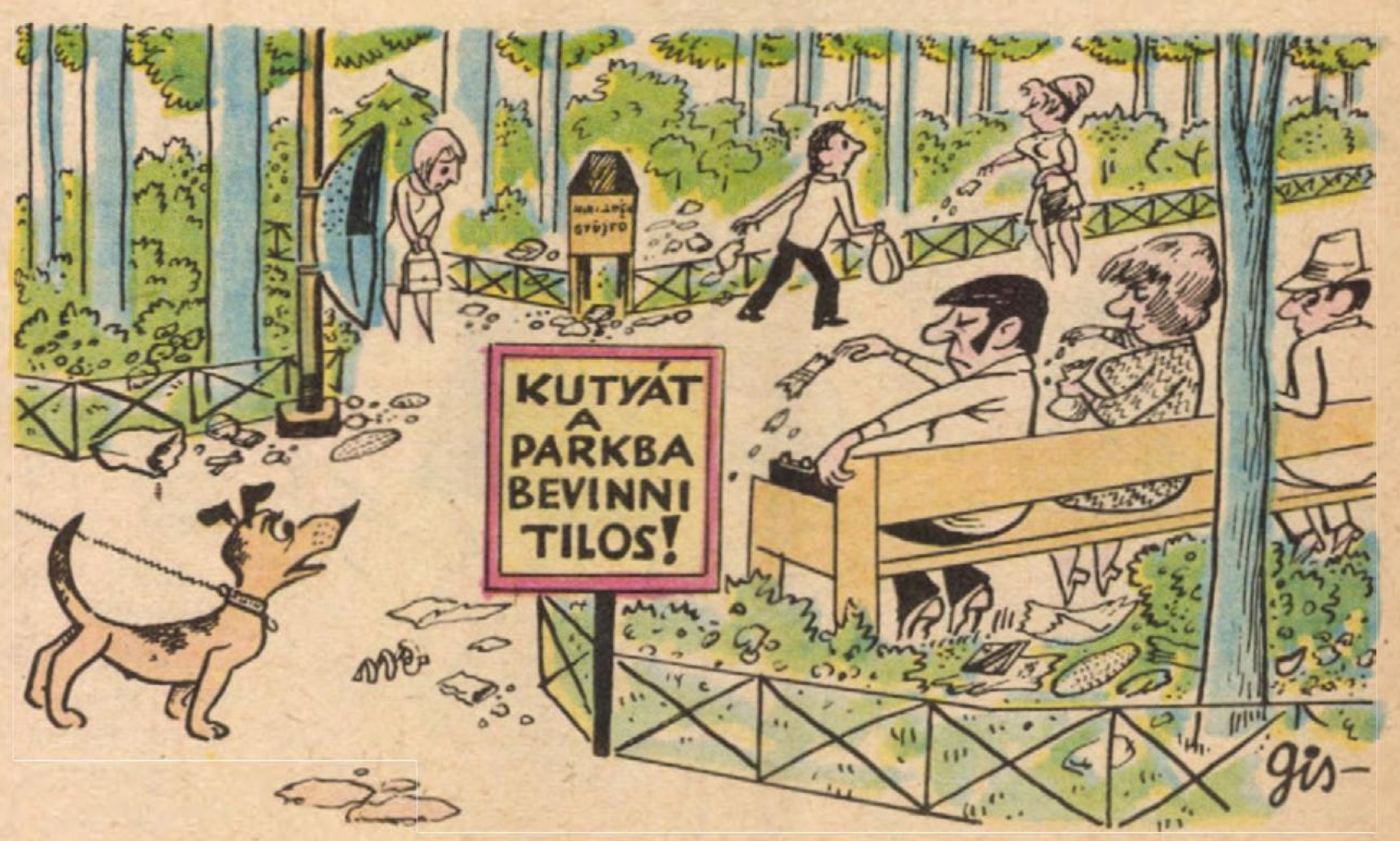
Sólyom László

NYÁRI PRODUKCIÓ

– A színpadon négyszáz statiszta lesz, a nézőterünk pedig kétszáz férőhelyes...

IGAZSÁGTALANSÁG

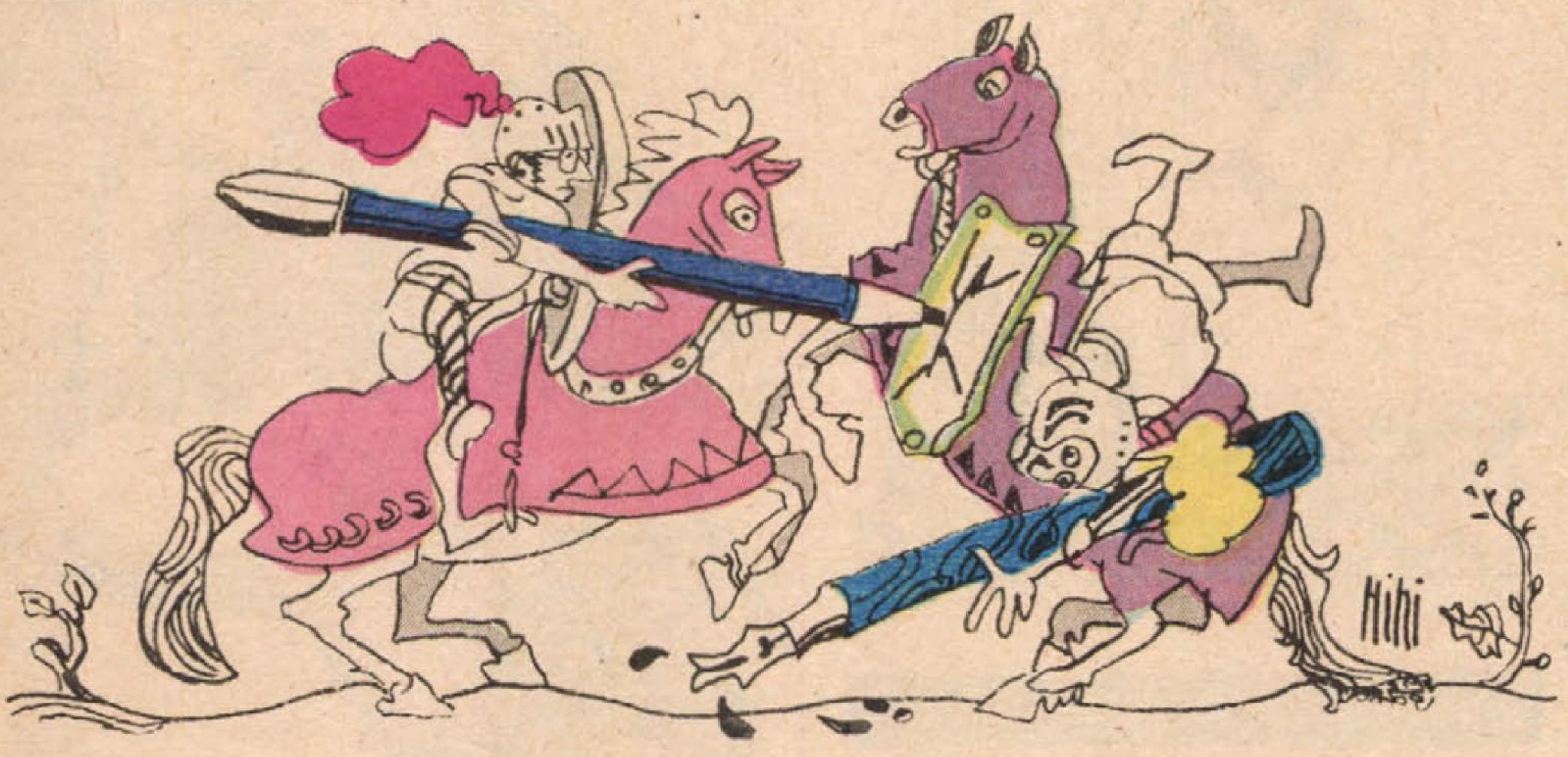

– A szemetelő embereket miért nem tiltják ki?

Megkérdeztük rajzolóinkat:

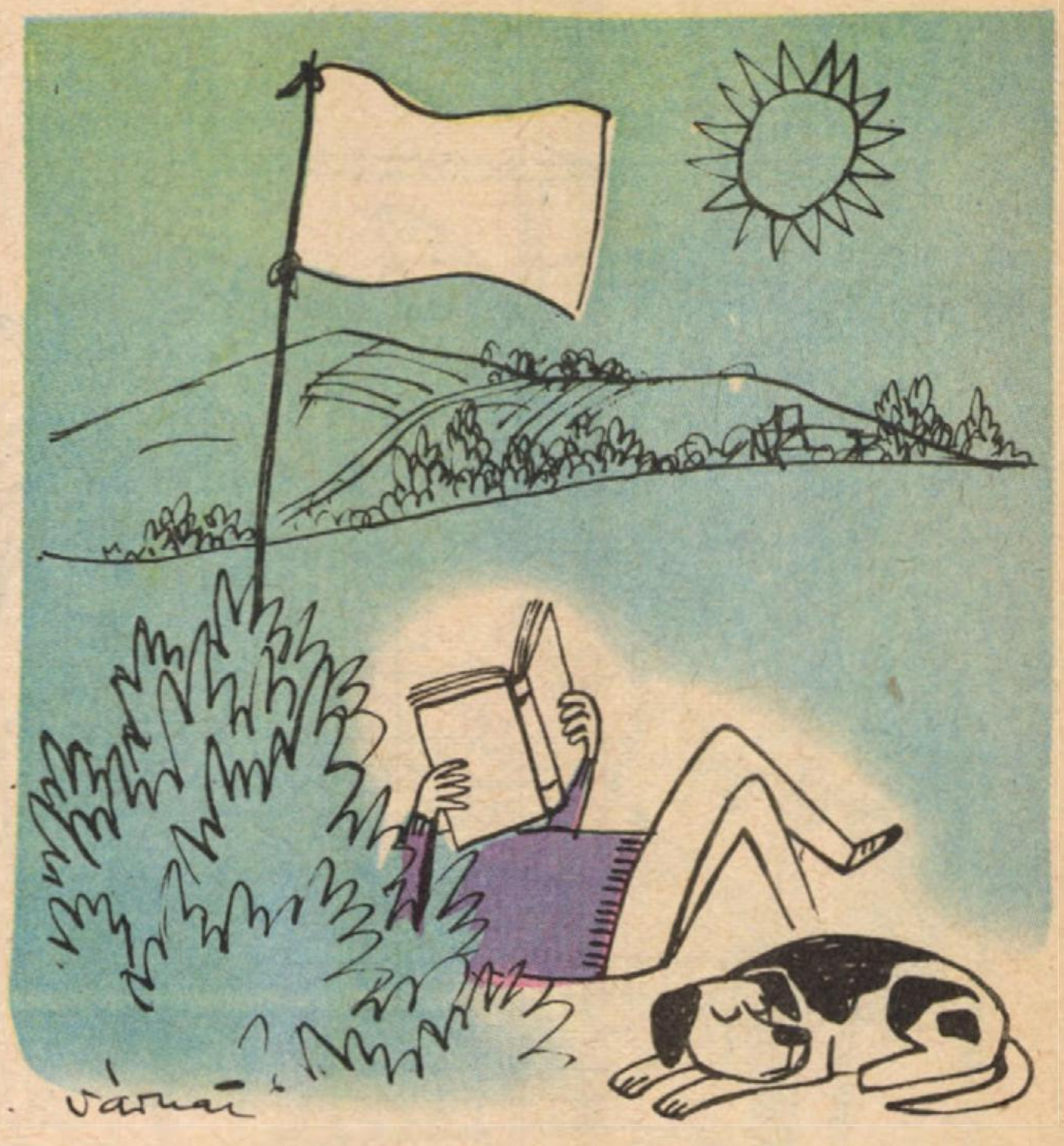
MI VOLT ÉLETÜK LEGNAGYOBB CSATÁJA?

Hegedűs István:

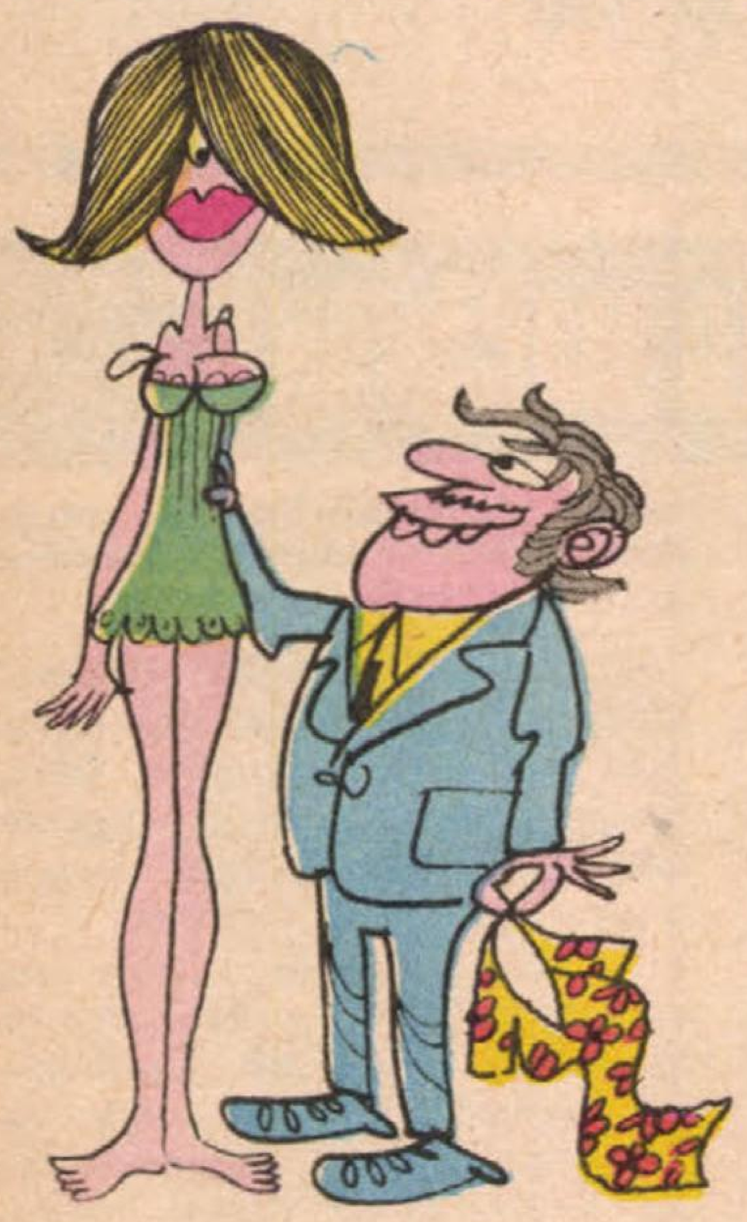
– Részt vettem a filctoll – töltőtoll ütközetben!

Várnai György:

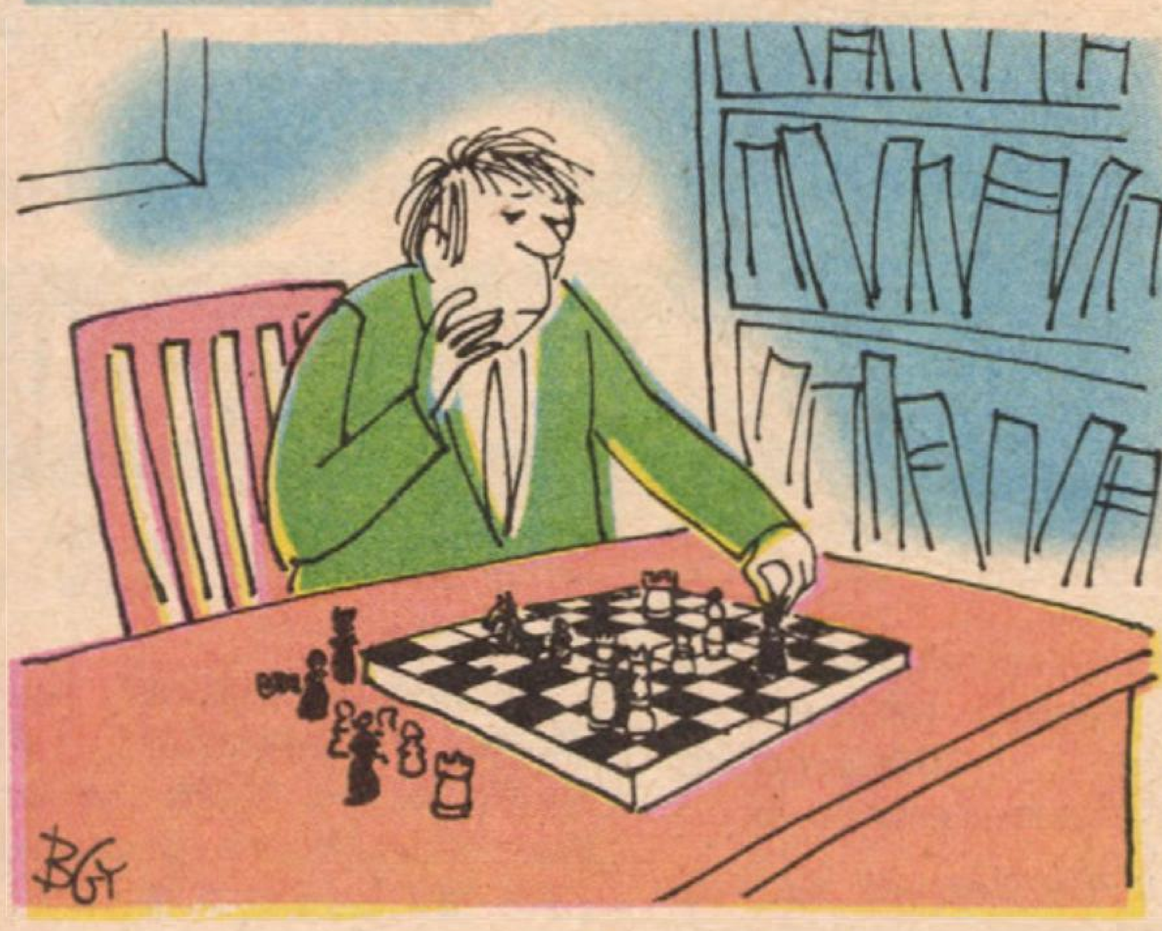
– Én a békességet szeretem . . .

Fülöp György:

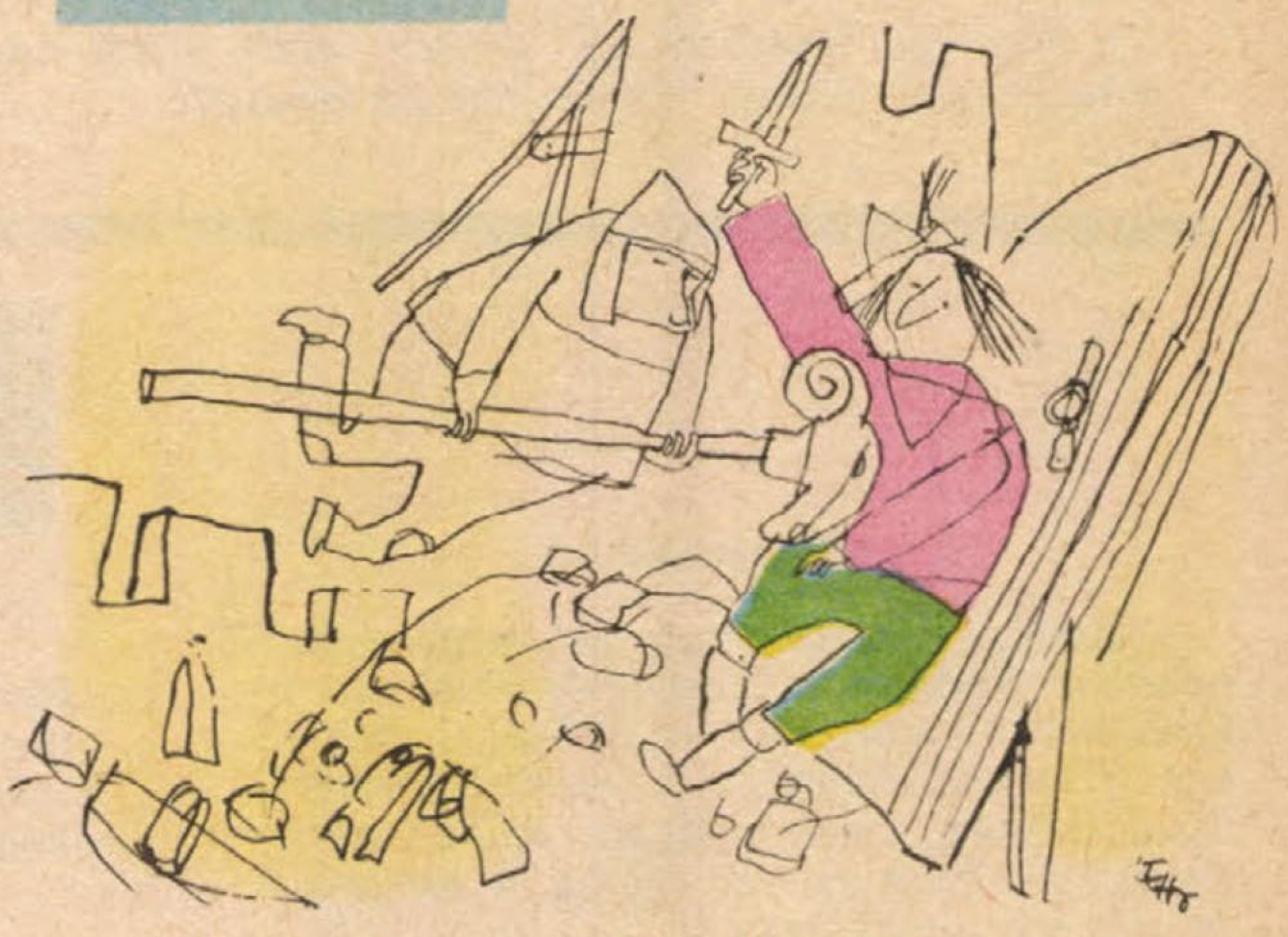
– A legnagyobb, ha jól emlékszem, 197 centi volt . . .

Brenner György:

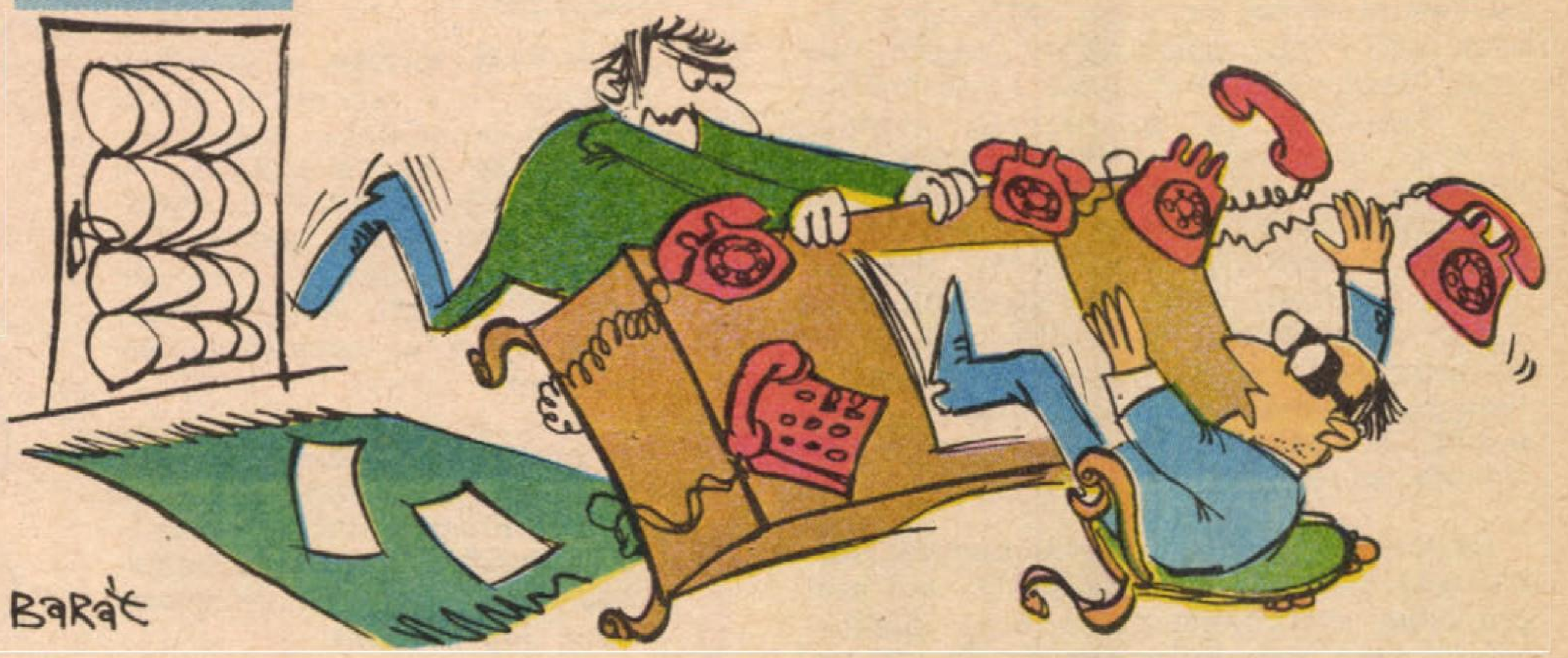
– Legyőztem önmagamat!

Lehoczki István:

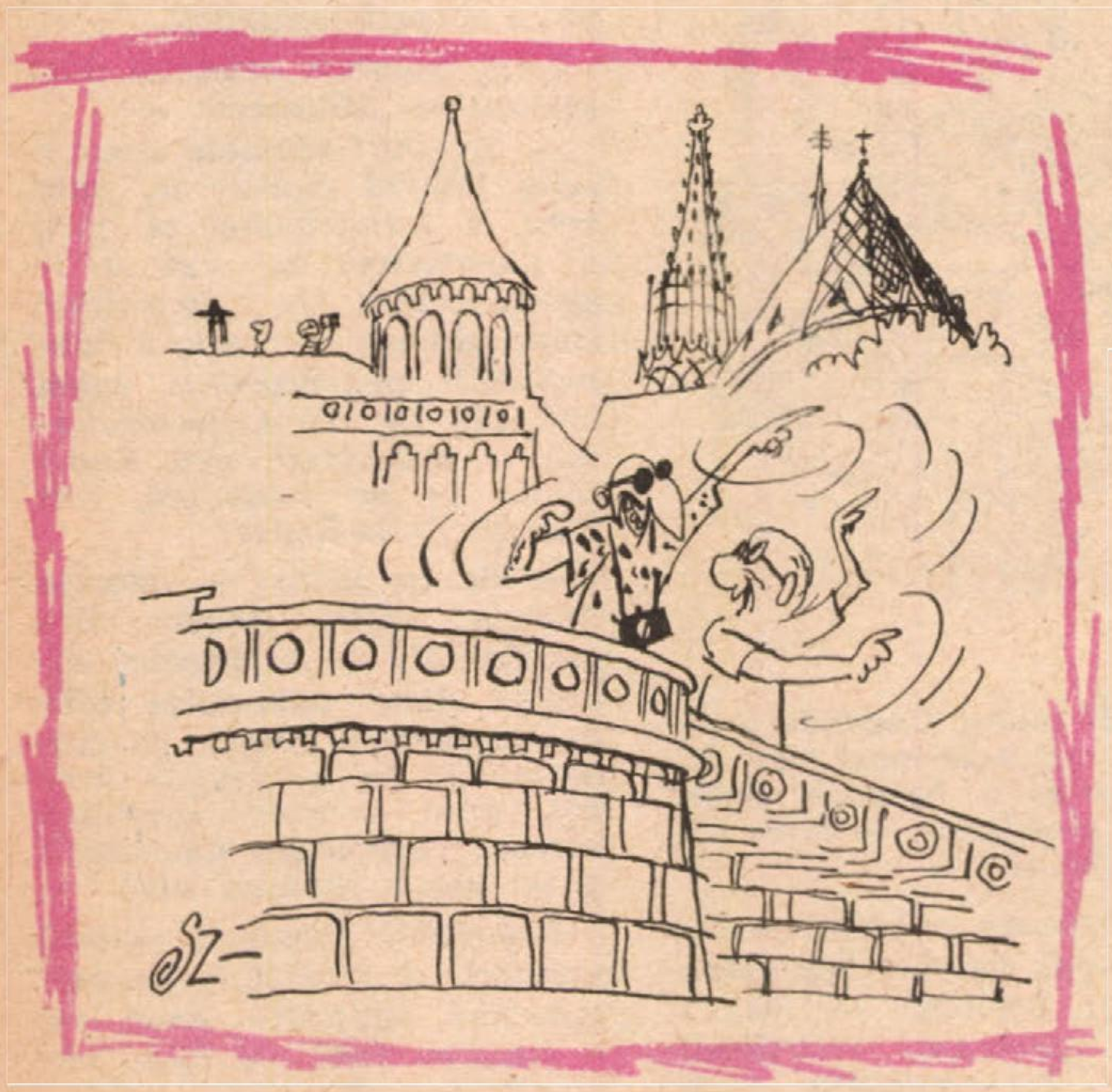
–Statisztáltam egy történelmi filmben . . .

Barát József:

– Ráborítottam valakire egy íróasztalt, amelyen legalább féltucat telefon volt!

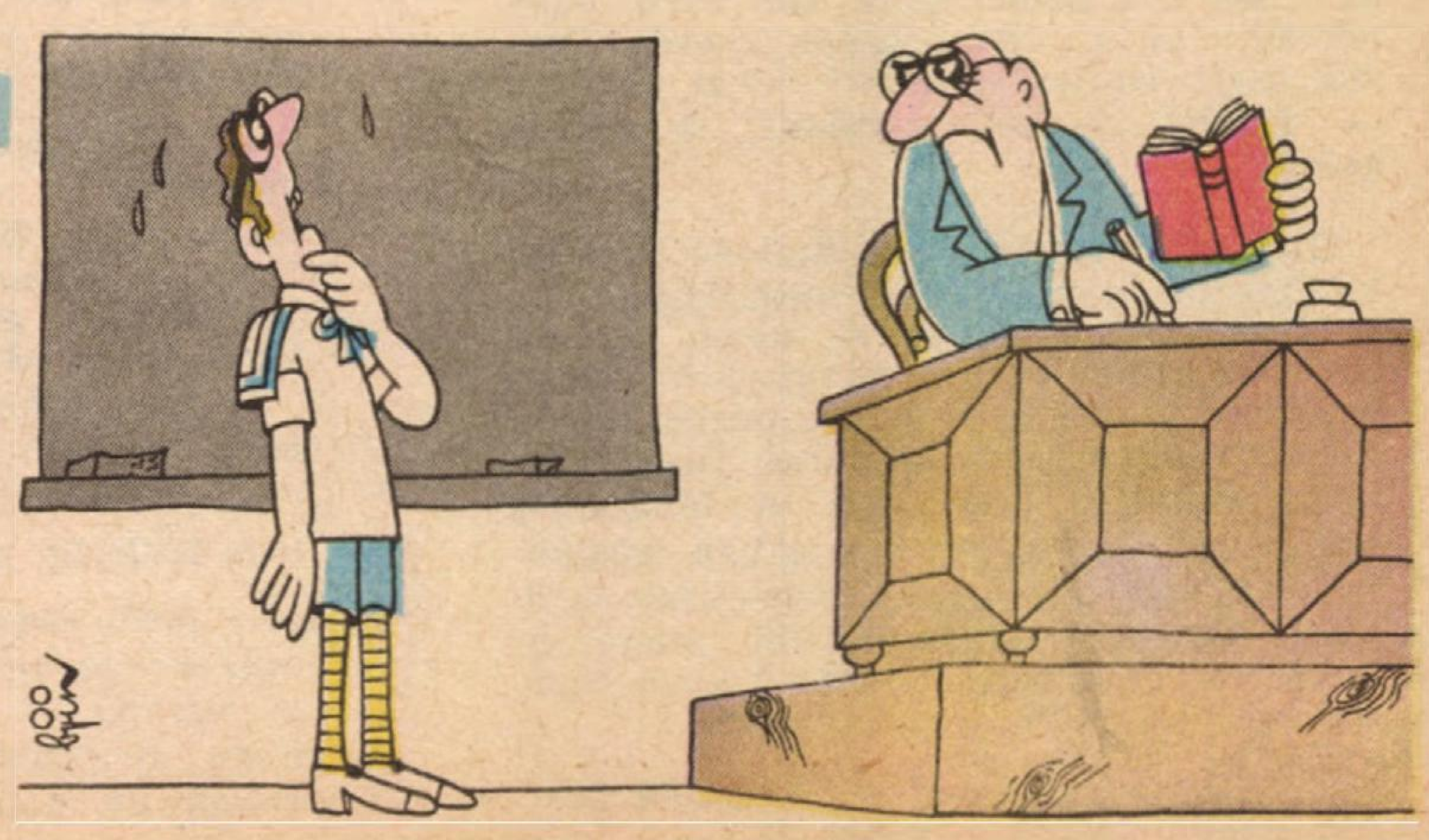
Szűr-Szabó József:

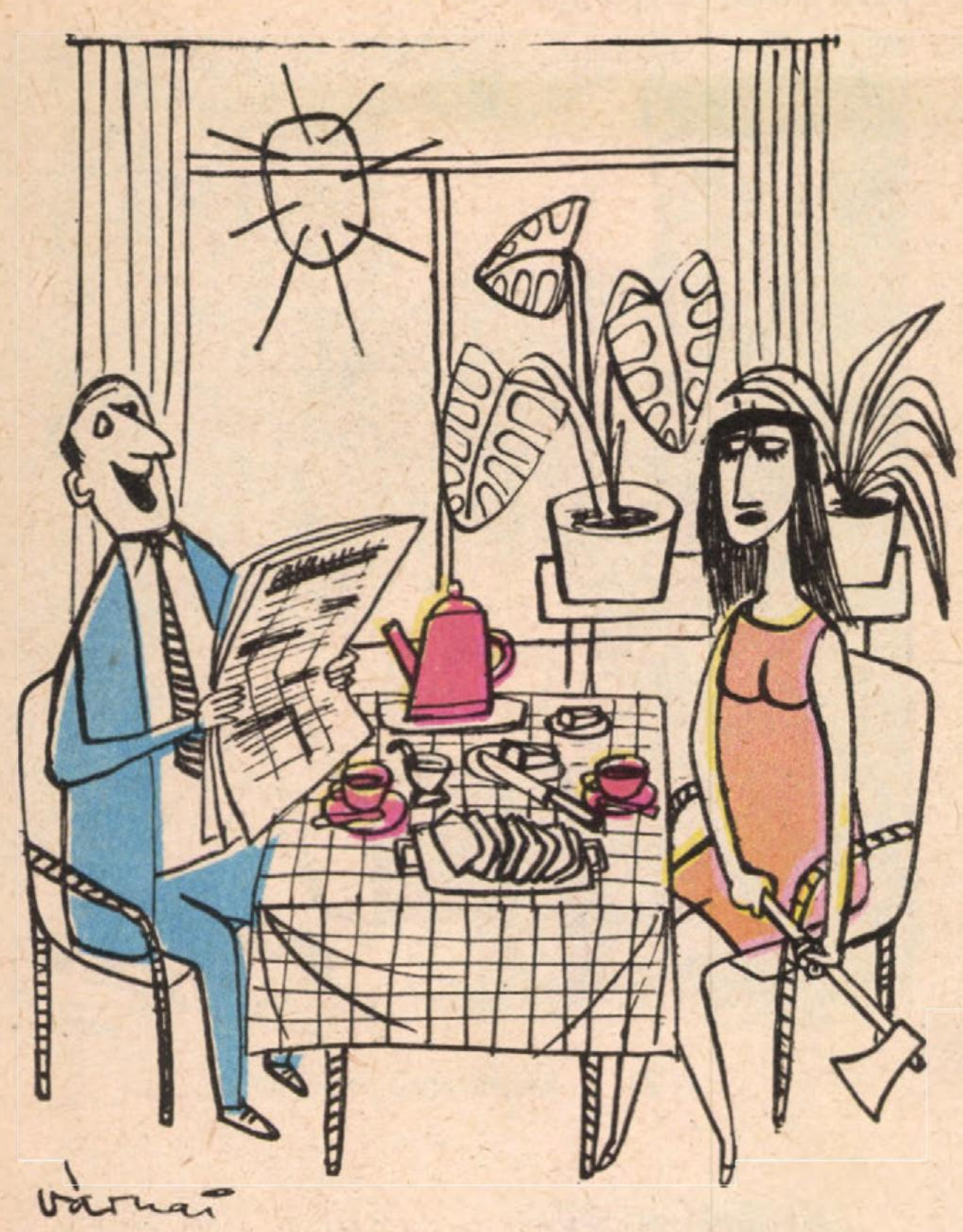
– Álltam a Bástyán, amikor elém toppant egy török, es jó félórát küzdöttem vele, amíg végre megértette, hogy Gül Baba sírja a Rózsadombon van!

Balázs-Piri Balázs:

– A Waterloo-i csata. Húsz percig hősiesen tartottam magamat belőle . . .

SZÍNES HÍREK

– Képzeld, Texasban egy asszony azért ütötte agyon a férjét, mert étkezés közben újságot olvasott!

TÁRSBÉRLET

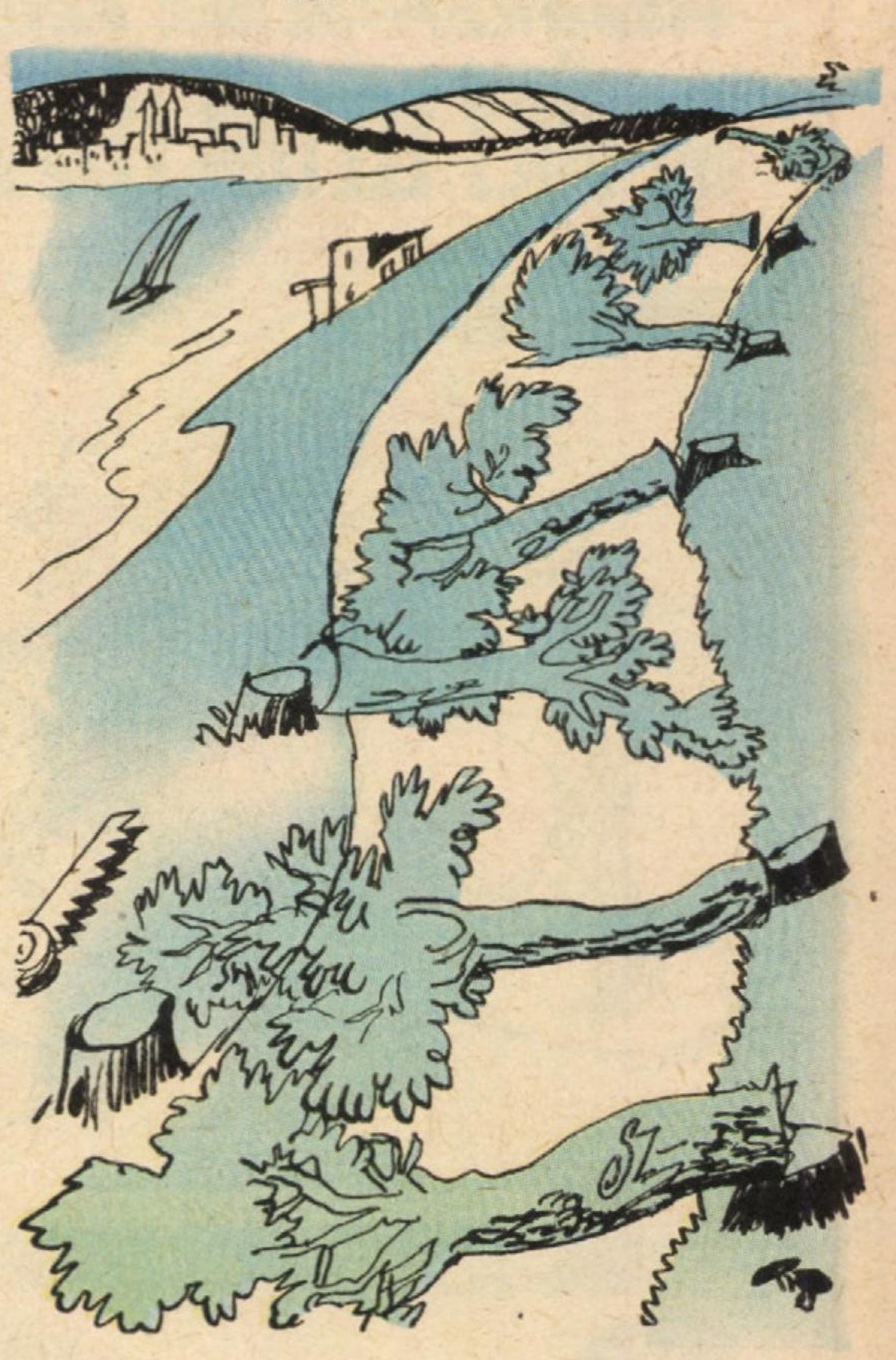

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Milyen jól áll a kedves férjének az ősz haj! — mondja valaki Kovácsnénak. Mire az asszony:

— Valóban jól áll és ezt is csak nekem köszönheti...

HULLÓ FALEVELEK

MAGYARÁZOM A MAGYART

A FOSZTÓKÉPZŐ

Nyelvünk pótolhatatlan és megbecsülhetetlen csodája a talan-telen (tlan-tlen) fosztóképző, amelynek segítségével mintegy megkettőzhetjük jelzőkincsünket. Okos-oktalan, jogos-jogtalan: milyen egyszerű és milyen gazdag módja ez szókészletünk gyarapításának.

Amivel azonban — hogy mindjárt a dolog közepébe vágjak —, nem élünk eléggé. Hol a fosztott, hol a fosztatlan alak elhalványul, nemigen használjuk. Legyen ez a kis magyarázat buzdító biztatás. Mert ritka az olyan egyértelműen két formában is használható mondat, mint pl. a következő: *Ez a katlan nem lakatlan* — aminek megfelel az az állítás, hogy: *Ez a kas lakott*. Viszont míg a helytelen ellentéteként valóban használjuk a helyeset, miért hanyagoljuk el a kétes ellentéteként a kettelen-t? Vagy fordítva, míg azt gyakorta mondjuk, hogy idétlen, lemondunk az idés használatáról, holott az nagyon idés, vagyis formás kifejezés lenne.

És ha már a formátlannál tartunk, annak egyik fajtája az ormótlan — ám szegényítjük nyelvünket azzal, hogy ellentéteként nem mondjuk: ormós. És az ordas mellől kiveszőfélben van az ordatlan, az irdatlan mellől pedig... nem, nem az irdas! Itt gondolnunk kell arra, hogy nemcsak az -s főnévképzőnk létezik. Nézzük csak: íratlan — írott! Tehát irdatlan — irdott! Szokatlan-szokott, kokatlan-kokott.

Gazdagítsük tehát nyelvünket! Egy békavizsgálat után kétféle megállapítás lehetséges: a nő terhes — avagy terhetlen. Ha valakit így jellemzünk: hirtelen, fuzsitus, féktelen, kakas-természetű — azt mondhatjuk így is: híres, fuzsittalan, fékes, kaktalan-természetű. A hivatalnok pedig, aki „az adott helyzetben tehetetlen" nyilván „az adatlan helyzetben tehetős"! Ilyenkor keressük fel, mert ha ügyelünk arra, hogy tehetős legyen, semmi sem lehetetlen számunkra!

Gombó Pál

BOGYISZLÓI NEM ENGEDHETI MEG MAGÁNAK!

Amikor a terasz előtt megjelent Bogyiszlói Lukács, vadonatúj Fiat sportkocsijával, és a levegőben vágni lehetett az irigykedést, elhatároztam, hogy a helyére teszem őt.

— Ez a Lukács, ez tud élni! — sóhajtották többen is körülöttem, miközben kulcsait csörgetve jött felénk, szabad kezében egy hordozható tévé-csodával.

— Nem merem a kocsiban hagyni — e szavakkal ereszkedett le mellénk Bogyiszlói, maga elé állítva a tévét —, mert még kiemelik a kocsiból. Ez az átka a nyitott kocsinak — jegyezte meg, de sejteni lehetett, hogy e megjegyzésével is csak imponálni akar.

Most elismerő és ámuldozó beszélgetés indult meg Bogyiszlói új sportkocsijáról, én pedig, kivárva azt a pillanatot, midőn az elragadtatáshoz mindenki új lélegzetet vesz, így szóltam:

— Örülök Lukács új kocsijának! Ha nem is engedhet meg magának annyit, amenynyit például én, legalább egy új kocsit fel tud mutatni!

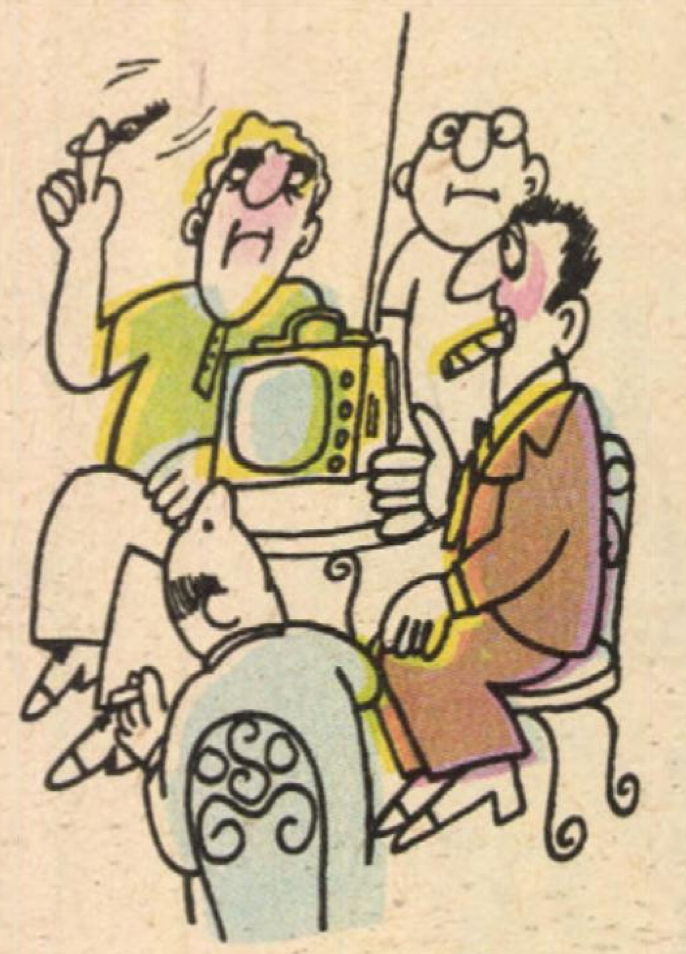
A lélegzetek megálltak a tüdőkben, megjegyzésemet hallván és Bogyiszlói jutott először szóhoz. Hiúságában megbántva, ezzel a gúnyos kérdéssel fordult hozzám:

— Te többet engedhetsz meg magadnak, mint én? Csak nem azzal, hogy villamos-bérleted van?

— Nem akartalak megbántani — csóváltam sajnálkozva a fejemet — hidd el! Egy ilyen sportkocsi igazán szép dolog! De nincs abban semmi szégyellnivaló, ha nem állsz olyan jól, hogy többre is teljék.

— Miféle többre? — kérdezte Bogyiszlói ördögi gúnnyal. — Mert, ha esetleg egy víkendházra gondolsz, hát van egy faházam is!

— Remek! — mosolyogtam rá — egy faház is nagyszerű dolog! Nekem többre tellett, Mikulának még többre — néztem a mellettem ülő Mikulára — azért ne egyél meg minket!

— Mi tellett tinektek többre? — ordította most már Bogyiszlói és a kezében remegett a sluszkulcs. — Mire tellett nektek?

— Családra — közöltem Bogyiszlóival, ha már így kierőszakolta belőlem. — Nekem három gyerekre, Mikulának négyre. Te agglegény vagy, hát látod: nem tudtál még annyi pénzt keresni, hogy családra is telljék, nem kell ezért szégyenkezni, se pulykaméregbe jönni! Nekünk többre futotta, istenkém!

Mielőtt Bogyiszlói felocsúdott volna, Mikula, aki azonnal megértette szavaim jelentését, papírt-ceruzát rántott elő, és a boldogságtól vigyorogva számolni kezdett:

— Négy lányom van, meg egy feleségem! — kiáltotta izgatottan. — Csak harisnyanadrágban fejenként egy harisnyanadrágot fogyasztottak el havonta, ez ötven forintjával havonta kétszázötven forint, évente háromezer. Az húsz év alatt hatvanezer forint, csak a harinyanadrágjukra! — tette le a ceruzát Mikula, maga is megdöbbenve a kapott összegtől.

Nem hagytam szünetet. Rákiáltottam Mikulára:

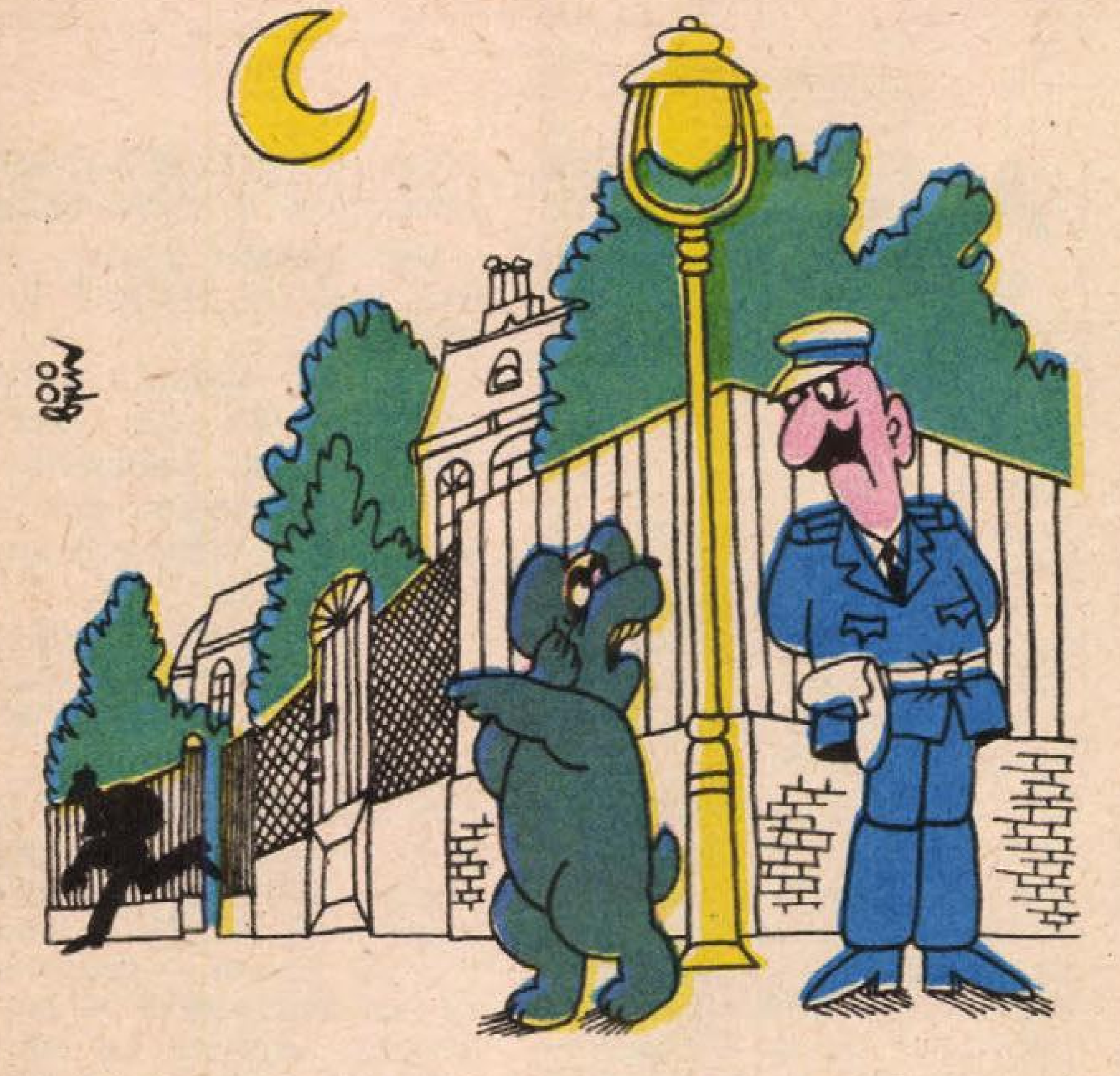
— Tovább! Számold össze a négy lányod cipőjét is, húsz évre, a tornacipőket is, meg a papucsokat is! Ezt a te sportkocsidat — fordultam Bogyiszlóihoz — csak a lábbelikből megvásárolta volna Mikula! De ha a felsőruhákat is hozzáteszi, egy Volvó jönne ki az összegből, mit Volvó: Rolls-Royce!

— Te kis kódis! — mondta Mikula, kéjtől lihegve Bogyiszlóinak! — A lányaim köhögés elleni cukorkája többe került már, mint a te csoda-tévéd! És a virágok árából, amit a tanító néniknek vettem, függőhidat húzhatnék a te vacak faházad elé!

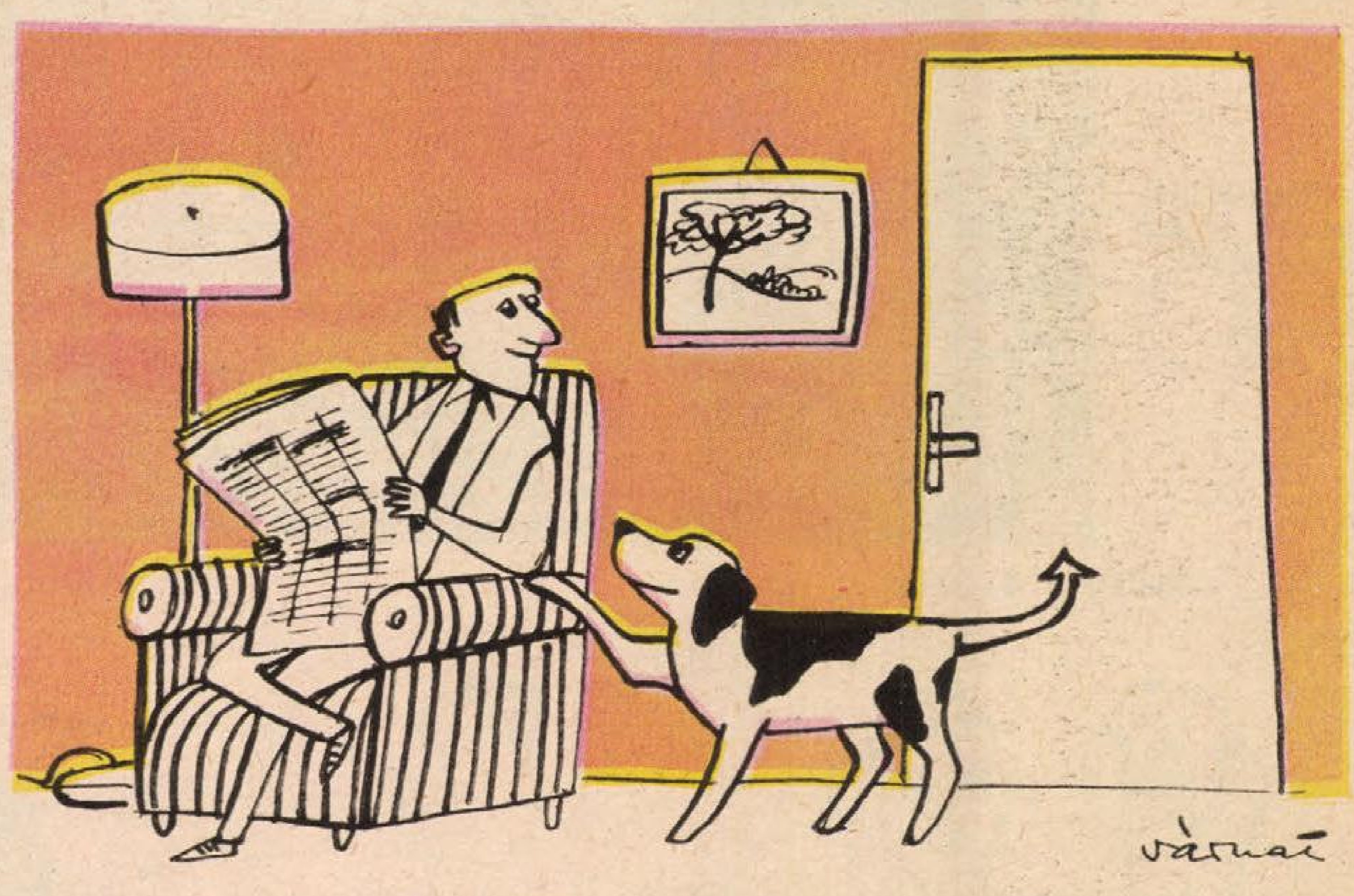
Bogyiszlói köszönés nélkül távozott. A tévéjét is az asztalunkon felejtette. Amit én, a lányaim húsz év alatt vásárolt fogkrémjeiből megvehettem volna!

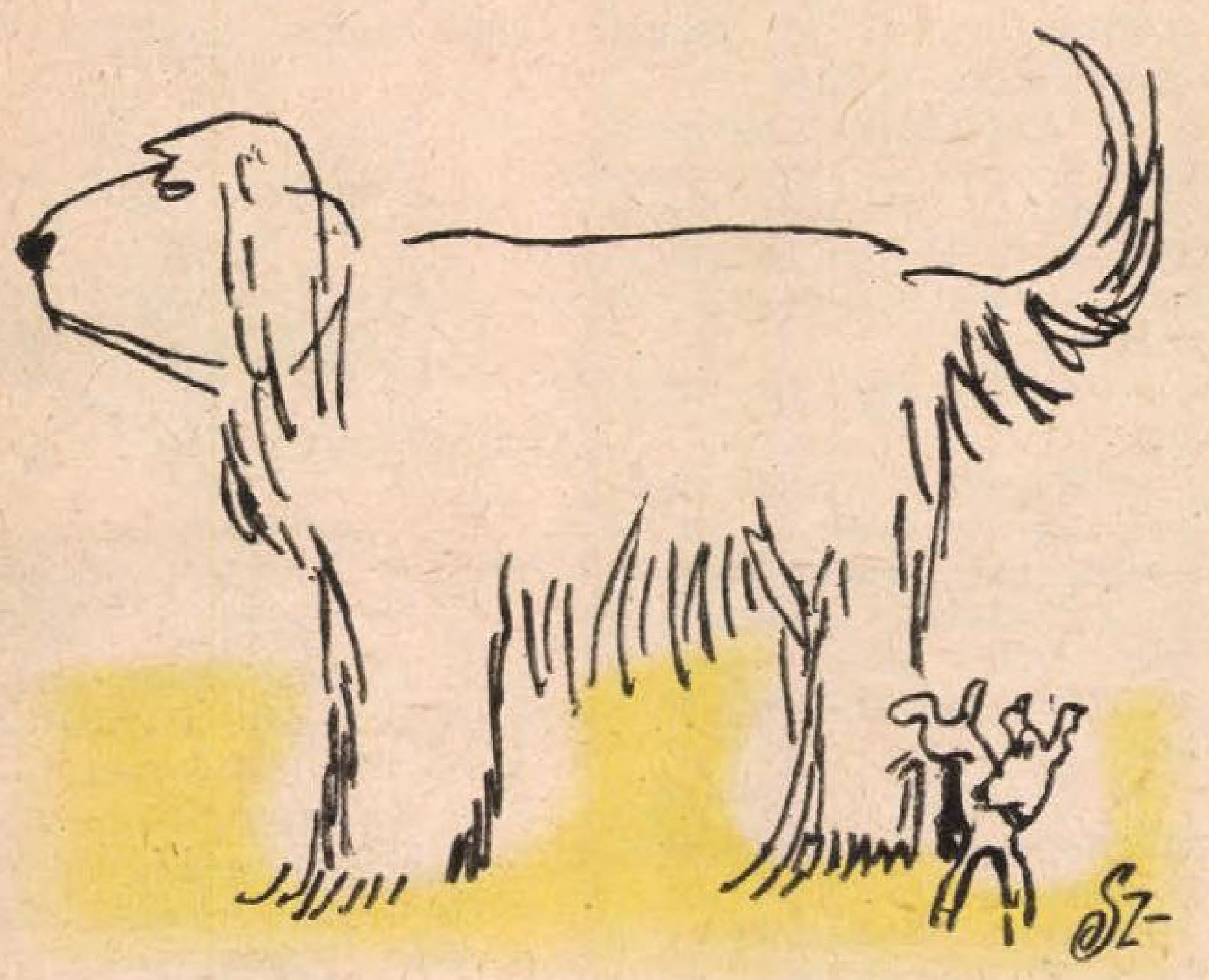
Somogyi Pál

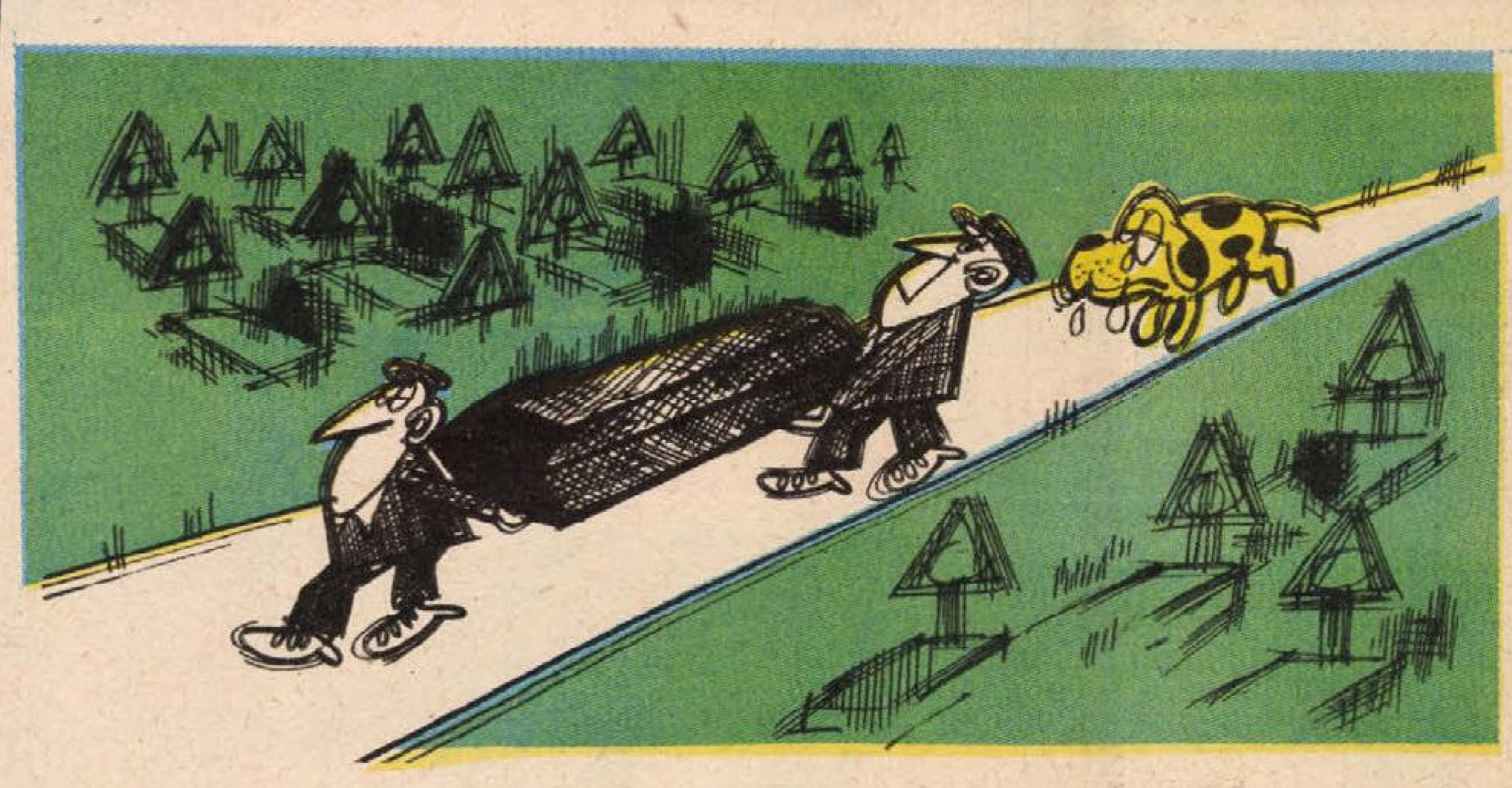
KUTYA

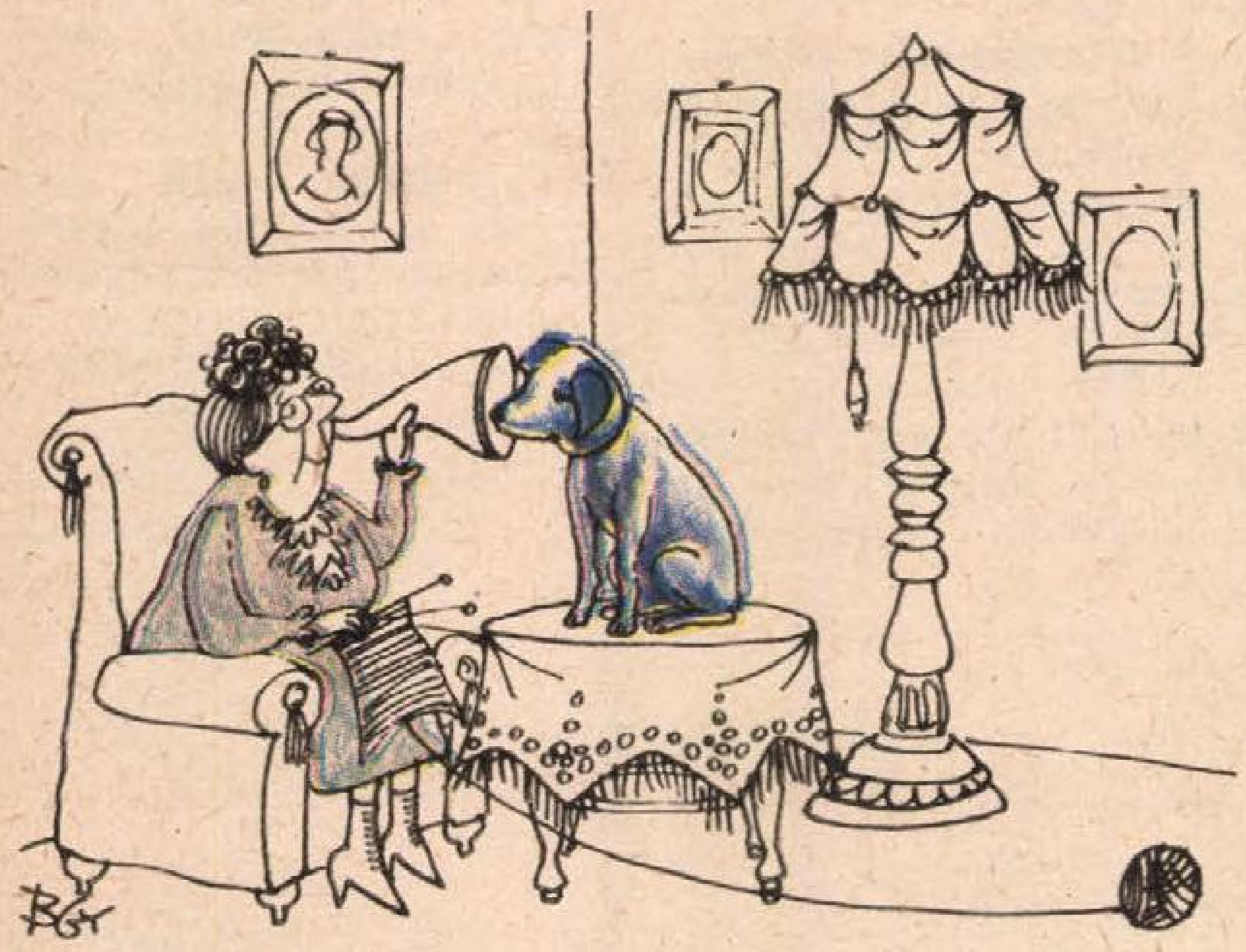

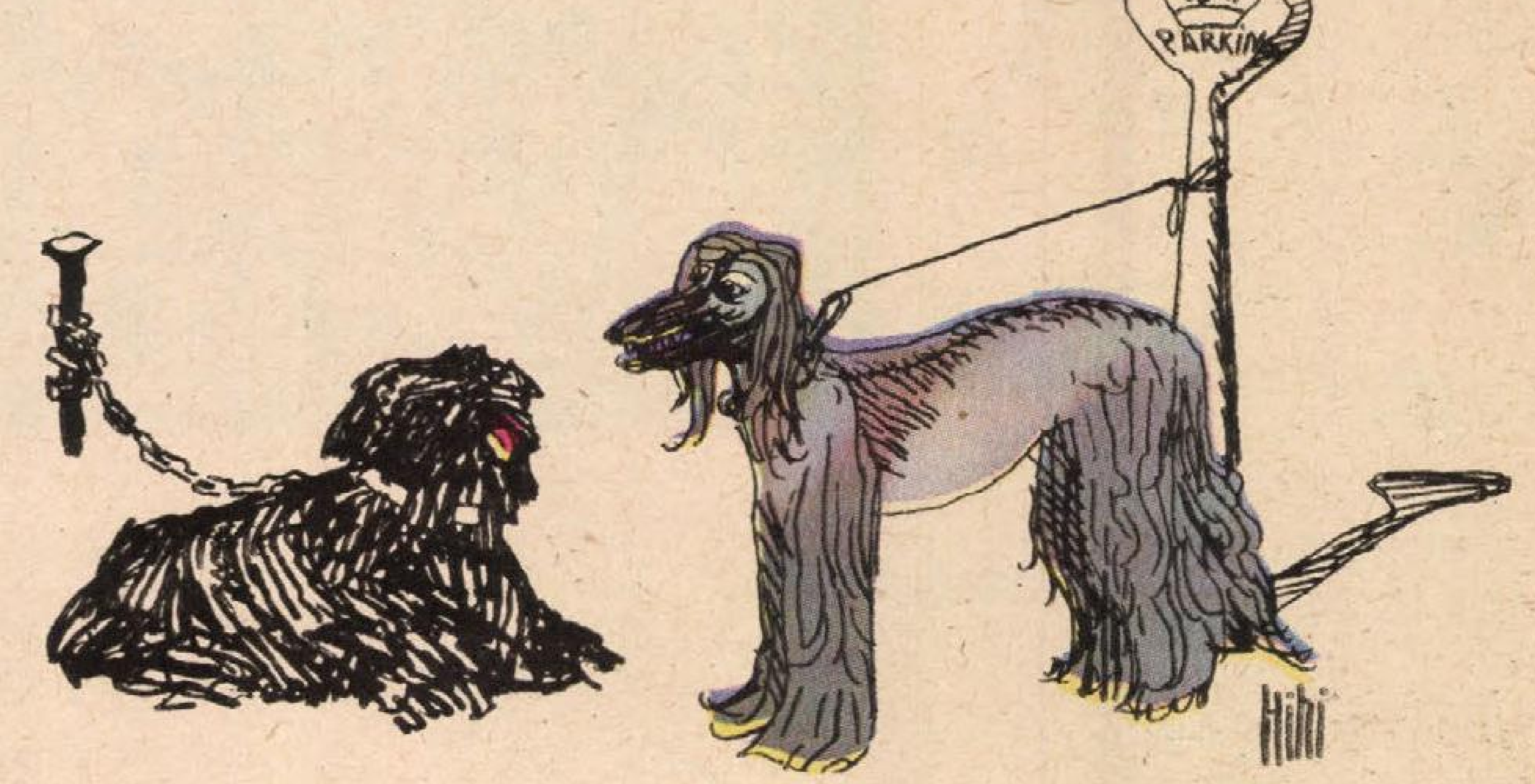
BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, FÜLÖP, BRENNER, HEGEDŰS, DALLOS

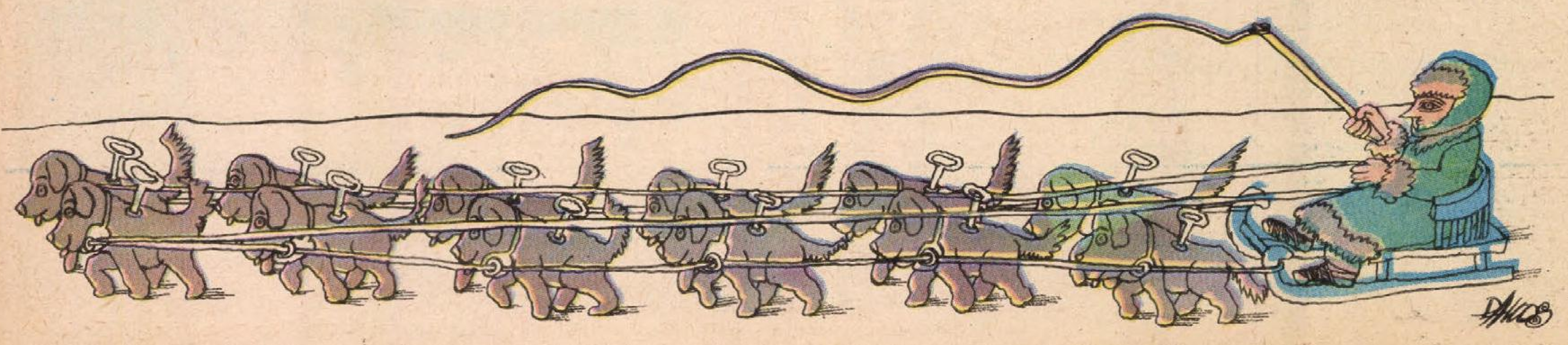

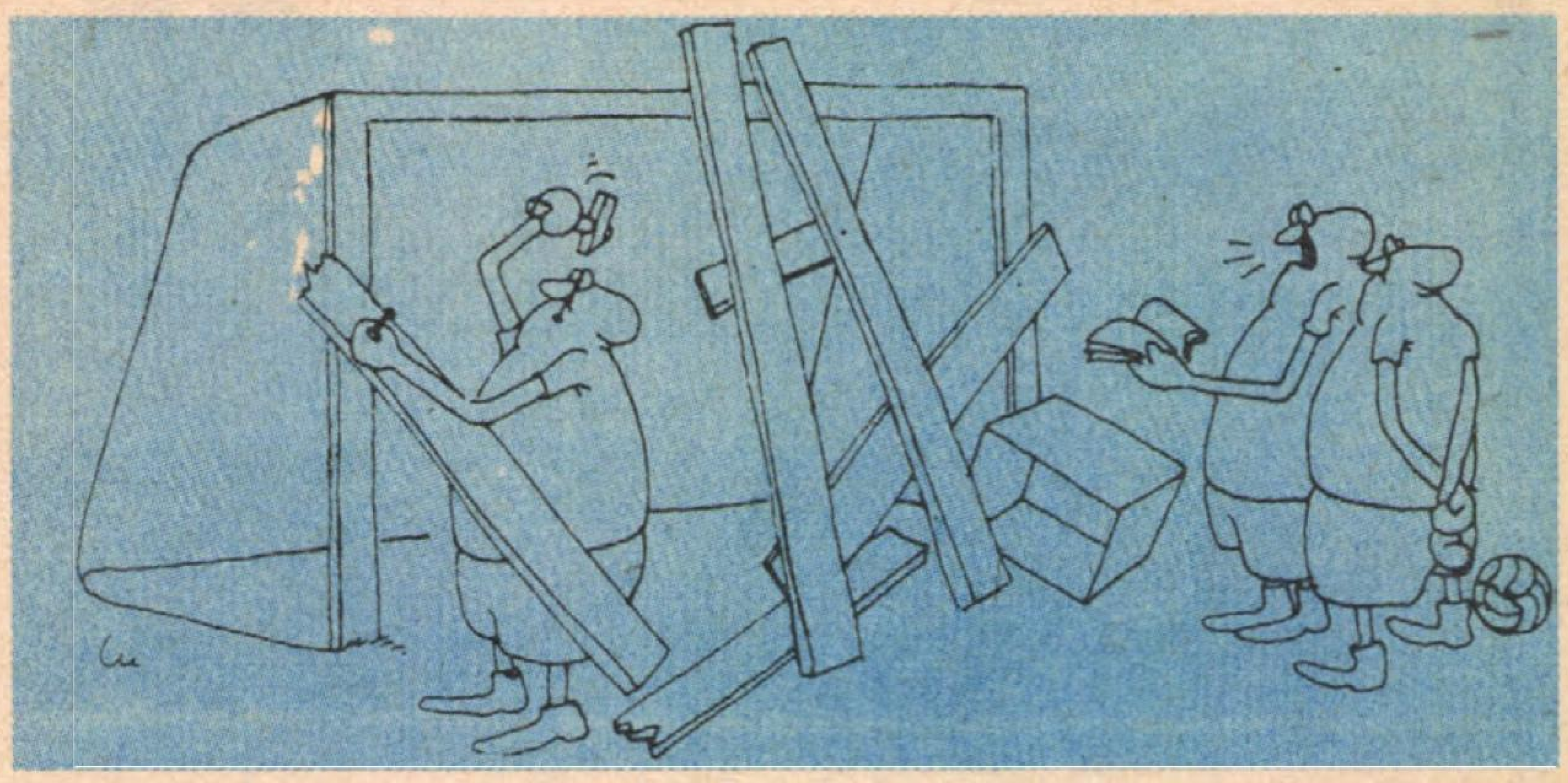

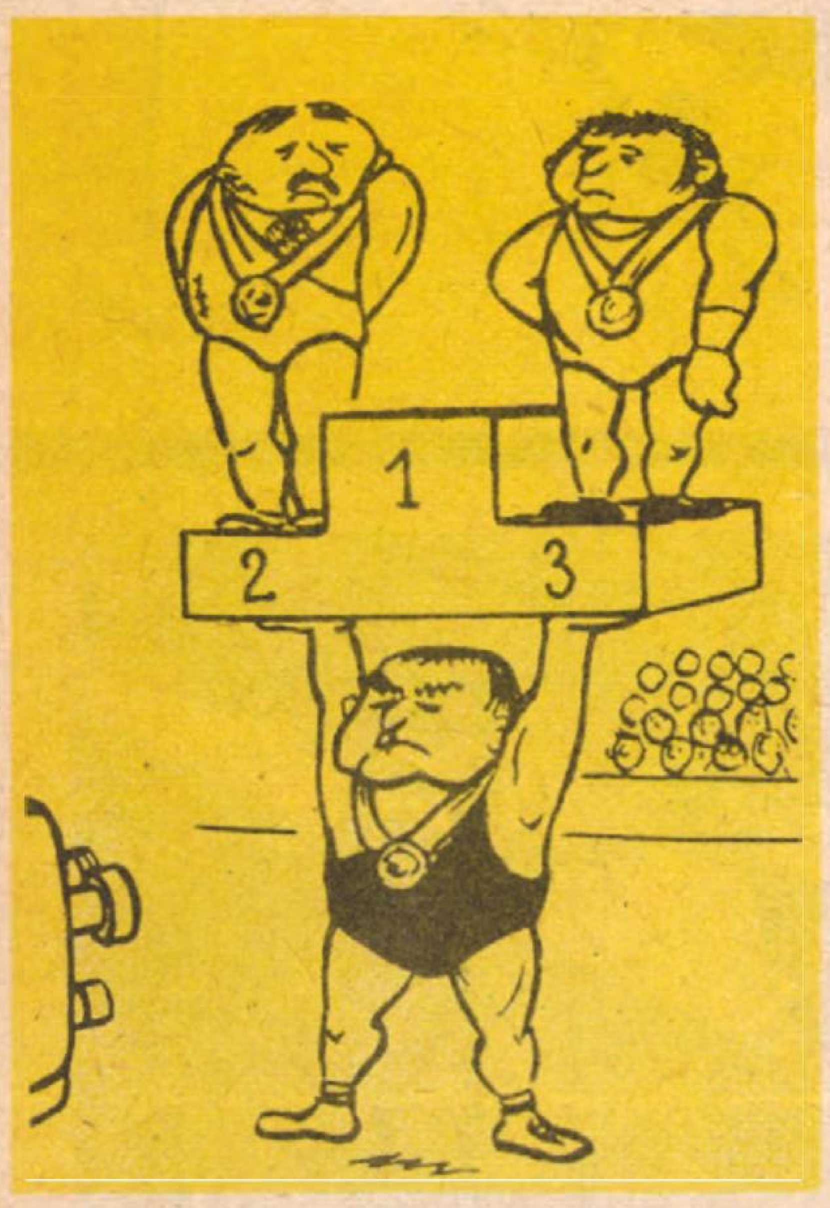
IMPORT HUMOR

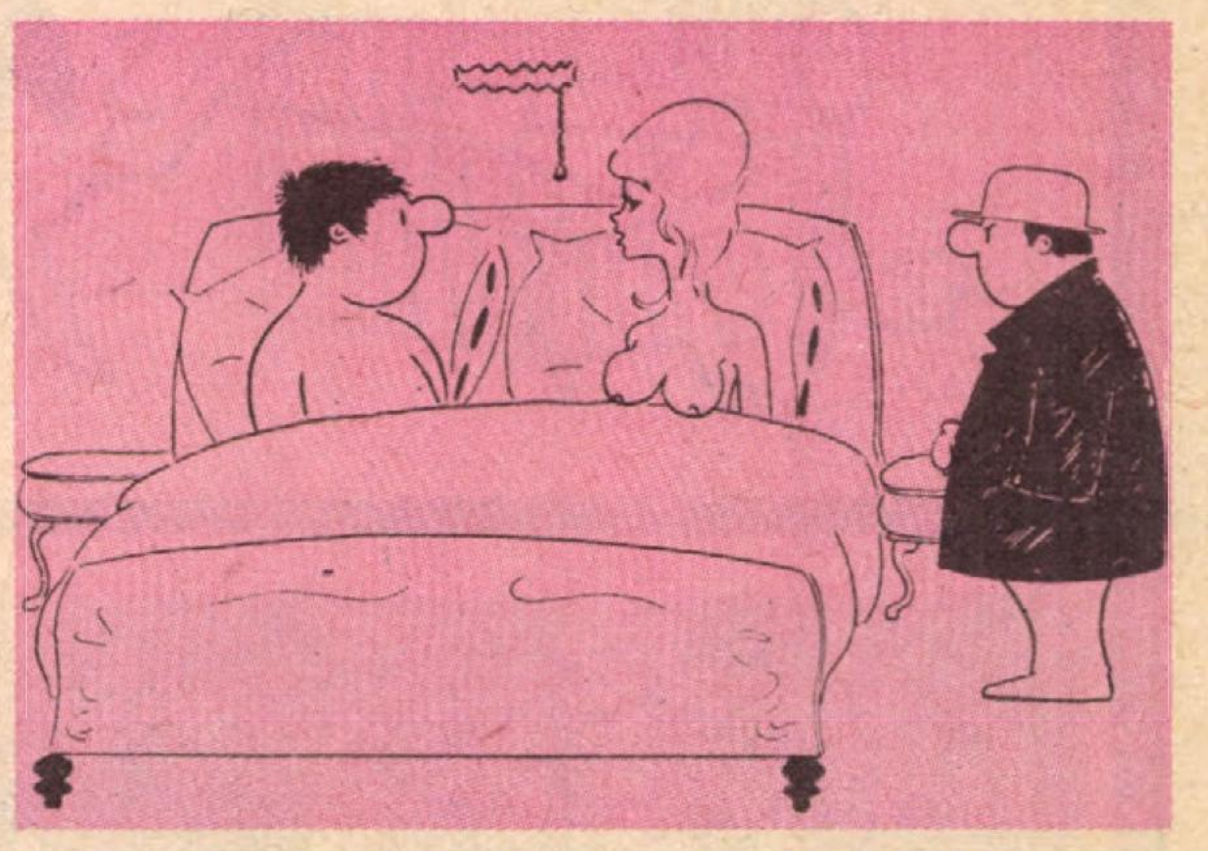
(Észt, francia, csehszlovák lapokból)

– Miért csodálkoznak? A futballszabályokban egy szó sincs arról, hogy ezt nem szabad...

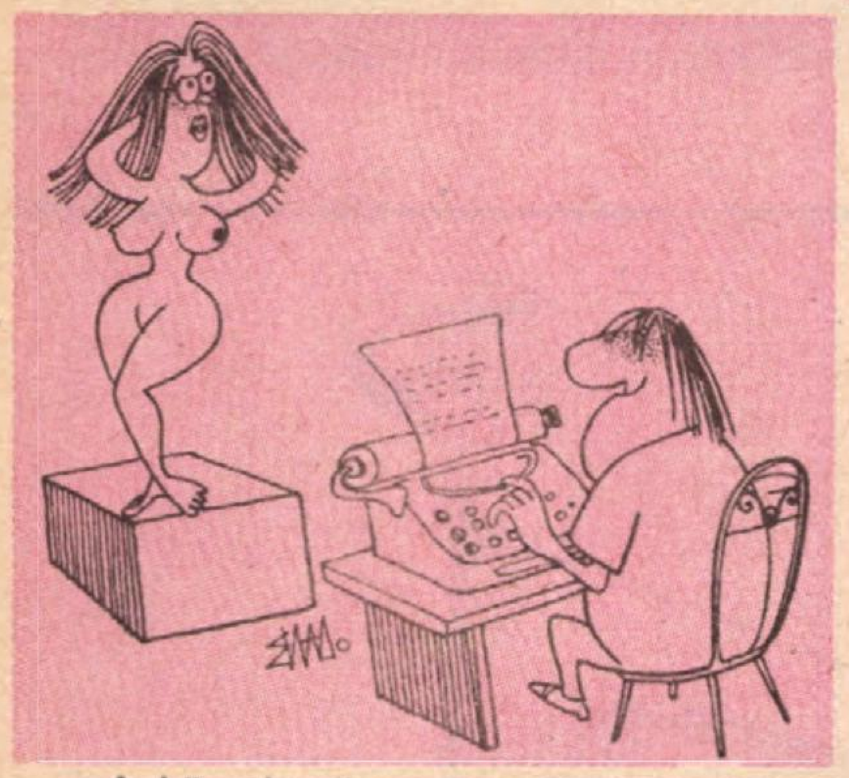
ABSZOLÚT GYŐZTES

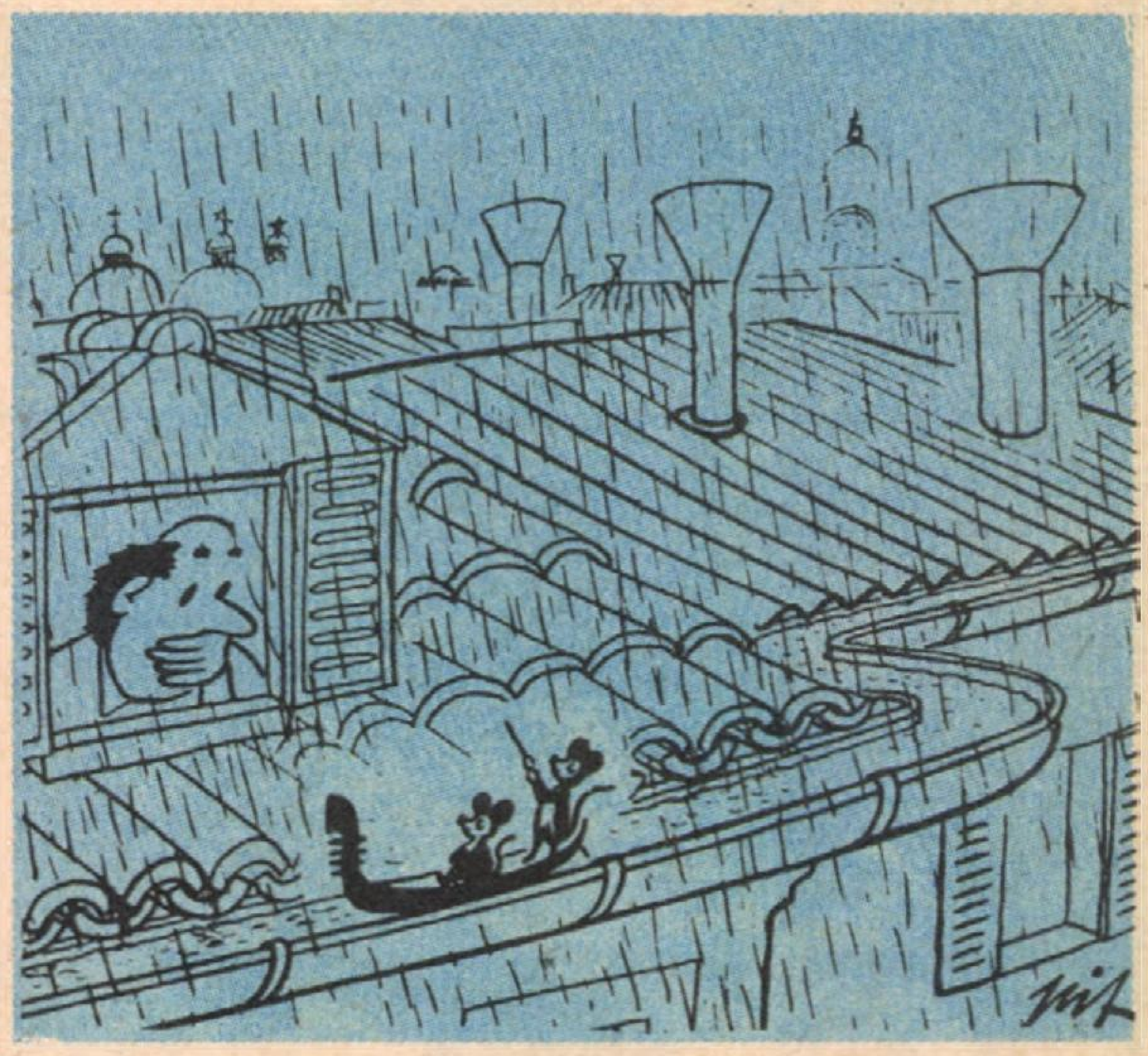
– Azt hiszem, igaza van a férjemnek: legalább a nevedet mondd meg!

MODELL UTÁN DOLGOZIK

– A következő regényemnek is maga lesz a hősnője...

ESŐ UTÁN...

JADVIGA RUTKOVSZKAJA:

A KÜLDÖNC

A válaszért jöjjön vissza egy hét múlva!

És Racsek pontosan egy hét múlva megjelent a hivatalban.

— Jó napot! — köszönt illedelmesen. Választ nem kapott és ez némileg kibillentette magabiztos nyugalmából. Bátortalanul várakozott a tisztviselő asztala előtt, akinek legutóbb átadta a kérvényt. Várt. Negyedóra múlva rájött, hogy hiába. A tisztviselő olyan közönyös pillantásokat vetett rá, hogy Racsek ereiben megfagyott a vér. Összeszedte maradék erejét és egy zseniális gondolattól ösztökélve, kihúzott a zsebéből egy doboz méregdrága cigarettát és megkínálta a tisztviselőt. A gépember feleszmélt és emberi képet vágott. Racsek felhasználta az esetleg soha vissza nem térő alkalmat:

— A kérvényem ügyében jöttem. Ön azt mondta...

— Én??? — képedt el a tisztviselő. — Én magát most látom először...

— Lehetséges — egyezett bele Racsek —, de a kérvényem... Ön volt olyan kedves és átvette és akkor azt mondta: jöjjek egy hét múlva...

— Jöjjön egy hét múlva...

— Kérem, tulajdonképpen azért vagyok én itt — kezdte magyarázni Racsek, de a tisztviselő csak lélekben volt jelen. Annyit azonban még kipréselt magából:

— Tisztázza a harmadik emeleten, első szoba balra. A főnöké.

Racsek megcélozta a harmadik emeletet.

— Hatodik emelet, 133-as szoba — közölték vele lakonikusan.

— Nonszensz! — háborodott fel egy kövér hölgy a harmadik emeleten. — Mindenkit ide küldenek a papírokért, de hol a levél száma?! Tudja meg a titkárságon. Első emelet!

— Még meddig... — tett kísérletet Racsek a védekezésre. — Én először...

— Nekem erre nincs időm! — vágta el a magyarázkodását a kövér hölgy.

Egy perccel később már lent volt. A titkárnő kijelentette:

— Nem tudom, milyen számról van szó. Iktatószámról vagy belépőről?

Racsek egyetlen szó nélkül felfutott a hatodik emeletre.

— Ezt a második emeleten tisztázhatja. Ötös szoba. Csak aztán jöjjön vissza és mondja meg.

A második emeleten Racseket végre informálták. Ezután leült egy sarokban, hogy rendbeszedje a lelkét.

— És kérem — tette hozzá egy tisztviselő — ezt a névsort adja be az ötödik emeleten a hetes szobába. Ez amúgyis útba esik...

A harmadik felemelkedés a magasabb régiókba már nehezére esett. Racseket eléggé igénybe vette a rohangálás és a hetedik szobába lépve már akadozott a légzése. Közölte a kérvény számát, átadta a névsort és már ment volna, amikor egy magas, ősz ember fordult hozzá:

— Itt van ötven zloty. Rohanjon le egy üveg vodkáért és egy csomag cigarettáért. Ugrás!

Az utóbbi kérés kissé meglepte Racseket, mégsem akarta elrontani friss hivatali kapcsolatait. Már a lépcsőn volt, amikor hallotta:

— Mégis csak furcsa, hogy ilyen idős küldöncöket vesznek fel. Ez az új pofa máris kinyiffant. Az ember szinte vonakodik leküldeni . valamiért...

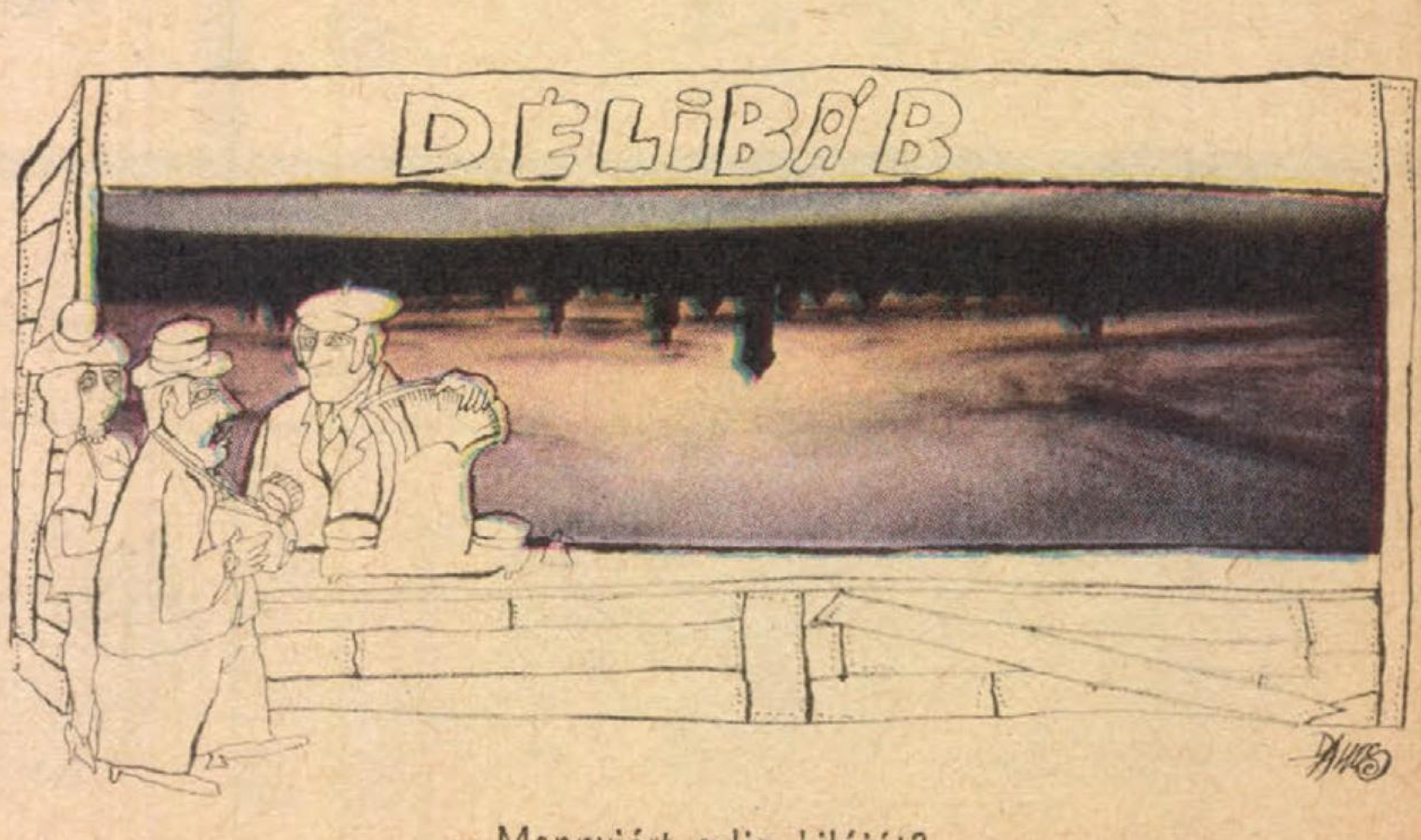
(Fordította: **Barabás Péter)**

AUDIOVIZUÁLIS EBÉD

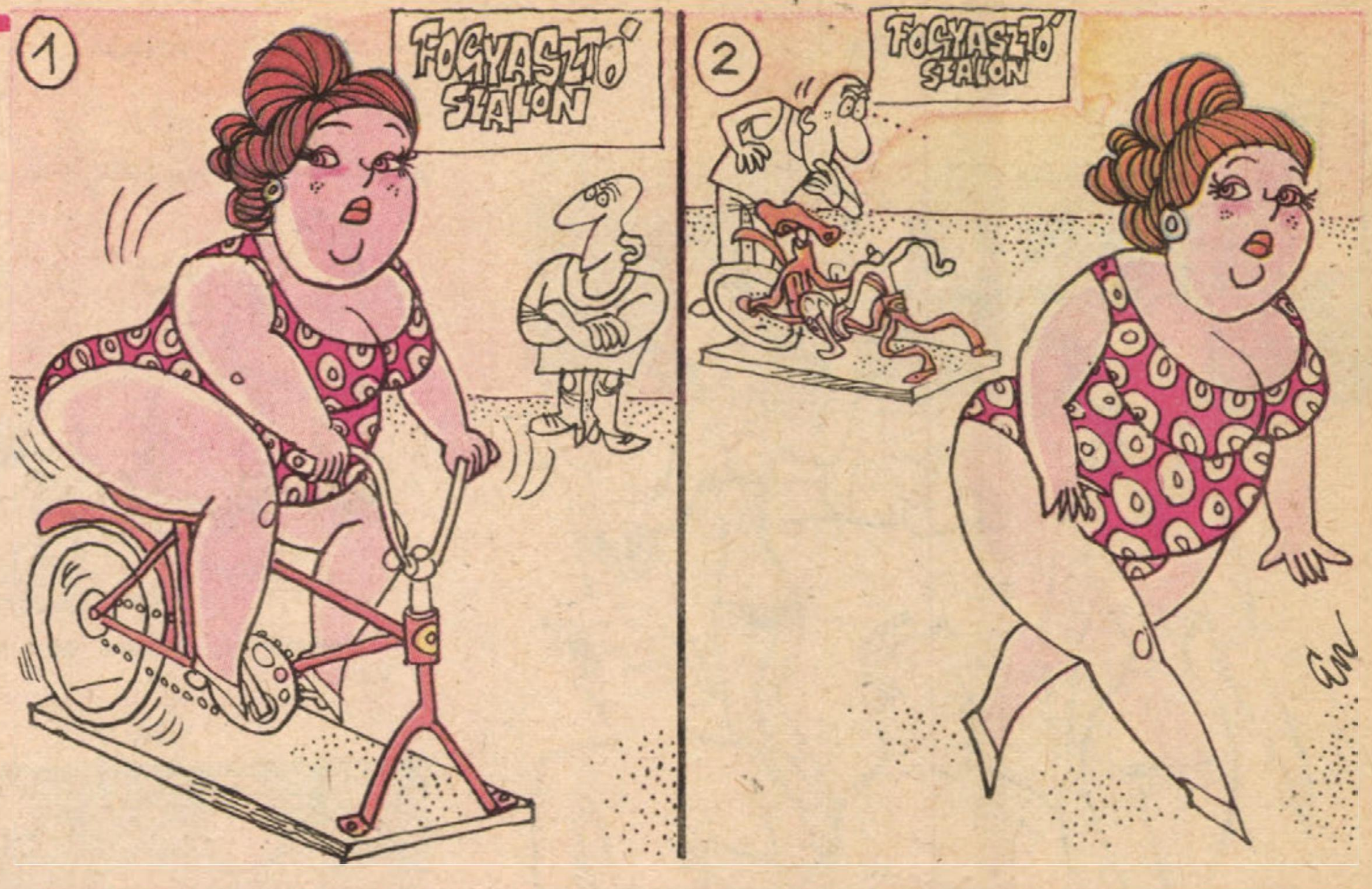
– Nemcsak látni, hallani is...

JÓ KIS ÜZLET

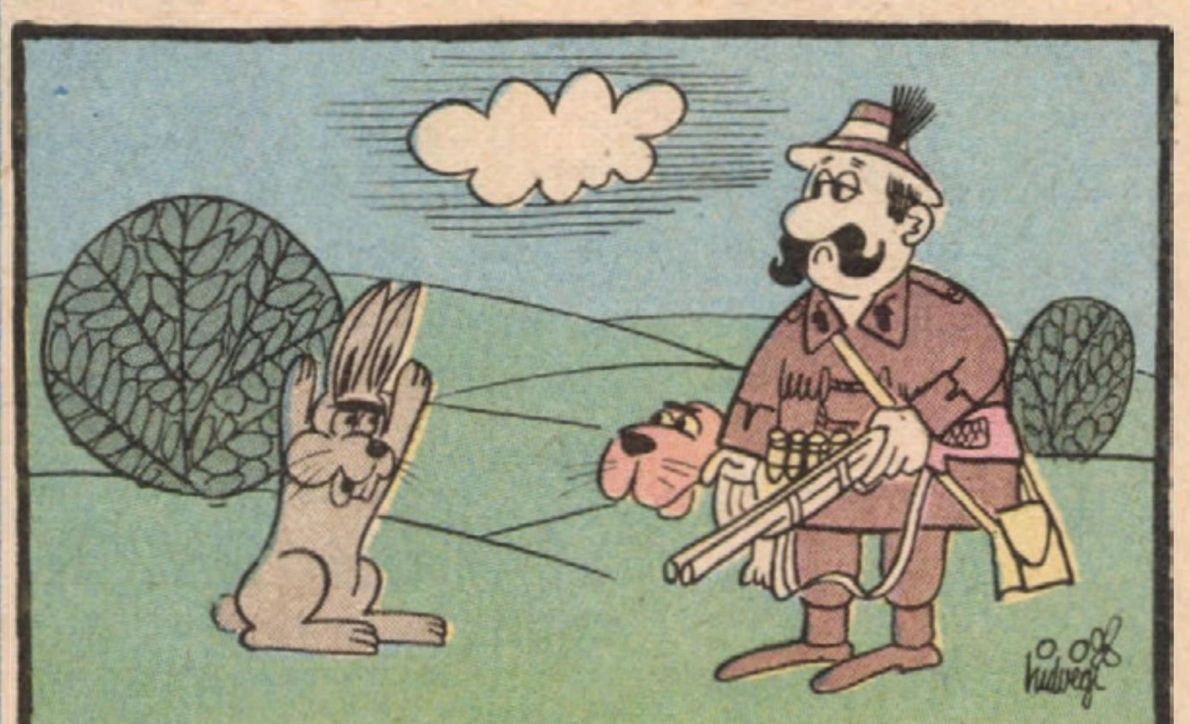

– Mennyiért adja kilóját?

EREDMÉNYES KÚRA

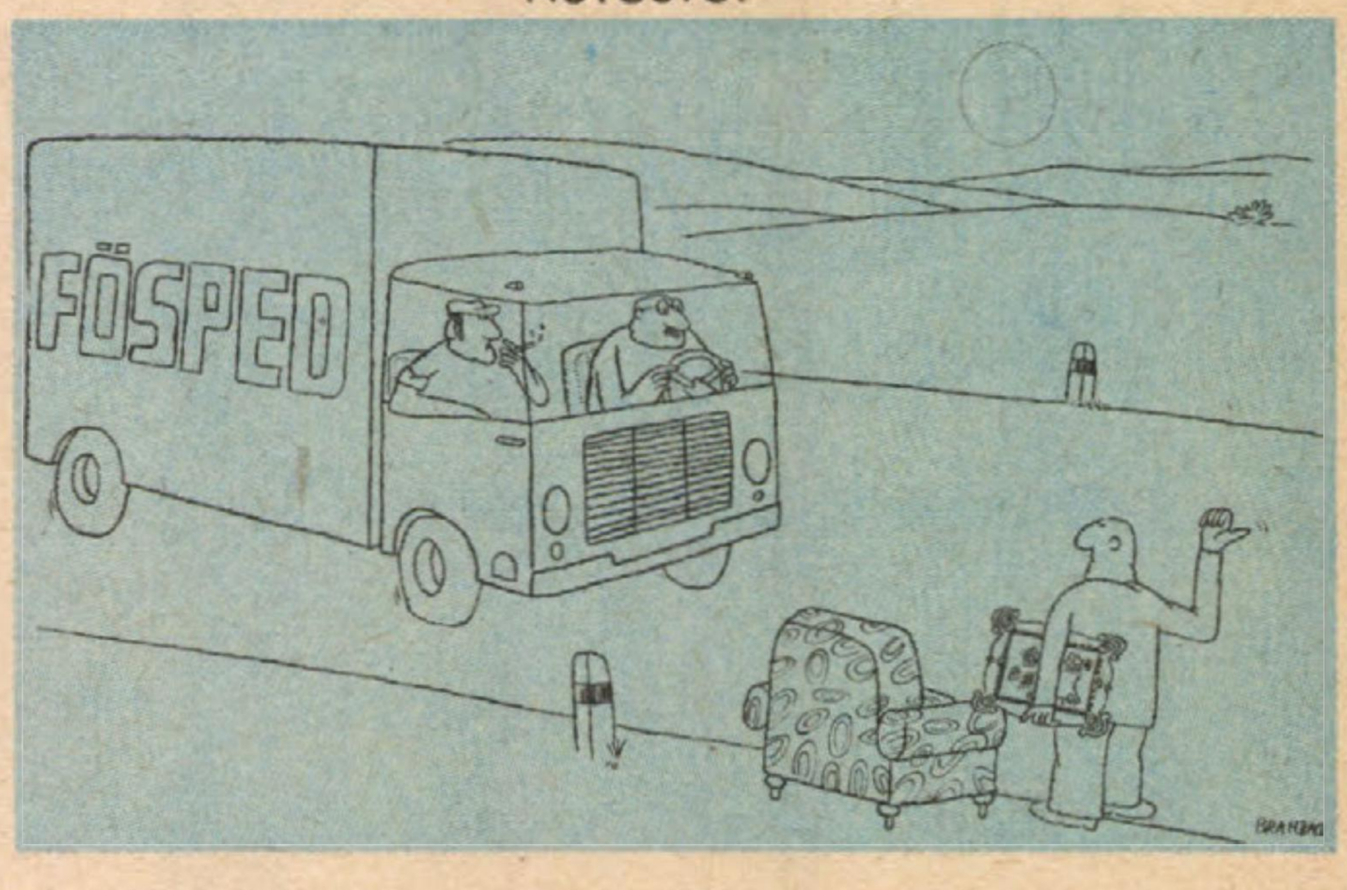

DIPLOMATIKUS NYUSZI

– Követelem, hogy tekintsen hadifogolynak!

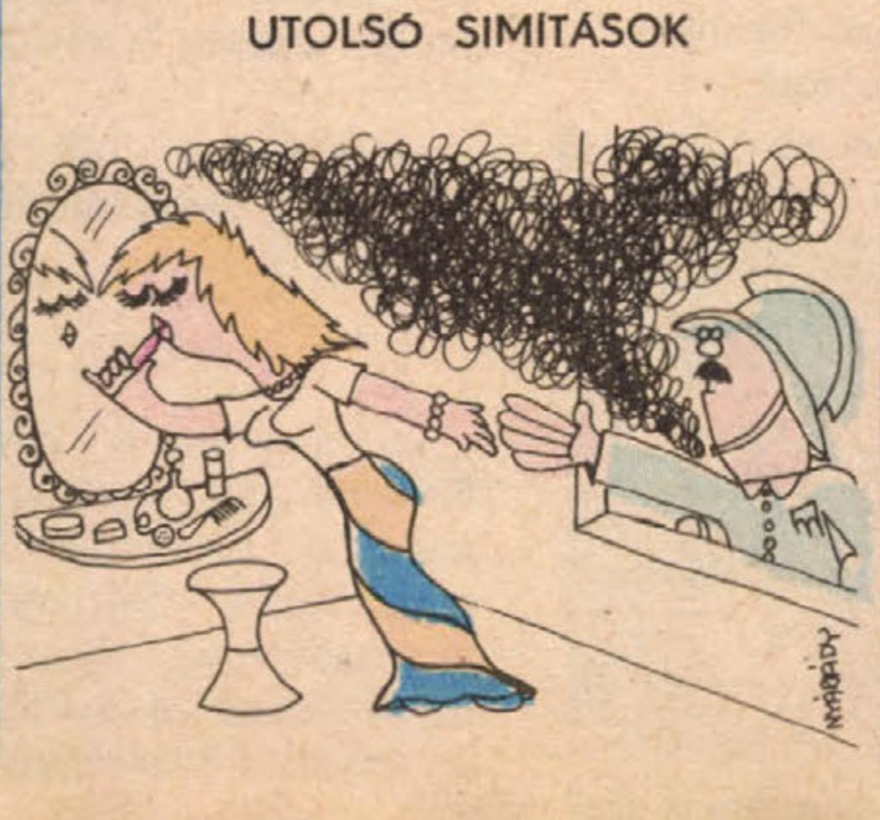
AUTÓSTOP

OSZTÁLYON ALULI HELY

UTOLSÓ SIMÍTÁSOK

SZILÁNKOK

RITKA KINCS

— Mit kérsz a születésnapodra?
— Csendet.

JELENTÉS

Z.-t különböző szabálytalanságok miatt, teljesen szabályosan kirúgták.

SZÉP KIS PEDAGÓGIA

— Én a gyereket pofonokkal nevelem, de ha ez sem használ, kénytelen leszek rátérni a szép szóra ...

ÉRDEKES

Legkevésbé társasé letet a társasházakban élnek.

NYARALÁS

— Ön miért nem nyaral soha külföldön?

— Nekem már a Rottenbiller utcában is honvágyam van, mert a Lövölde téren lakom ...

VÉDŐBESZÉD

Ne bántsuk a meteorológusokat: az időjárásjelentés mindig pontosan beválik, csak esetleg más dátummal.

TERVEZGETÉS

— Slusszkulcsom már van. Most csak egy autót kellene szereznem hozzá.

ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

Keressük azt az idős embert, aki lakást és teljes ellátást adna fiatal házaspárnak.

ISMERKEDÉSI EST

— Ágnes, nyolc éve házasok vagyunk. Szeretnélek végre megismerni ...

ÉRDEKHÁZASSÁG

Kovácsék érdekházasságot kötöttek, de ma már csak a szerelem köti össze őket.

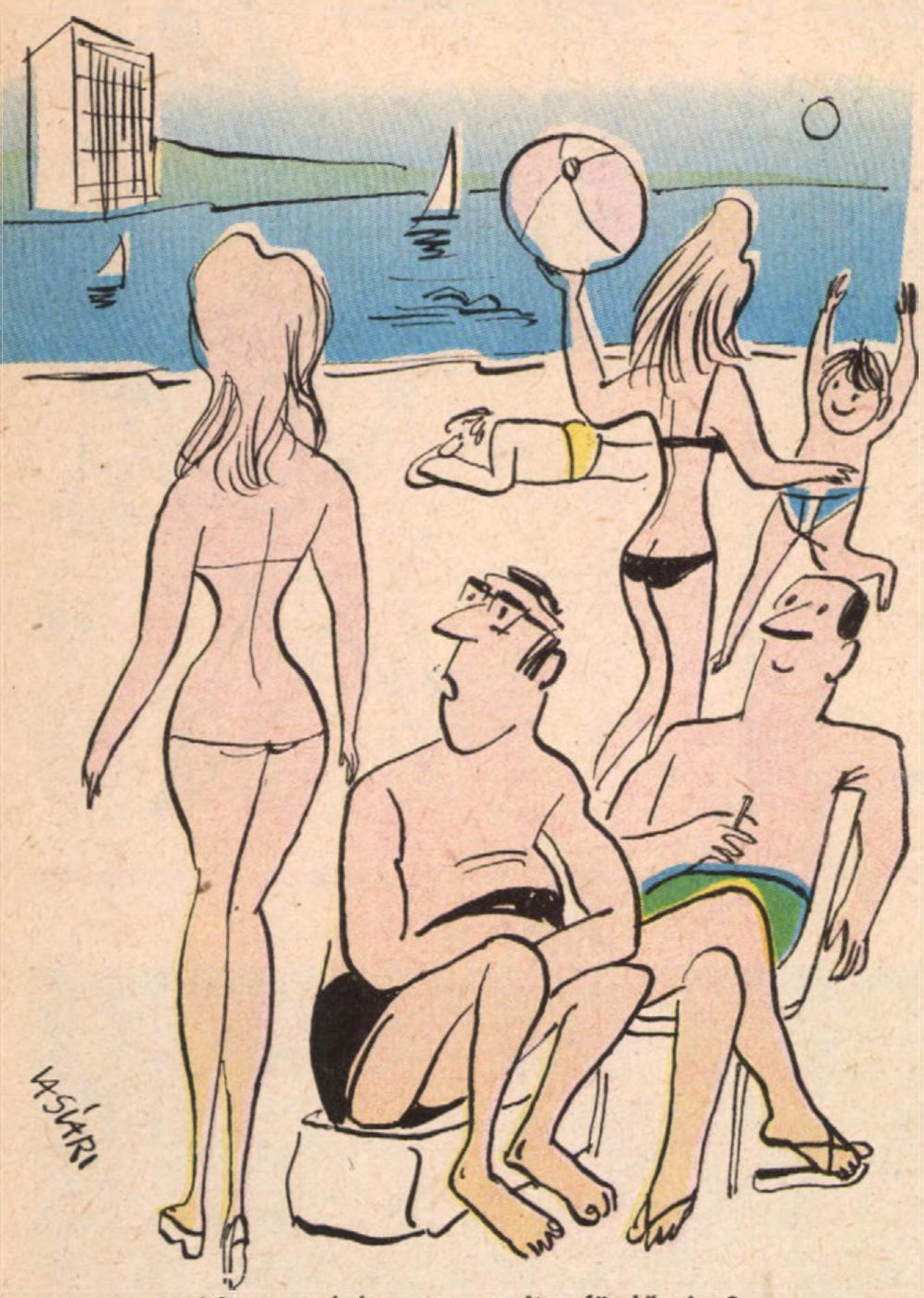
VÁLLALATI JUBILEUM

— Mit szeretnének előbb a kartársak: a szendvicseket, vagy az ünnepi beszédet?

(galambos)

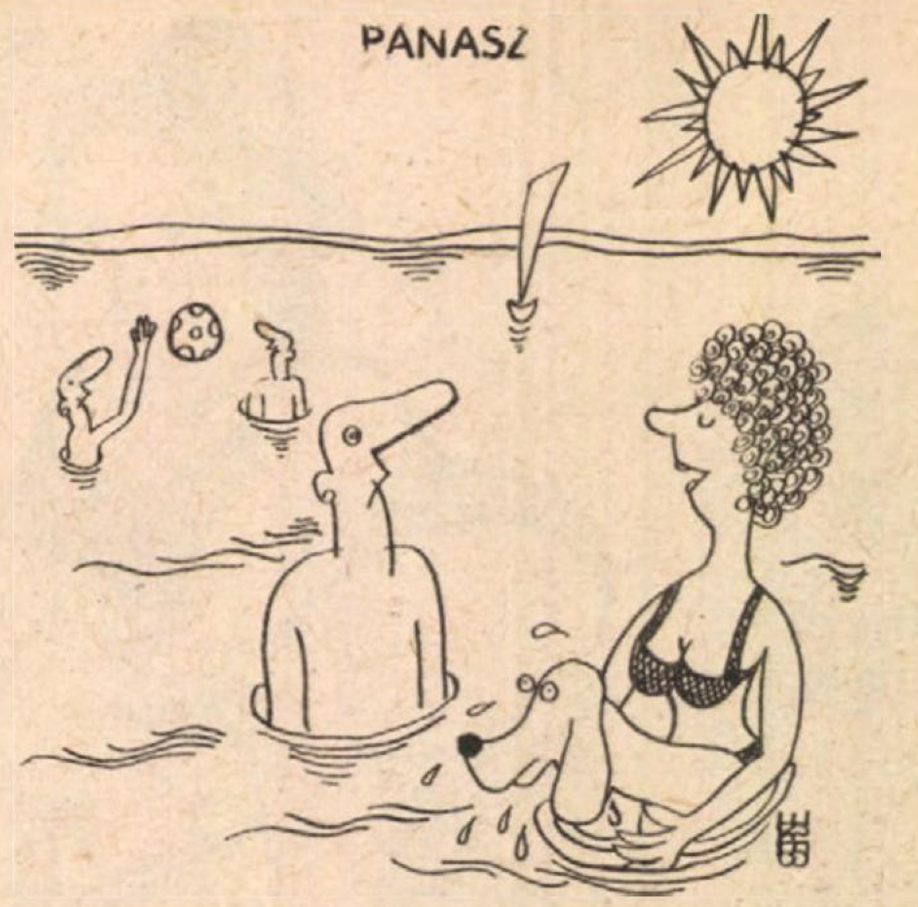

A STRANDON

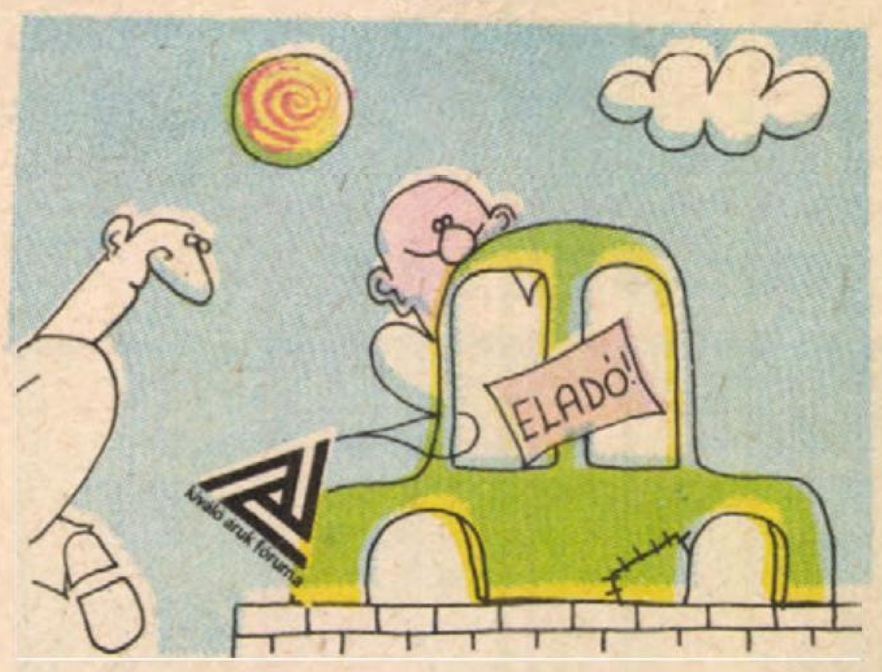
– Mit gondolsz, van rajta fürdőruha?

PANASZ

– Rettenetes, milyen szennyezett ez a víz . . .

CSALI

2 KIS VERS

VESZÉLYES RÖVIDLÁTÁS

Csigás loknit pillantok meg a könyöklőn,
fekete hajfürt, tenger-kék szemek.
Pocakom berántom, mellkasom kidöntöm,
takaros lányka, tinédzser lehet.

Már-már mézes szóra nyitnám fel az ajkam,
karom lengetve mosolygok, bókolok,
s megszólal ő, kamaszlegényes altban:
„Ősz jampi, mi kéne? Pipire támadt gusztusod?"

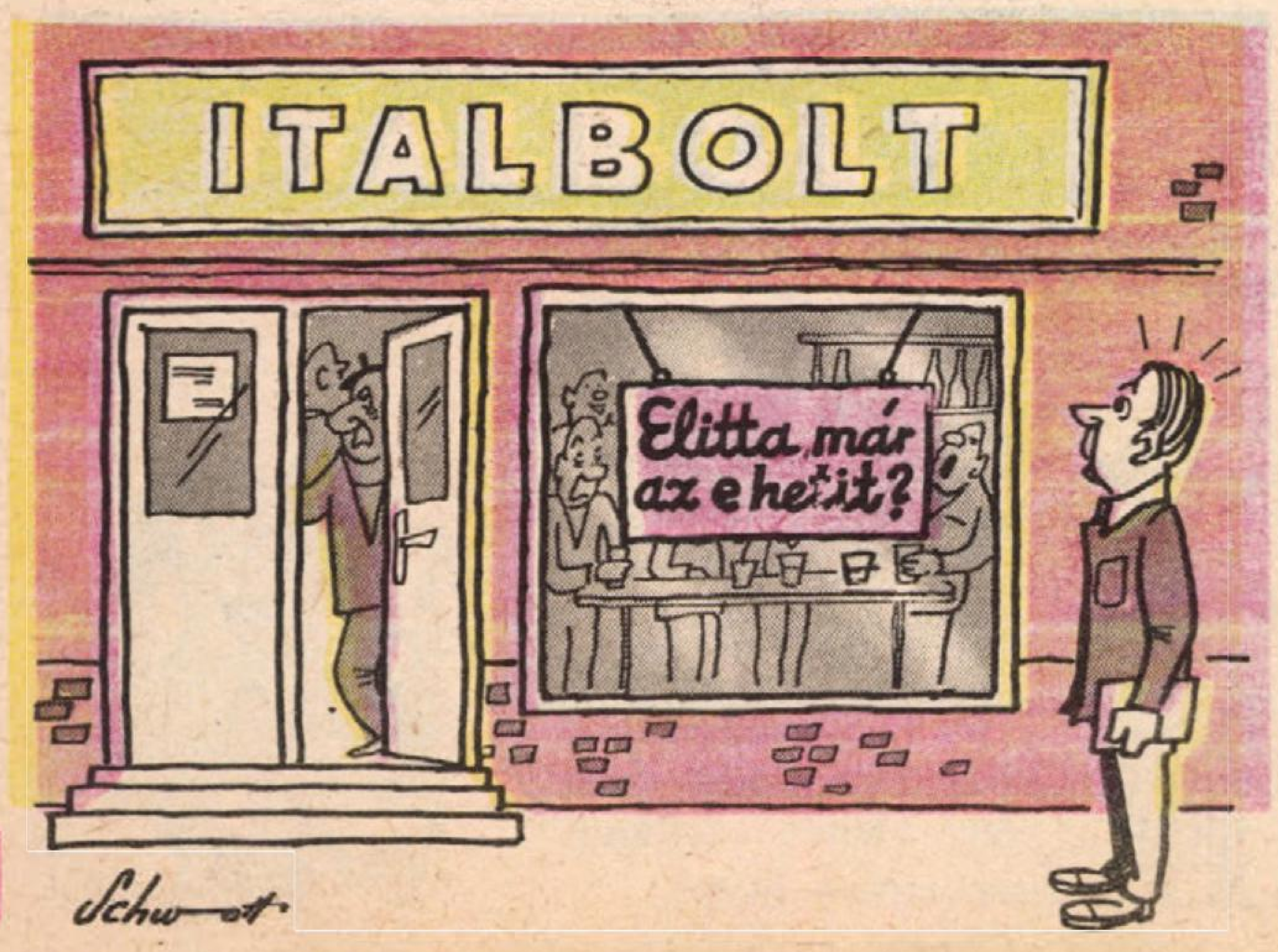

GYORS ELTANÁCSOLÁS

„Kislány, vigyázni kellene,
a válla főttrák-pecsenye!"
„Minek hizlalja rajtam a szemét?
Másnak sütöm a pecsenyét!"

Hunyadi István

MÓDOSITOTT REKLÁMSZÖVEG

Hadd mondjam el...

UDVARIASSÁG

Autós barátom nemrégiben a Margit-hídon haladt Pest felé. Mivel a híd végén le kellett jobbra térnie — igyekezett elfoglalni a külső sávot. Csúcsforgalmi idő, hosszú kocsisorok. Barátom kérőn intett egy kis Fiat gazdájának, aki a külső sávon haladt mellette: lassítson egy kicsit, adjon helyet és mutatta, hogy neki be kell fordulnia. A Fiat futása azonban nem lassult le, s vezetője, akinek engedékenységét barátom hiába kérte, pimasz mosollyal visszaintett: félreérthetetlen, hangtalan választ adott karjával, kihívó, durva nemzetközi jelet, ami barátom arcába kergette a vért. Annál is inkább, mert látásból ismerte a kormánykeréknél ülő középkorú férfit. Tudta róla, hogy rendezőként a filmgyárban dolgozik.

Másnap — mivel a forgalom sodrában nem volt módja ahhoz, hogy ezt a huligán-magatartást visszautasítsa — telefonon kereste.

— Házon kívül van — közölte valaki — külső felvételen. Filmet forgat.

— Miféle filmet?

— A helyes és udvarias közlekedésről.

BÍRÁLAT

Sokféle mozikritikát hallok: dícsérőt, elmarasztalót, lesujtót, olykor lelkendezőt, így hát jórészt megtudhatom — olvasván, hallván — mi a szóbanlévő film haszna-kára, eszmei tartalma, lényege, mondanivalója. Mind e bírálatok, recenziók, ismertetések között azonban leginkább az az egyetlen mondat ragadott meg, amelyet, még az elmúlt télen, egy tíz év körüli barna kisfiu szájából hallottam, az „Anna ezer napja" vetítése után. A fiúcska, aki népes családjával az első sorban ülve, teljes elragadtatással s lenyügözve nézte végig VIII. Henrik és Boleyn Anna drámáját, a kijáratnál így fejezte ki tetszését, bánatát, megsértett igazságérzetét, mely egész lényét eltöltötte:

— Ártatlan volt a csaj és mégis lenyakalták . . .

A-HA

Ismerkedés a strandon. Külföldi nő, magyar férfi, aki azt a néhány angol szót, amit felcsipegetett, próbálja hasznosítani nagy igyekezettel. A csinos, szőke asszony készséggel válaszolgat, bolintással, — s ezzel a lelkes felkiáltással:

— A-ha . . .

— Budapest szép város — mondja a férfi — du ju lájk, ugye?

— A-ha . . . — hangzik udvariasan.

— Duna . . . bjutiful, Margitsziget . . . ejland . . .

A férfi nagy kört leíró keze hozzáért az asszonyéhoz, aki erre újra, melegebb hangszínnel:

— A-ha . . .

Így folyik a nyelvlecke, egyszerű módszerrel. Úszom egyet, azután visszatérek törzshelyemre, a közelükbe. A férfi most már tartósan fogja a nő kezét, úgy magyarázza:

— Én . . . áj . . . itt lakom a közelben . . . Máj hebitésn nír . . . Érti? Itt, egészen közel. Anderstend?

— A-ha . . . — bólogat a tanítvány.

— Itt a strandon . . . az emberek . . . veri mács . . . nagyon sok.

— A-ha . . . — hangzik a nő buzgó helyeslése.

— A lakásom . . . máj rum . . . kényelmes és . . . nagyon csendes. Veri sztíl . . .

Halk hang, beleegyező hangsúly:

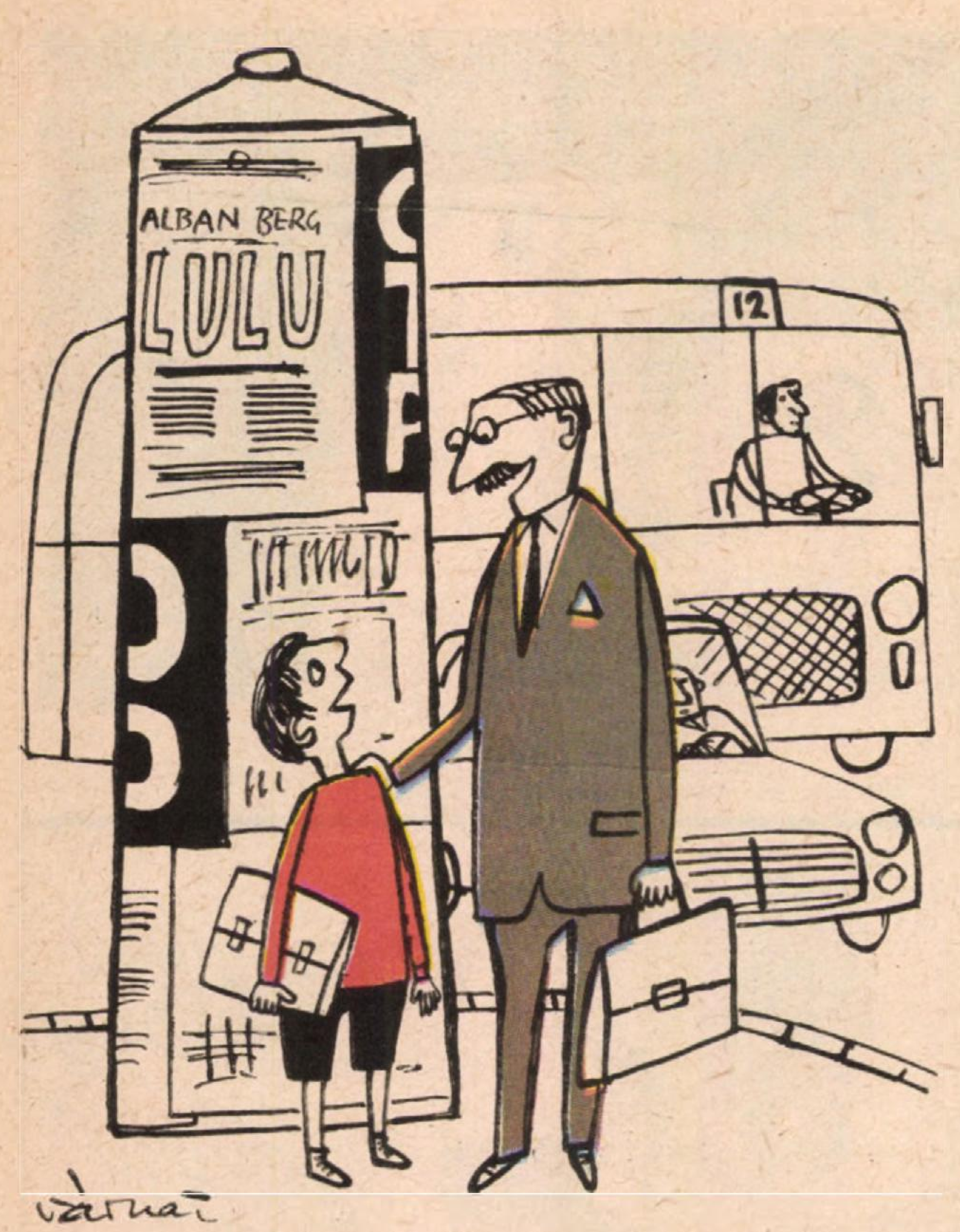
— A-ha . . .

Ismét megmártózom a vízben, úszkálok a zsúfolt medencében, s nemsokára visszafekszem a gyékényre. Keresem a szomszédaimat. Nem látom őket. Hol lehetnek vajon? Akkor eszembe jutnak a férfi utolsó szavai a „máj rum"-ról a csendes szobáról és most én mondom, mindent megértve:

„A-ha!"

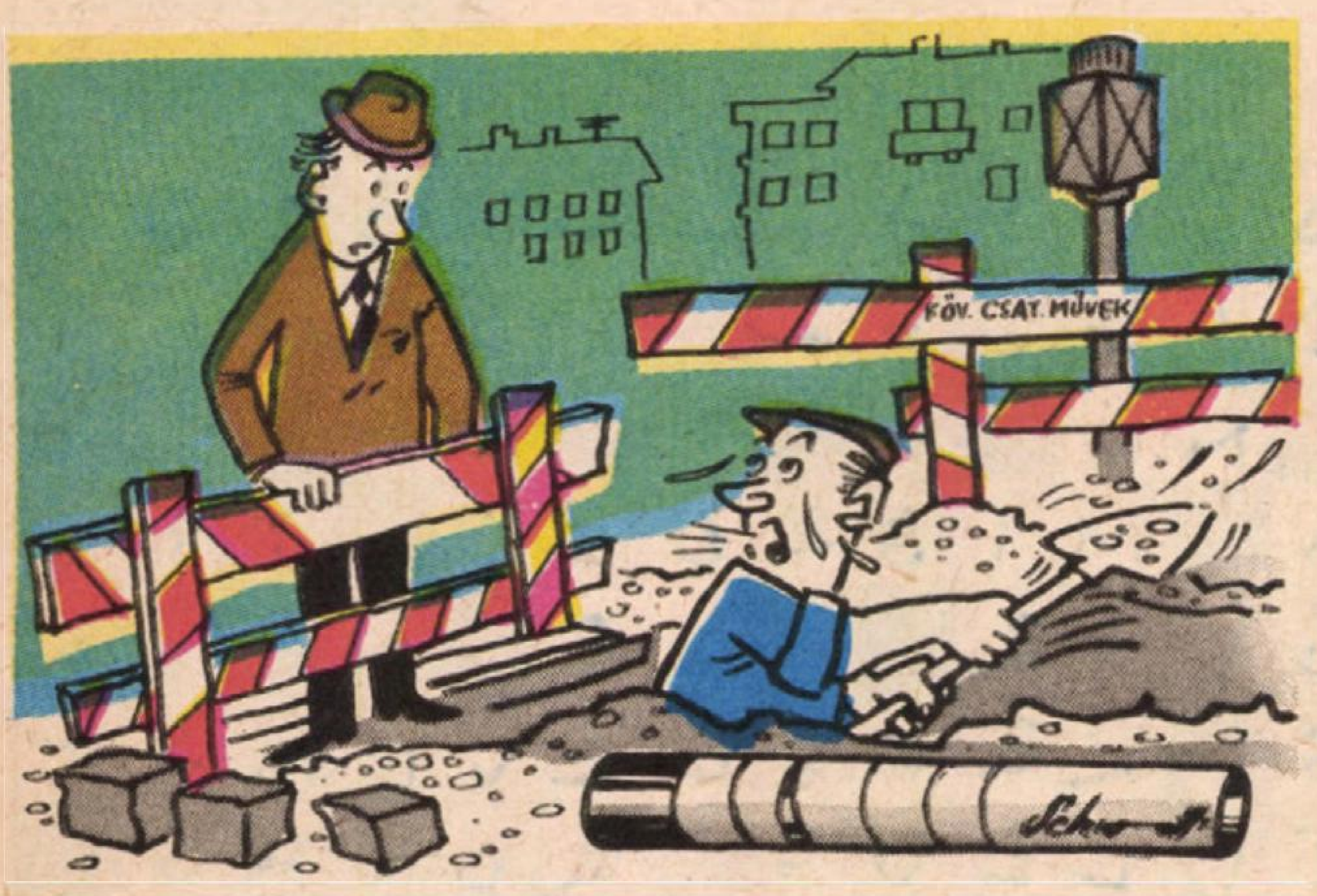
Barát Endre

ELVÁLT SZÜLŐK GYERMEKE

– Apád hogy van?
– Melyik?

REMÉNY

– Na végre! Lerakják a gázcsöveket?
– Nem! Attila sírját keressük!

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

MIND ARANY, AMI FÉNYLIK?

A Newsweek saigoni tudósítója jelenti, hogy a nyomorúságsújtotta Dél-Vietnamban a hadsereg leleményes vezérkari tisztjei új vagyonszerzési forrásra bukkantak. A bőségszaru: a használt amerikai tüzérségi lövedékek rézhüvelyei. Amikor az amerikai hadsereg elhagyta Vietnamot, a rézhüvelyek dolgát a nagy sietségben elfelejtették. Most kiderült, hogy Thieu hadseregének néhány élelmes vezérkari tisztje 60 000 tonnányi ilyen rézhüvelyt gyűjtött össze, amelynek piaci értéke meghaladja a 85 millió dollárt. A saigoni vezérkar élelmes kereskedői már eddig 26 000 tonna hulladékrezet dobtak illegálisan a nemzetközi piacra.

Egy saigoni tüzérezredes a Newsweek tudósítójának még a további anyagellátás titkát is elmagyarázta: „Most remélem megérti, hogy egyetlen Vietcong-ágyúlövésre miért válaszolunk 25—30 lövéssel, amikor azt sem tudjuk, hol az ellenfél."

TÉVÉ-CSŐD UTÁN

A múlt héten váratlanul megteltek az angol kórházak szülészeti osztályai. Most volt pontosan kilenc hónapja, hogy energia- és áramellátási nehézségek miatt az angol televízió este 10 óra után már nem sugárzott műsort. Az angol Családtervezési Bizottság így nyilatkozott a Times-nak: „Mi ezt annak idején megjósoltuk. Az emberek elvesztették önmaguk szórakoztatásának képességét, s ha nincs televízió, akkor a legősibb szórakozáshoz fordulnak".

PANAMAI HAJÓ

Olaszország utolsó királyának, Umbertónak fia, aki Viktor Emanuel névre hallgat, a minap alkotmányjogi, sőt tengerjogi gondokat okozott Rómának. Az 1946-os alkotmány a királyi ház minden férfitagjának megtiltja, hogy olasz

területre lépjen. A száműzött királyfi nyomorúságos luxusjachtja azonban éppen olasz parti vizeken mondta fel a szolgálatot. A hullámokon hányódó hajóval valamit tenni kellett. A genovai kikötő hatóságok és a római minisztériumok között lázas telefonüzenetek cikáztak. Végül előkerítettek egy dúsgazdag genovai hajógyárost, akinek jachtja, az „Aniram" névre hallgató luxushajó panamai zászló alatt közlekedik a tengereken. Ez a jacht indult a hercegért és családjáért és fedélzetére vette őket, mialatt hajójukat kijavították. Így nem sértették meg az olasz alkotmányt, mert panamai területen voltak.

A történet csattanóját a Corriere della Sera közölte, s annak már semmi köze az olasz alkotmányhoz: a jóságos hajógyáros, Enrico de Franceschini ellen eljárás indult, mert az olasz hatóságok engedélye nélkül futtatta hajóját panamai zászló alatt, és ezzel adócsalást követett el.

VICC-KARRIER

Régi vicc, de a londoni Observer úgy látszik „újszülött", mert most közölte. A vicc valóság-magva az, hogy az első görög junta tarfejű „második emberét", Stelios Pattakosz tábornokot, Papadopulosz exdiktátor mindenható helyettesét a fordulat után egy járókelő alaposan felpofozta az athéni utcán. A valóság után a vicc így hangzik:

Pattakosz elhatározza, elmaszkírozza magát, hogy ne ismerjék meg. Az első éjszaka parókában és fekete szemüvegben elmegy egy vendéglőbe. Ám a pincér odasomfordál hozzá és a fülébe súgja: „Szervusz, Stelios!" Pattakosz rémülten elmenekül. Másnap szőke parókát és bajuszt ragaszt, botot ragad és sántítva lép be az étterembe. A pincér udvarias meghajlással fogadja és a fülébe súgja: „Szervusz, Stelios!" Újabb menekülés. A harmadik napon Pattakosz kövér görög asszonyságnak maszkírozza magát és elmegy ebédelni az étterembe. Amikor a pincér leteszi elébe a levest, a fülébe súgja: „Szervusz, Stelios!" Pattakosz rémülten kérdezi: „Hogy lehet az, hogy maga már harmadik napja felismer engem, akármilyen álruhát öltök?" A pincér: „Hát nem ismersz, Stelios? Én vagyok Papadopulosz".

Az az érzésünk, hogy a vicc nemzetközi karrierje még nem fejeződött be.

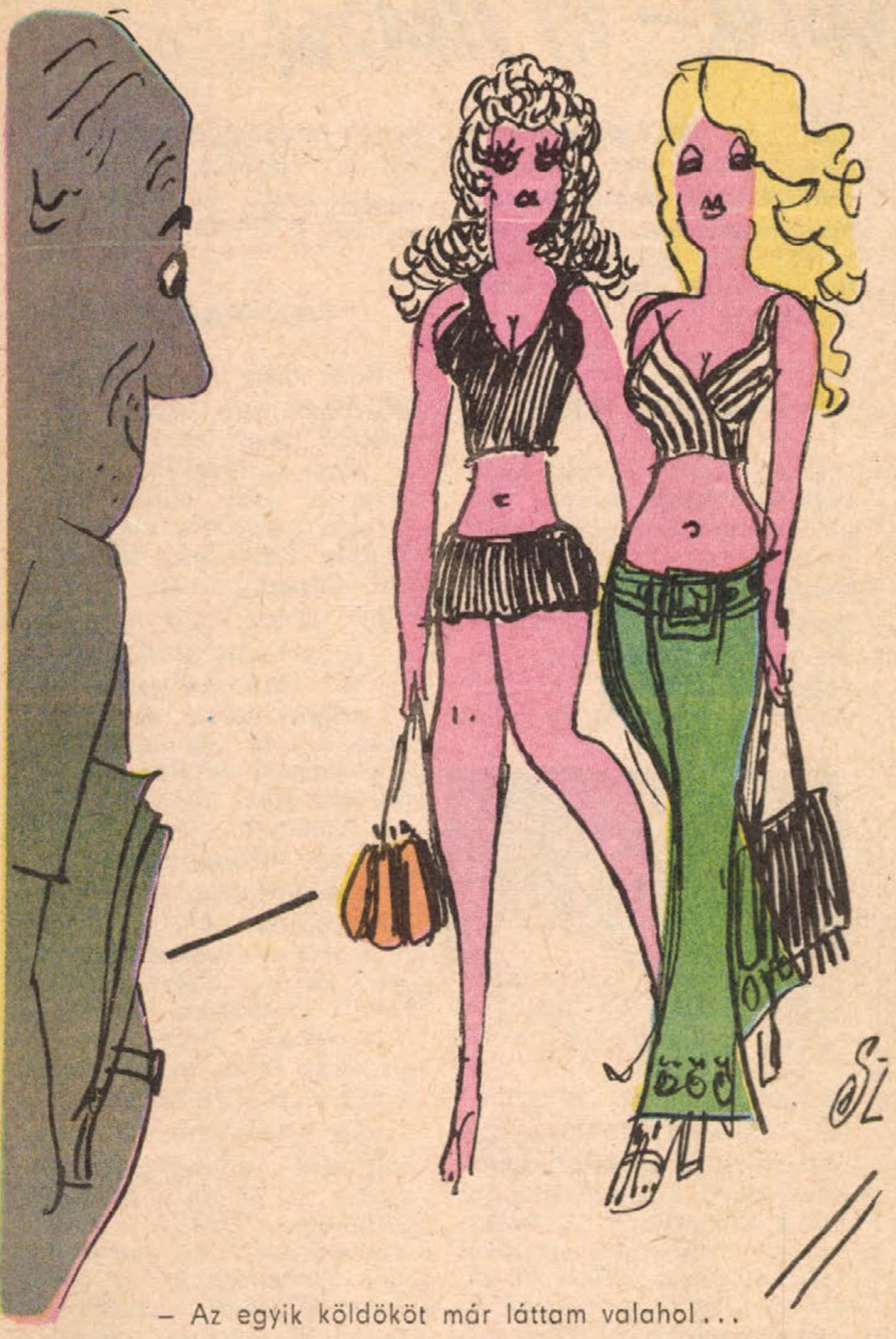

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100, *142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-35 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25.504

AZ UNIFORMIZÁLÁS HASZNA

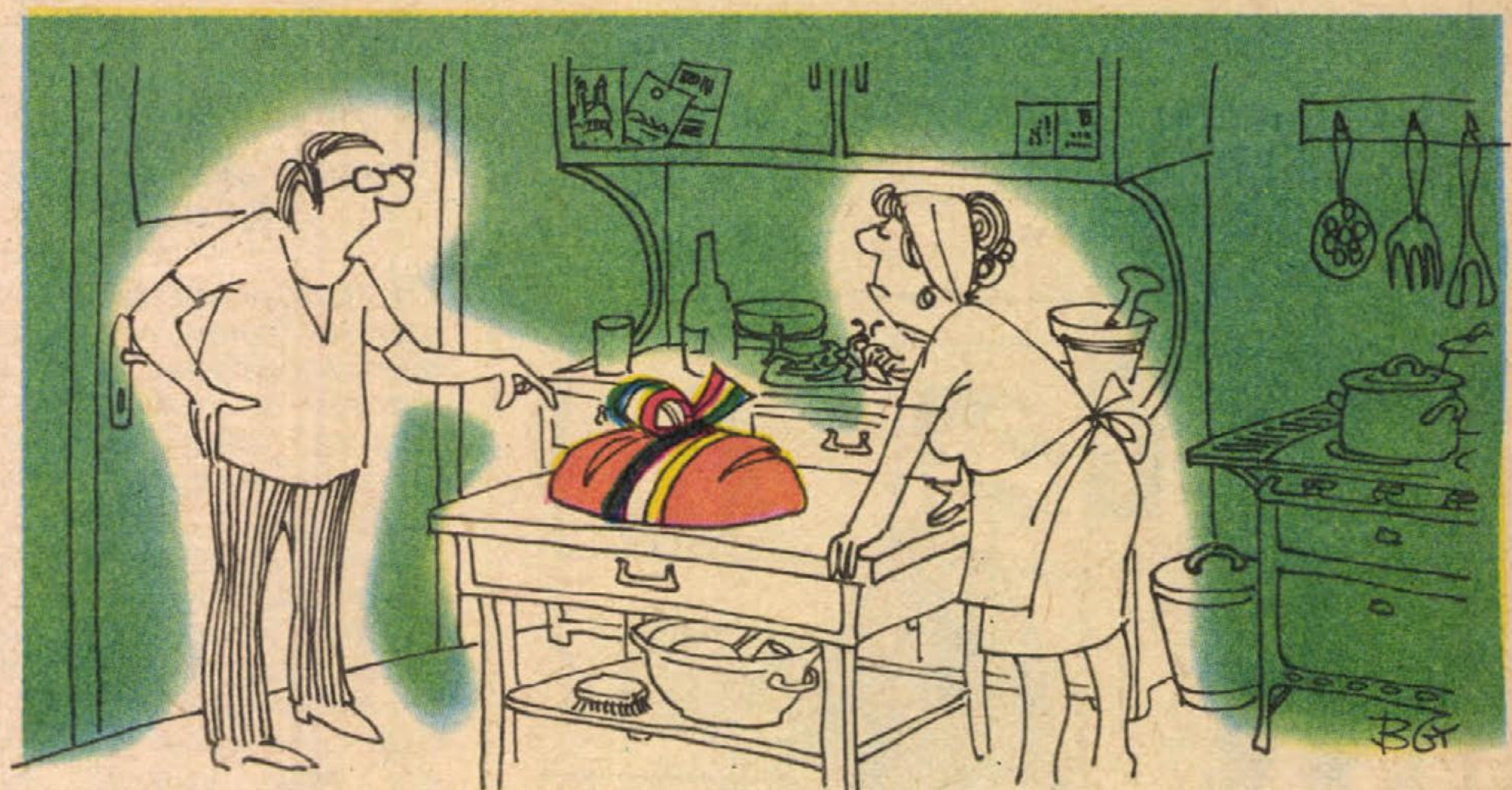

TŰNŐDÉS

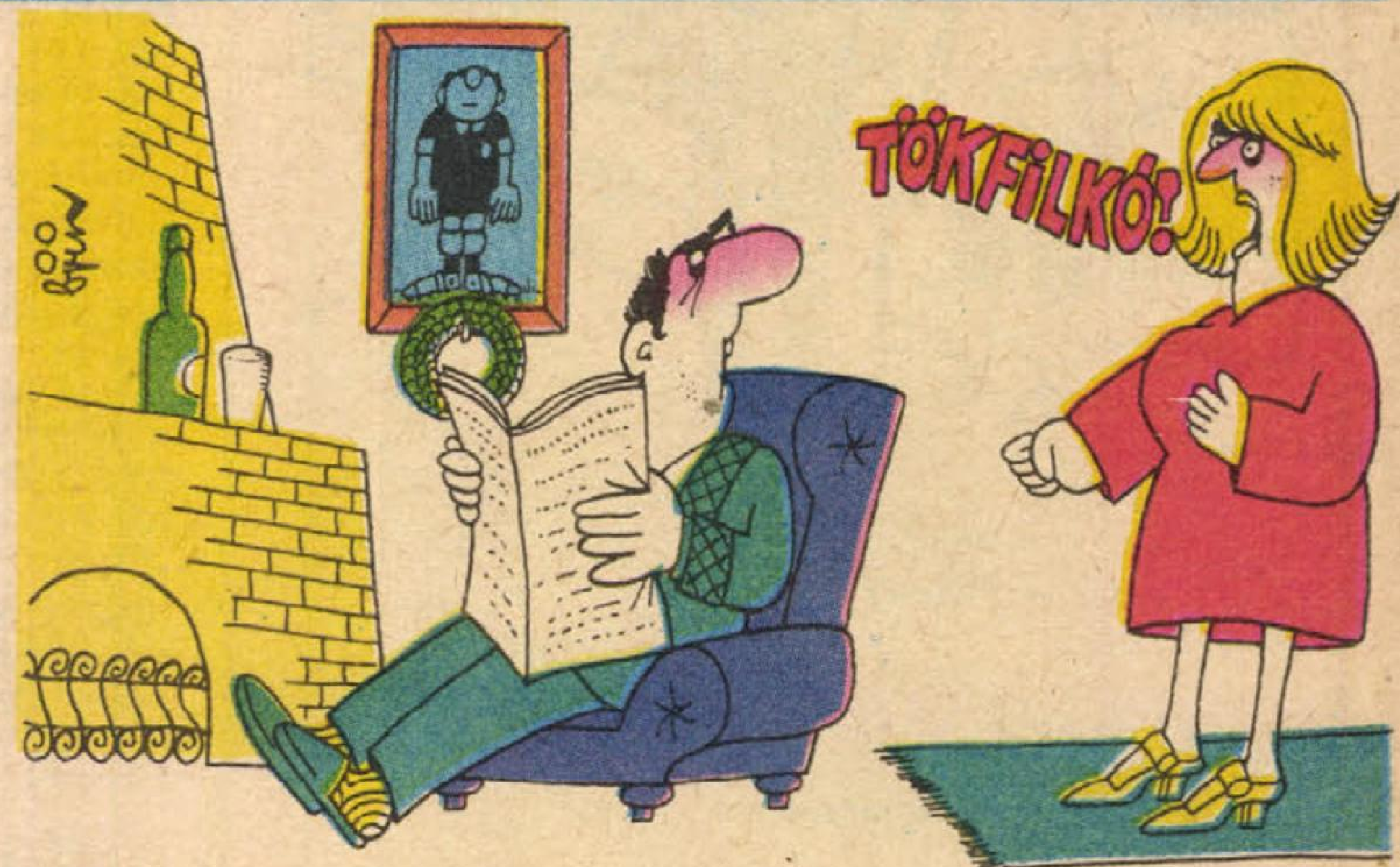
– Az egyik köldököt már láttam valahol...

SZEMREHÁNYÁS

– Itt az új kenyér, és most mehet a prézlibe?!

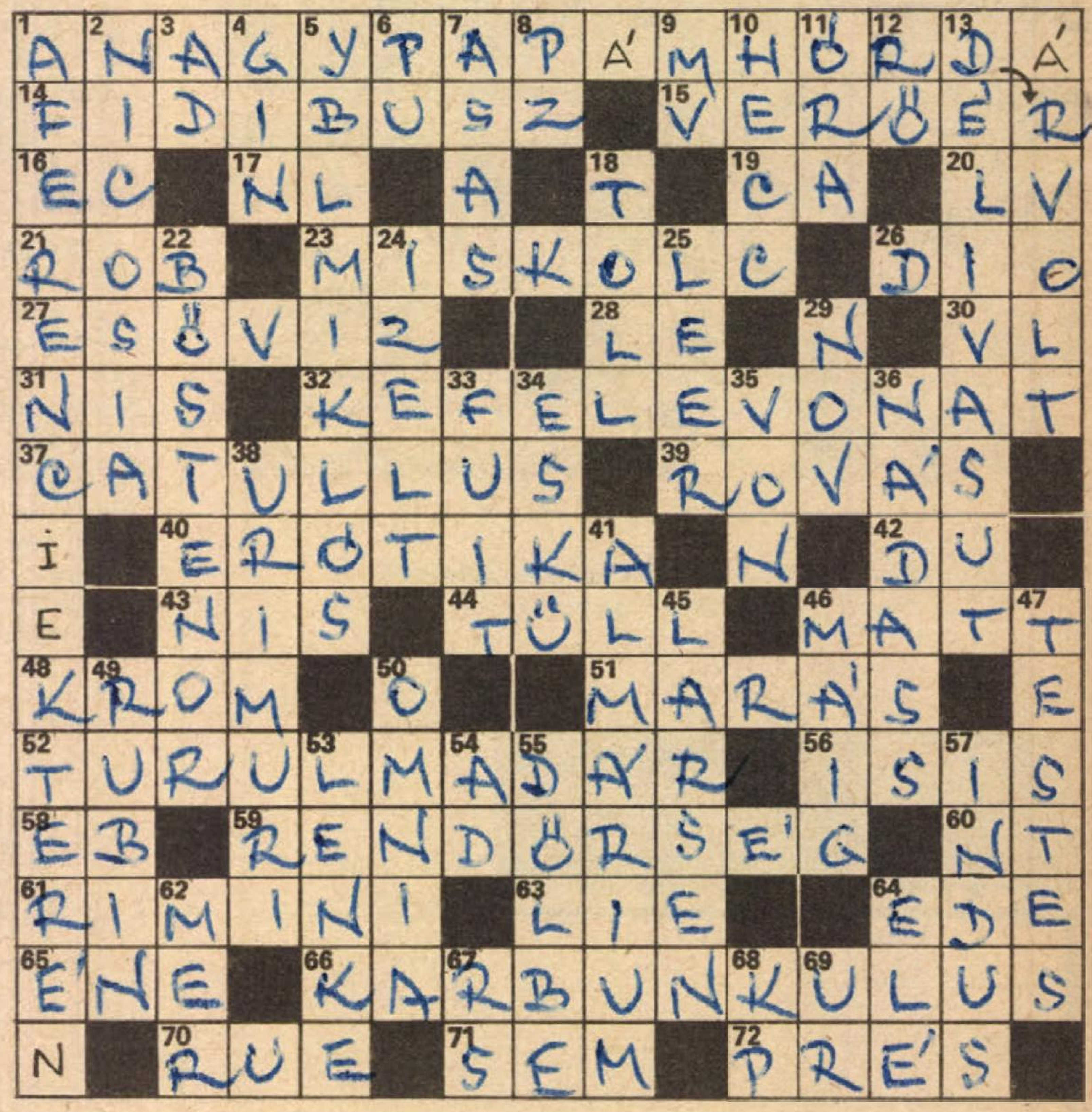
ÉRZÉKENY FUTBALLBÍRÓ

– Ezt a hangot kikérem magamnak! Nem vagy a stadionban!

JELES FELELET

— Napóleon kiváló volt a hadvezetés terén... Einstein zseniális volt a fizika terén... Goethe halhatatlan volt a költészet terén... — magyarázza a tanító bácsi, majd így folytatja: — na, gyerekek, ki tud közületek hasonló példát mondani? Benőke jelentkezik: — Vízszintes 1 — függőleges 1. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb szeptember 2-ig kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. Pajzán élclap címe volt néhány évtizeddel ezelőtt
15. A vérkeringés egyik döntő „kelléke'
16. E. C.
17. Hollandia betűjele az autókon
19. C. A.
20. L. V.
21. Nyers — németül
23. Magyar város
26. Fán termő gyümölcs
27. Lecsorog az ereszen
28. Igekötő
30. Egy római szám és a tízszerese
31. Jugoszláviai város
32. A nyomdában készül, korrektúra céljaira
37. Római lírai költő
39. Szigorú fegyelmi ítélet
40. A szexfilmek tematikája
42. Német „te"
43. Mint a 31. vízsz.
44. Fátyolnak is alkalmas könnyű anyag
46. A sakkparti vége
48. Elem, melyet speciális acél készítésére is használnak
51. Ha kígyótól származik, veszélyes lehet
52. Az ősmagyarság totemállata volt
56. Ó-egyiptomi istennő
58. Háziállat
59. A közbiztonság őre
60. N. T.
61. Olasz kikötőváros az Adria mellett
63. Az ENSZ főtitkára volt
64. Férfinév
65. Vajon én?
66. Bőr alatti gyulladás
70. Francia utca
71. Tagadószó
72. Állomás a szőlő és a bor között

FÜGGŐLEGES

2. Egy sziget fővárosa, melyről újabban sok szó esik
3. Nem kap
4. Szeszes ital
5. Az Operaházat is ő tervezte
6. Rövidített pályaudvar
7. Hatalmas madár, névelővel
8. A póráz két vége
9. Színlapokon annyit jelent: mint vendég
10. Tréfás bosszantás, ugratás
11. Időmutató
12. . . zseláng
13. A pesti metró egyik állomása
18. Íróeszköz
22. Operai szerepkör
24. . . . lábúak (az állatvilág egyik törzse)
25. Üres — németül
29. Az egyik hónap rövidítése
33. Ez a szó áll a Városligetben egy sírkövön
34. Több, mint fogadalom
35. „Maga után húz"
36. Magyar író és költő (József)
38. Írta: Móricz Zsigmond
41. Ma már nem használatos bútordarab
45. A világ egyik legerősebb sakkozója
46. A mai napig
47. Nem tartott fogyókúrát
49. A korund vörös színű nemes fajtája
50. . . . vincit amor
53. Női név
54. Mint a 3. függ.
55. A csalónak csak a hiszékeny . . .
57. Nagy ázsiai folyó
62. Aki bátor
64. Igekötő
67. Haramiavezér monogramja
68. Készpénz
69. A sumér birodalom fővárosa volt

ROUSSEAU MONDTA

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Egy asszony azért futamodik meg, hogy utolérjék."

100—100 forintot nyert:

Maczkó Gáborné, 6800 Hódmezővásárhely, Mandula u. 17.

Széles Gyöngyi, 4200 Hajdúszoboszló, Landler J. 3.

Dózsa József, Kispest, 1192 Taksony u. 3.

A díjakat postán küldjük el.

```
egyasszonyazért
 le z izé piláf
hiatus op smafu
octavianus r it
gestapo r geyza
yr  sirhant bem
uitz stola olto
tn altatodal éd
o elia emir isi
lilák il rajz k
éden as p golem
rin amikádo ebe
jogerös von tag
éték b megijed
kadosapál alsos
```